

Ὁ σταυρὸς Τοῦ ΚΥΡΙΟΥ καὶ ὁ σταυρὸς ὁ δικός μας

Γιὰ κάθε ἀγωνιζόμενο Χριστιανό, ἔχει μεγάλη σημασία αὐτὸ πὺ διηγεῖται ὁ ἀββᾶς Ἰσαὰκ γιὰ τὸν ἀββὰ Ποιμένα στὸ «Γεροντικό».

«Καθόμασταν, λέει, μὲ τὸν ἀββὰ Ποιμένα κάποτε καὶ ἐργαζόμασταν στὸ ἐργόχειρό μας. Τὸν βλέπω κάποια στιγμή νὰ βυθίστην τὸ βλέμμα του στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ βλέπῃ μόνον μὲ τὸν νοῦ του καὶ ὄχι μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος. Πραγματικά, ἔπρεπε κάτι πολὺ σπουδαῖο νὰ ἔβλεπε μὲ τὸν νοῦ του, διότι “χάθηκε” στὴν κυριολεξία τὸ βλέμμα του καὶ ἡ ὄψη του πῆρε τὴν ἔκφραση τῆς «χαρμολύπης», δηλ. χαρᾶς μαζί καὶ λύπης.

Σὲ λίγο ἄρχισαν ἀπὸ τὰ μάτια του νὰ τρέχουν ἀσταμάτητα δάκρυα. Γιὰ πολλὴ ὥρα τὸν κοίταζα καὶ θαύμαζα τὴν ἔκστασή του, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τοῦ μιλήσω. Ὅταν κάποτε συνῆλθε καὶ ξανάρχισε τὸ ἐργόχειρό του, τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ πῆ πού ἦταν ὁ λογισμὸς του τόση ὥρα. Τότε ἐκεῖνος μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ σιγανὴ φωνή: «Ἡ σκέψη μου ἦταν στὴν Κυρία Θεοτόκο καθὼς ἔστεκε καὶ ἔκλαιγε κάτω ἀπὸ τὸν Τίμιο Σταυρὸ τοῦ Σταυρωθέντος Υἱοῦ Τῆς καὶ Θεοῦ μας. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ ἤθελα κι ἐγὼ ἔτσι ἀκριβῶς νὰ ἤμουν καὶ νὰ ἔκλαια πάντοτε».

Στὶ ἀλήθεια πόσο διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ ζωὴ μας, ἂν συχνὰ κι ἐμεῖς βρισκόμασταν νοερῶς κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας;

Ἄν ἀναλογιζόμασταν τὴν μεγάλη θυσία τοῦ γλυκυτάτου καὶ ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ μας, πὺ ἔκανε πρὸς χάριν μας, πόση δύναμι καὶ βοήθεια θὰ μπορούσαμε νὰ ἀντλοῦμε στὴν προσπάθεια πὺ κάνει ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸν δικό του σταυρό,

ἀφοῦ εἶναι ἀδιαμφισβήτητο γεγονός, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι μία διαρκῆς σταυρικὴ πορεία;
Ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας τὸ βεβαιώνει λέγοντας τό-
«ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι»
(Μάρκ. ν' 34). Δηλ. αὐτὸς ποῦ θὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριο ἀπαραιτήτως θὰ πρέπει νὰ σηκώῃ καθημερινῶς τὸν δικό του σταυρό.

Σταυρὸς ἡ ἐγκράτεια, Σταυρὸς ἡ νηστεία, Σταυρὸς ἡ προσευχή, Σταυρὸς ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ, Σταυρὸς ἡ χρεία, Σταυρὸς ἡ ὀρφάνεια, Σταυρὸς ἡ πωχεία, ἡ ἀσθένεια, ἡ συκοφαντία, ἡ περιφρόνησις καὶ ἡ ἐγκατάλειψις. Σταυρὸς ἡ ἀπώλεια ἀγαπημένων μας προσώπων. Σταυρὸς ἡ... Ἐχρησιμοποιήσαμε λοιπόν, μεγάλη βοήθεια καὶ αὐτὴ πηγάζει ἀνεξάντλητα ἀπὸ τὸν Τίμιον Σταυρό, τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας.

Ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας μᾶς τὸ βεβαιώνει τόσο εὐστοχα ψάλλοντας:

**Σταυρός, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας,
Σταυρός, βασιλέων τὸ κραταίωμα,
Σταυρός, πιστῶν τὸ στήριγμα,
Σταυρός, ἀγγέλων ἡ δόξα,
καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα.**

Καὶ στὸ ἐρώτημα, ποῦ ἀπευθύνουν πολλοί, γιατί ἐπὶ τέλους ὁ Κύριός μας, ποῦ λέει, ὅτι μᾶς ἀγαπᾷ τόσο, ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν κάθε ἕναν νὰ σηκώῃ_ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸν σταυρὸν του, ἀπαντᾷ πάλι ὁ ἴδιος λέγοντας ὅτι: «...διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. Ἀποστ. ιδ' 22).

Μᾶς λέει δηλαδή, ὅτι μόνον μέσω τῶν διαφόρων καὶ μάλιστα πολλῶν θλίψεων θὰ μπορέσουμε τελικὰ νὰ περάσουμε στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Νὰ ἐξασφαλίσουμε δηλαδή, τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Καὶ οἱ θλίψεις ἀπαιτοῦνται, διότι ὅπως διαβάζουμε στὴν Ἁγία Γραφή, «ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει» (Ρωμ. ε' 3-5). Καὶ ἡ πράξις ἀπέδειξε, ὅτι ὄντως οἱ θλίψεις μᾶς ὀδηγοῦν πρὸς τὸν Θεὸ καὶ μᾶς ἐξασφαλίζουν τὴν Θεία Ἀγάπην Του, γιατί αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῆς ζωῆς μας.

Ἄς ἀποφασίσουμε λοιπόν, κι ἐμεῖς νὰ σηκώσουμε τὸν δικό μας

σταυρό. Ἐὰς σταυρώσουμε τὴν σάρκα μας καὶ ἄς νεκρώσουμε τὰ πάθη μας καὶ τὶς κακὲς ἐπιθυμίες καὶ ἄς ὑπομένουμε μὲ καρτερίαν κάθε θλίψιν καὶ κακοπάθειαν, γὰρ νὰ ἔρθῃ ὁ Χριστὸς μας καὶ νὰ ἀναπαυθῆ στὴν ψυχὴ μας, ὅπως ἀναπαύθηκε ἐπάνω στὸν Τίμιον Σταυρὸ γὰρ τὶς δικές μας ἁμαρτίες. Ἐξάλλου ὁ Θεὸς πουθενὰ δὲν ἀναπαύεται τόσο, ὅσο στὴν θλιμμένη καρδιά, τὴν ταπεινὴν, τὴν πονεμένην καὶ βουτηγμένην μέσα στὰ δάκρυα καὶ τὶς ταλαιπωρίες, ποὺ σηκώνει ὅμως μὲ ὑπομονὴ τὸν σταυρὸ τῆς.

Μᾶς τὸ βεβαιώνει ἄλλωστε καὶ ὁ ἀδιάψευστος λόγος τοῦ Προφητὰνακτος Δαυΐδ «καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουθενώσει» (Ψαλμ. 50).

Ἐὰς μὴ ξεχνᾶμε ἀκόμη, ὅτι μετὰ ἀπὸ κάθε Σταυρὸ ἀκολουθεῖ καὶ μία Ἀνάστασις.

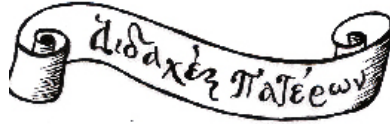
Καὶ ἐὰν τώρα πονᾶμε καὶ κλαίμε ἀσταμάτητα, θὰ ἔρθῃ ἡ στιγμή καὶ γὰρ τὴν δική μας Ἀνάστασις.

Κουράγιο ἀδελφοί μου, γὰρ νὰ μπορέσουμε κι ἐμεῖς κάποτε νὰ ἐπαναλάβουμε τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίσιν τετήρηκα, λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ».

Μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην

† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος
Ἀγιοκυπριανίτης

Περὶ τῆς πολυμόρφου κενοδοξίας

Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου

Ἐάν θεωρήσουμε τὴν «χαρμολύπη» ὡς φάρμακον γιὰ τὴν καθημερινὴν ζωὴ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν δαιμονικῶν παγίδων, ἡ πολυμορφὴ κενοδοξία εἶναι τὸ πιὸ γλυστερὸν ἔδαφος, ὅπου μποροῦμε ὅλοι νὰ γλυστρήσουμε καὶ νὰ πέσουμε στὸν πνευματικὸ γκρεμό. Διότι ἡ κενοδοξία, ποὺ ἔχει πολλὰς μορφὰς καὶ μᾶς ξεγελᾷ, εἶναι ἡ ρίζα καὶ ἡ ἀπαρχὴ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ὑπερηφανείας, ἡ ὁποία χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὁ χωρισμὸς αὐτὸς εἶναι ὁ λεγόμενος πνευματικὸς θάνατος. Καὶ πνευματικὸς θάνατος σημαίνει νὰ ζῆς χωρὶς τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, ποὺ δίνει ὁ Κύριος. Ὑπάρχεις χωρὶς νὰ ζῆς καὶ νοιώθεις αὐτὴν τὴν ἔλλειψη τῆς ζωῆς μὲ φρικτὸ τρόπο. Γι' αὐτὸ ἂς προσέξουμε τὸ φοβερὸ αὐτὸ σκουλήκι τῆς κενοδοξίας, ποὺ μπορεῖ νὰ καταφάγη τὴν ὑπαρξήν μας. Εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα καὶ φοβερὰ δηλητήρια, ποὺ σκοτώνουν τὴν καρδιὰ καὶ τὸν νοῦ καὶ τὰ παραδίδουν στὰ χέρια τοῦ ἀντιθέου ἐχθροῦ μας. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, ποὺ ἐπιλέξαμε αὐτὸν τὸν «Λόγον» τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου, ἐνῶ ἔχει γράψει καὶ «περὶ τῆς ἀκεφάλου ὑπερηφανείας» ὀλόκληρον «Λόγον». Ἡ κενοδοξία ὅμως εἶναι ὑπουλη καὶ πιὸ δεισδυτικὴ καὶ μοιάζει μὲ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα παραπτώματα, ποὺ οἱ πιὸ πολλοὶ δὲν τὰ προσέχουν καὶ τὰ ὑποτιμοῦν. Καὶ ὅμως αὐτὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰ ὑπουλα πάθη, ποὺ ὑποτιμοῦνται, εἶναι τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα. Ἄς τὰ προσέχουμε λοιπὸν καὶ ἂς μὴ τὰ ὑποτιμοῦμε, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀποφεύγουμε πάντοτε καὶ πρώτῃ ἀπὸ ὅλα τὴν πολυμορφὴν κενοδοξία, ποὺ καταπλημμυρίζει τὴν ζωὴν μικρῶν καὶ μεγάλων.

Ἡ κενοδοξία εἶναι, κατὰ τὴν μορφήν, μεταβολὴ τῆς φυσικῆς τάξεως καὶ διαστροφὴ τῶν καλῶν ἠθῶν καὶ παρατήρησις κάθε πράγματος, ποὺ εἶναι ἀξιόμεινον. Καὶ κατὰ τὴν ποιότητα εἶναι,

σκορπισμὸς τῶν κόπων, ἀπώλεια τῶν ἰδρώτων, δόλιος κλέφτης τοῦ (πνευματικοῦ) θησαυροῦ, ἀπόγονος τῆς ἀπιστίας, πρόδρομος τῆς ὑπερηφανείας, ναυάγιο μέσα στὸ λιμάνι, μυρμήγκι στὸ ἀλώνι, ποὺ εἶναι μικρό, ἀλλὰ ἀπειλεῖ νὰ κλέψῃ ἀθόρυβα ὅλον τὸν καρπὸν καὶ τὸν κόπον τοῦ γεωργοῦ.

Περιμένει τὸ μυρμήγκι νὰ γίνῃ τὸ σιτάρι καὶ ἡ κενοδοξία (περιμένει) νὰ συναχθῇ ὁ πνευματικὸς πλοῦτος. Καὶ τὸ μὲν μυρμήγκι τρέχει νὰ κλέψῃ, ἡ δὲ κενοδοξία χαίρεται, γιατί θὰ σκορπίσῃ. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀπογνώσεως, ὅταν βλέπῃ νὰ πληθύνεται ἡ κακία, ἐνῶ τὸ πνεῦμα τῆς κενοδοξίας χαίρεται, ὅταν βλέπῃ νὰ πληθύνεται ἡ ἀρετή. Διότι εἴσοδος γιὰ τὸ πρῶτον (τὸ πνεῦμα τῆς ἀπογνώσεως) εἶναι τὸ πλῆθος τῶν τραυμάτων, ἐνῶ γιὰ τὸ δεύτερον (τὸ πνεῦμα τῆς κενοδοξίας) ὁ πλοῦτος τῶν κόπων καὶ τῶν ἀρετῶν.

Παρατήρησε καὶ θὰ δῆς ὅτι αὐτὴ ἡ ἀνόσια κενοδοξία παραμένει ἀκμαία καὶ μέχρι τοῦ τάφου. Θὰ τὴν δῆς στὰ ρούχα καὶ στὰ μῦρα καὶ στὴν νεκρικὴ πομπή, καὶ στὰ ἀρώματα καὶ σὲ ἄλλα πολλὰ.

Ἄφθονα λάμπει παντοῦ ὁ ἥλιος καὶ παντοῦ χαίρεται ἡ κενοδοξία, σὲ κάθε ἔργον. Παραδείγματος χάριν, ὅταν νηστεύω, κενοδοξῶ, ἀλλὰ καὶ ὅταν καταλύω, γιὰ νὰ μὴ φανῇ ἡ ἀρετὴ μου, πάλι κενοδοξῶ, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι εἶμαι συνετός. Ὅταν φορῶ λαμπρὰ ρούχα νικιέμαι ἀπὸ αὐτήν (τὴν κενοδοξία), ἀλλὰ καὶ ὅταν τὰ ἀντικαταστήσω μὲ ταπεινά, καὶ πάλι κενοδοξῶ. Ὅταν μιλῶ νικιέμαι, ἀλλὰ καὶ ὅταν σιωπῶ, πάλι νικιέμαι. Ὅπως καὶ νὰ τὸ ρίξῃς αὐτὸ τὸ τρίβολο ἀγκάθι, στέκει ὄρθιο τὸ κεντρί του.

Ὁ κενόδοξος δείχνει ὅτι εἶναι πιστὸς ἄνθρωπος, ἐνῶ εἶναι εἰδωλολάτρης. Σέβεται φαινομενικὰ τὸν Θεόν, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα θέλει νὰ ἀρέσῃ στοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄχι τὸν Θεόν. Κενόδοξος εἶναι κάθε ἐπιδεικτικὸς ἄνθρωπος. Ἡ νηστεία τοῦ κενόδοξου εἶναι χωρὶς μισθὸ καὶ ἡ προσευχὴ του ἄκαιρη καὶ ἄστοχη. Διότι τὰ κάνει καὶ τὰ δυὸ γιὰ τὸν ἔπαινό του ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ κενόδοξος ἀσκητὴς εἶναι διπλὰ ἀδικημένος, ἀφοῦ καὶ τὸ σῶμα του τὸ τυραννεῖ καὶ μισθὸ δὲν παίρνει.

Ἐγρηγῆς τῶν δαιμόνων εἶναι αὐτός, ποὺ κολακεύει, ὀδηγὸς πρὸς τὴν ὑπερηφάνεια, ἐξολοθρευτὴς τῆς κατανύξεως, ἀφανιστὴς τῶν καλῶν ἔργων, ἀποπλανητὴς ἀπὸ τὸν σωστὸν δρόμον. Ὅσοι

σᾶς μακαρίζουν, λέγει ὁ προφήτης, σᾶς ἀποπλανοῦν (Ἦσ. Γ'12).

Χαρακτηριστικὸν τῶν προχωρημένων σὴν ἀρετῇ εἶναι νὰ ὑπομένουν γενναῖα καὶ εὐχάριστα τὶς ὕβρεις. Χαρακτηριστικὸν ὅμως τῶν ἀγίων καὶ τῶν ὁσίων εἶναι νὰ παρέρχονται εὐλαβῶς τοὺς ἐπαίνους.

«Κανένας δὲν γνωρίζει τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου, παρὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον βρίσκεται μέσα του» (Α' Κορ. Β' 11). Γι' αὐτὸ ἃς ἐντραποῦν καὶ ἃς κλείσουν τὸ στόμα τους ἐκεῖνοι, ποὺ ἐγκωμιάζουν τοὺς ἄλλους κατὰ πρόσωπον.

Εἶναι μεγάλο πρᾶγμα τὸ νὰ διώξης ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου τὸν ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων. Μεγαλύτερον ὅμως εἶναι τὸ νὰ ἀποδιώξης τὸν ἔπαινον τῶν δαιμόνων.

Δὲν ἔδειξε ταπεινοφροσύνη αὐτός, ποὺ ἐξευτέλισε τὸν ἑαυτὸν του. Πατὴρ πῶς δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἀντέξει τα ἴδια του τὰ λόγια; Ταπεινοφροσύνη δείχνει ἐκεῖνος, ποὺ βριστῆκε ἀπὸ ἄλλον καὶ παρὰ ταῦτα δὲν ἐλάττωσε ἀπέναντί του τὴν ἀγάπη του.

Ἡ κενοδοξία, πολλὰς φορές, ἀντὶ γιὰ τιμὴ προξένησε ἀτιμία. Διότι συνέβη νὰ ὀργισθοῦν ἐξ αἰτίας της, οἱ μαθητὲς της, καὶ ἔτσι τοὺς ἐντρόπισε ἀφάνταστα. Ἡ κενοδοξία τοὺς ὀξύθυμους ἐπὶ παρουσίᾳ ἀνθρώπων τοὺς μετέβαλε σὲ πράους. Κάνει μεγάλη ἔφοδο σὲ ὄσους ἔχουν φυσικὰ χαρίσματα καὶ ἐκμεταλλεζόμενη αὐτά, ὀδήγησε πολλὰς φορές τοὺς ἄθλιους σὴν πώση.

Ἐὰν σπεύδουμε γρήγορα νὰ ἐπιτύχουμε τὴν εὐαρέσκεια τῶν ἄνω (δηλ. τοῦ Θεοῦ), ἃς φροντίζουμε πολὺ νὰ γευτοῦμε καὶ τὴν ἄνω δόξα. Διότι αὐτός, ποὺ γεύτηκε ἐκείνην (τὴν ἄνω) δόξαν, θὰ καταφρονήσῃ κάθε ἐπίγεια δόξα. Ἀπορῶ δέ, πῶς θὰ μπορούσε νὰ καταφρονήσῃ τὴν δευτέραν δόξα (τὴν γήινη), χωρὶς νὰ γευθῇ τὴν πρώτην.

Ὅποιος ὑπερηφανεύεται γιὰ φυσικὰ χαρίσματα, ὅπως γιὰ ὀξύνοια, γιὰ εὐκολία σὴν μάθησι, σὴν ἀνάγνωσι καὶ προφορά, εὐφυΐα καὶ ἄλλα παρόμοια, αὐτὸς οὐδέποτε θὰ ἀποκτήσῃ τὰ ὑπερφυσικὰ ἀγαθὰ. Διότι ὁ ἄπιστος στὰ λίγα θὰ φανῇ καὶ στὰ πολλὰ ἄπιστος καὶ κενόδοξος.

Γιὰ τὴν καταστάσι τῆς ἀπαθείας καὶ τῆς τελείας ἀγάπης καὶ τῶν πλουσίων χαρισμάτων καὶ τῆς θαυματουργικῆς καὶ προορατικῆς

δυνάμεως, πολλοὶ βασανίζουσι καὶ καταπονοῦν ἀδίκως τὸ σῶμα τους. Ἐλπισμόνησαν οἱ ταλαίπωροι ὅτι ὄχι οἱ κόποι, ἀλλὰ κυρίως ἡ ταπεινώσις εἶναι ἡ μητέρα ὅλων αὐτῶν. Ὅποιος ἀπαιτεῖ πνευματικὰ δῶρα ἔναντι τῶν κόπων του, ἔβαλε σαθρὸ θεμέλιο. Ὅποιος ὁμως θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του χρεώστην δοῦλον, αὐτὸς ξαφνικὰ θὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀνέλπιστον πνευματικὸν πλοῦτον.

Μὴ πείθεσαι στὸν λιχνιστὴ, στὸν δαίμονα δηλαδή, ποὺ λιχνίζει καὶ καταστρέφει, ὅταν σοῦ προτείνει νὰ παρουσιάσεις τις ἀρετές σου, γιὰ νὰ ὠφεληθοῦν δῆθεν ὅσοι σὲ ἀκοῦνε. «Τὶ γὰρ ὠφεληθήσεται ἄνθρωπος, ἐὰν ὅλον τὸν κόσμον κερδήσῃ ἢ ὠφελήσῃ, ἑαυτὸν δὲ ζημιώσῃ;» (Ματθ. ΙΣΤ΄ 26). Τίποτε δὲν ὠφελεῖ περισσότερο αὐτούς, ποὺ μᾶς βλέπουν, ἀπὸ τὴν ταπεινὴ καὶ εἰλικρινῆ συμπεριφορὰ καὶ τὸν ἀνεπιτήδευτον λόγον. Ἔτσι δίδεται καὶ στοὺς ἄλλους παράδειγμα νὰ μὴν ὑπερηφανεύονται ποτέ, πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον τί ὑπάρχει περισσότερο ὠφέλιμον; Κάποιος ἀπὸ τοὺς προορατικοὺς Πατέρες ἐπρόσταξε τὰ ἀκόλουθα, ποὺ τὰ ἐδιηγείτο: «Ἐνῶ καθόμουν σὲ σύναξιν μοναχῶν, ἦλθαν οἱ δαίμονες τῆς κενοδοξίας καὶ τῆς ὑπερηφανείας καὶ κάθησαν δεξιά καὶ ἀριστερά μου. Καὶ ὁ πρῶτος μου κέντριζε τὴν πλευρὰ μὲ τὸ δάκτυλο τῆς κενοδοξίας καὶ μὲ προέτρεπε νὰ πῶ κάποιον ὄραμα ἢ κάτι, ποὺ ἐπετέλεσα στὴν ἔρημο.

Μόλις τὸν ἀπέκρουσα, λέγοντας «ἀποστραφείψαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ λογιζόμενοί μοι κακά» (Ψαλμ. ΞΘ΄ 3), ἀμέσως ὁ δεύτερος (δαίμονας) ὁ ἐξ ἀριστερῶν μου ψιθύρισε στὸ αὐτί: «Εὗγε! Πολὸν καλὰ ἔκανες! Ἔγινες μέγας, ἀφοῦ ἐνίκησες τὴν ἀνεδαίστατην μητέρα μου».

Τότε ἐγώ, χρησιμοποιώντας εὐστοχα τὸν ἐπόμενον στίχο τοῦ Ψαλμοῦ, ἀπάντησα: «Ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα αἰσχυνόμενοι οἱ λέγοντές μοι εὗγε, εὗγε πεποίηκας» (Ψαλμ. ΞΘ΄ 4).

Ὅταν ἐρώτησα τὸν προορατικὸν αὐτὸν Γέροντα, «πῶς ἡ κενοδοξία συμβαίνει νὰ εἶναι μητέρα τῆς ὑπερηφανείας», μοῦ ἀπάντησε: «Οἱ μὲν ἔπαινοι ἐξυψώνουν καὶ δημιουργοῦν φυσίωση» ὅταν δὲν ἐξυψωθῇ ἡ ψυχὴ, τὴν παραλαμβάνει τότε ἡ ὑπερηφάνεια καὶ «ἀναφέρει ἕως τῶν οὐρανῶν καὶ καταφέρει ἕως τῶν ἀβύσσων» (Ψαλμ. ΡΣΤ΄ 26).

Ἀρχὴ τῆς ἀκενοδοξίας εἶναι ἡ προφύλαξιν τοῦ στόματος καὶ

ἡ ἀγάπη τῆς ἀτιμίας. Μέσον, ἡ ἀπόρριψη κάθε ἔργου, πού μᾶς προτείνουν οἱ λογισμοὶ τῆς κενοδοξίας. Καὶ τέλος, ἐὰν βεβαίως ὑπάρχει τέλος, σὴν ἄβυσσον, τὸ νὰ πράπτουμε ἀσυναίσθητα ἐνώπιον πλήθους, κάθε τι, πού μᾶς ἐκθέτει.

“Ὅταν ἐμεῖς ἐπιδιώκουμε τὴν δόξα καὶ ὅταν μόνη τῆς μᾶς στέλλεται ἀπὸ ἄλλους καὶ ὅταν ἐπιχειρήσουμε κάτι χάριν κενοδοξίας, τότε ἄς ἐνθυμηθοῦμε τὸ πένθος μας καὶ τὴν μετὰ συντριβῆς καὶ φόβου προσευχὴν μας, καὶ τότε ὅπωςδήποτε θὰ τὴν ἐκδιώξουμε τὴν ἀναίσχυτη κενοδοξία, ἐὰν βεβαίως καλλιεργῶμε πραγματικὰ τὴν προσευχή. Διαφορετικά, ἄς φέρνουμε ἀμέσως σὴν σκέψη μας τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μας. Καὶ ἂν ἐπιμένῃ ἀκόμη, ἄς φοβηθοῦμε τουλάχιστον τὴν καταισχύνη, πού ἀκολουθεῖ σὴν δόξαν αὐτήν, ἐφ’ ὅσον «ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται» (Λουκ. ΙΗ΄ 14). «Ταπεινωθήσεται», ὄχι μόνον σὴν ἄλλη ζωή, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε καὶ ἐδῶ.

“Ὅταν οἱ ἐπαινοῦντες ἢ μᾶλλον οἱ ἀποπλανοῦντες, ἀρχίσουν νὰ μᾶς ἐπαινοῦν, ἄς ἐνθυμηθοῦμε ἀμέσως τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μας, καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἴδουμε ὅτι εἴμαστε ἀνάξιοι τῶν ἐπαινῶν καὶ τῶν τιμῶν.

Ἐπάρχουν καὶ μερικοὶ κενοδοξοί, πού θεωροῦν ὑποχρεωμένον τὸν Θεὸν νὰ τοὺς εἰσακούσῃ σὲ ὀρισμένα αἰτήματά τους. Ὁ δὲ Κύριος συνηθίζει νὰ τοὺς προλαβαίνει καὶ νὰ πραγματοποιῆ ὅ,τι θὰ τοῦ ζητήσουν σὲ προσευχὴς τους. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴ τὰ λάβουν μὲ τὴν προσευχὴ καὶ αὐξήσουν τὴν οἴησίν τους.

Οἱ ἀπλοὶ καὶ ἀπονήρευτοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δὲν περιπίπτουν σὲ φαρμακερὸ αὐτὸ πάθος, ἀφοῦ ἄλλωστε ἡ κενοδοξία εἶναι διώκτης τῆς ἀπλότητος καὶ συμπεριφορὰ ἐπίπλαστη.

Ἐπάρχει κάποιον σκουλήκι, πού ὅταν αὐξηθῆ, βγάζει φτερὰ καὶ πετᾷ ψηλά. Ἔτσι καὶ ἡ κενοδοξία, ὅταν αὐξηθῆ, γεννᾷ τὴν ὑπερηφάνεια, πού εἶναι ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡ τελείωσις ὅλων τῶν κακῶν, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς κακίας.

Βαθμίδα εἰκοστὴ πρώτη. Ὅποιοι δὲν αἰχμαλωτίσθη ἀπὸ τὴν κενοδοξία, δὲν θὰ περιπέσῃ σὴν ἔχθραν τοῦ Θεοῦ, σὴν ἀκέφαλην ὑπερηφάνεια».

Βλ. “ Ἡ Κλίμακα ” γιὰ ὅλους Π.Μ. Σωτήρχου

Περὶ μετανοίας

Τὴν ἀκόλουθη ἱστορία τὴν διηγήθηκε στὸν Πνευματικό της μία ἀφιερωμένη στὸν θεὸ παρθένος κι' ἐκεῖνος τὴν ἔγραψε, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα της, γιὰ νὰ τὴ μάθουν κι' ἄλλοι, νὰ ὠφεληθοῦν ψυχικά:

«Οἱ γονεῖς ποῦ μ' ἔφεραν στὸν κόσμον, ἦσαν ἐντελῶς ἀσύμφωνοι στὸν χαρακτῆρα καὶ μὲ ἀντίθετες κατευθύνσεις στὴ ζωὴ.

«Ὁ πατέρας μου ἦταν πολὺ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, πρᾶος, ταπεινός, ἐπιεικής, ἀφάνταστα ἐλεήμων, σώφρων κι' ἐγκρατής. Πολὺ εὐαίσθητος στὴν ὑγεία του. Ἄφ' ὅτου εἶμαι σὲ θέσι νὰ θυμάμαι, τὸν ἔβλεπα τὸν περισσότερο καιρὸ ἄρρωστο στὸ κρεβάτι, ὠχρὸ καὶ ἀδύνατο. Ὑπόφερε, ὅμως, μὲ θαυμασιτὴ ὑπομονή. Ποτὲ δὲν τὸν ἄκουσε κανεὶς νὰ παραπονιέται γιὰ τὴ βασανιστικὴ ἀρρώστια του.

«Στὰ μικρὰ διαστήματα, ποῦ ἀνάρρωνε, ἐπιστατοῦσε στὰ κτήματά του. Τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὰ κέρδη του τὰ μοίραζε στοὺς φτωχοὺς. Μὲ τὸ ὑπόλοιπο συντηροῦσε τὴ μικρὴ του οἰκογένεια, δηλαδὴ τὸν ἑαυτό του, τὴ μητέρα μου κι' ἐμένα. Κοντὰ στις ἄλλες του ἀρετές, ὁ καλὸς μου πατέρας εἶχε ἀποκτήσει καὶ τὴ σιωπή. Σπάνια μιλοῦσε - πολλοὶ τὸν νόμιζαν ἄλαλο - κι' αὐτὸ γιὰ προσευχόταν διαρκῶς στὸν Θεὸ μὲ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά του.

«Ἡ μητέρα, ἀντιθέτως, ἦταν τύπος γυναίκα τοῦ κόσμου. Ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὴν καλοπέρασι, τὶς διασκεδάσεις, τὰ πολλὰ στολίδια καὶ φορέματα. Ἔκανε τόσο πολυδάπανη ζωὴ, ποῦ εἶχαμε πάντα οἰκονομικὲς στενοχώριες. Θύμωνε καὶ φιλονεικοῦσε διαρκῶς μέσα κι' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Τόσο δὲ φλύαρη καὶ πολυπράγμων ἦταν ἢ καυμένη, ποῦ ἤξερε καλὰ ὅλα τὰ νέα τῆς μικρῆς μας πόλεως κι' ἀκόμη ὅ,τι γινόταν ἔξω ἀπὸ αὐτήν. Φίλαυτη καθὼς ἦταν, φρόντιζε πρῶτα γιὰ τὸν ἑαυτό της κι' ὕστερα γιὰ τὴν οἰκογένειά της. Γιὰ τὸν ἄνδρα της δὲν ἔδειχνε καμμιά στοργὴ καὶ μὲ τὴ φανερὴ της ἀντιπάθεια μεγάλωνε τὰ βάσανά του. Παρ' ὅλα της τὰ ἐλαττώματα

καὶ τὴν ἄκρατη ζωὴ πού ἔκανε, εἶχε ὑγεία καὶ γεροδεμένο σῶμα. Ποιὲ δὲν θυμᾶμαι ν' ἀρρώστησε.

» Ἐνῶ ἤμουν ἀκόμη μικρὸ κοριτσάκι, ὁ πατέρας πέθανε ὕστερα ἀπὸ βασανιστικὴ ἀρρώστια. Συνέβη κι' αὐτὸ ἀκόμη στὸ θάνατό του, πού μου ἔκανε τρομακτικὴ ἐντύπωση: Ἔγινε τέτοια πρωτοφανὴς κακοκαιρία, ἀέρας, βροχή, κεραυνοί, πού ἦταν ἀδύνατο νὰ βγοῦμε νὰ τὸν θάψουμε! Κρατήσαμε ἔτσι τὸ λείψανο τρεῖς μέρες ἄταφο στὸ σπίτι. Τέλος, δυὸ ἄνδρες ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μας ἀναγκάστηκαν, μὲ πολλὴ δυσκολία, νὰ τὸ μεταφέρουν στὸ κοιμητήρι καὶ νὰ τὸ θάψουν πρόχειρα, γιατί δὲν ἀντέχαμε ἄλλο νὰ βλέπουμε τὸν νεκρὸ μέσα στὸ σπίτι. Περιφρονημένος καὶ στὸ θάνατό του, ὁ καλὸς μου πατέρας, ἀφοῦ οὔτε κηδεῖα τοῦ ἔγινε. Μερικοὶ κακοὶ γείτονες, μάλιστα, βλέποντας τὶς τόσες κακομοιρίες, τὸν κακολογοῦσαν:

» --Ποιὸς ξέρει τὶ ἁμαρτίες ἔχει κάνει, ἔλεγαν, ἀφοῦ δὲν ἀφήνει ὁ Θεὸς οὔτε νὰ ταφῆ.

» Ἡ μητέρα μου, ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα, ἀνεμπόδιστα πιά, πῆρε τὸν ἠθικὸ κατήφορο καὶ μετέβαλε τὸ σπίτι μας σὲ τόπο ἀκολασίας. Ἀλλὰ δὲν ἔζησε πολὺ. Πέθανε ξαφνικά, ἐνῶ εἶχε σπαταλήσει στὸ μεταξὺ, ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ πατέρα μου. Οἱ φίλοι τῆς, ὅμως, τῆς ἔκαναν μεγαλοπρεπῆ κηδεῖα. Κι' ἦταν ἕνας καιρὸς θαυμάσιος. Αὐτὸ τὸ πρόσεξα ἰδιαίτερώς.

» Ἐγώ, πού εἶχα περάσει πιά τὴν παιδικὴ μου ἡλικία κι' εἶχαν ἀρχίσει νὰ μὲ κυριεύουν οἱ νεανικὲς ἀνησυχίες, βρέθηκα ὀλομόναχη στὸν κόσμον καὶ σὲ μεγάλη ἀμνηχανία τὶ δρόμο ν' ἀκολουθίσω. Οἱ σκέψεις μ' ἐβασάνιζαν.

» --Πρέπει, χωρὶς ἄλλο, νὰ φτιάξω μόνη μου τὴ ζωὴ μου, ἀφοῦ δὲν ἔχω πιά προστάτες, ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου. Ἀλλὰ ποιὸν τρόπο νὰ διαλέξω; Ἔχω μπροστά μου δύο διαφορετικὰ παραδείγματα: τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα. Ἐκεῖνος, καλὸς, μὰ δυστυχῆς. Κατατρεγμένος στὴ ζωὴ καὶ στὸν θάνατο - ἀδύνατο νὰ φύγει ἀπὸ τὸ νοῦ μου τὸ ἄταφο σῶμα του. Ἄν ἄρесе στὸ Θεό, γιατί τὸν βασάνισε τόσο; Ἡ μητέρα δὲν εἶχε κάνει ἠθικὴ ζωὴ - τὸ εἶχα καλὰ ἀντιληφθῆ. Εἶχε ὅμως ὅσα ἀγαθὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιθυμήσει, ὑγεία, καλοπέρασι, πολλὰς γνωριμίες κι ἔφυγε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν κόσμον, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς.

» Ὅσο πὺδ πολὺ συλλογίζομαι τὸ πρᾶγμα κι' ἔκανα μὲ τὸ μικρὸ μυαλό μου σύγκρισι, τόσο περισσότερο ἔκλινα ἢ ταλαίπωρη ν' ἀκολουθίσω τὴ ζωὴ τῆς μητέρας. Ὁ φιλόσοφος Θεὸς ὅμως

μὲ σπλαχνίστηκε καὶ μ' ὠδήγησε στὸν ἴσιο δρόμο, μ' αὐτὸ τὸν παράδοξο τρόπο:

»Μιὰ νύκτα, πού ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, κάνοντας πάλι τὶς ἴδιες σκέψεις, εἶδα ἓνα ἀποκαλυπτικὸ ὄνειρο. Ἔνοιωσα, ξαφνικά, ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου μου καὶ νὰ μπαίῃ μέσα ἓνας νέος μὲ φωτεινὸ πρόσωπο κι' ἀφάνταστα μεγαλοπρεπής. Ἦλθε κοντά μου. Μοῦ ἔρριξε βλέμμα διαπεραστικὸ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐρευνήσῃ τὰ πιὸ ἀπόκρυφα τῆς καρδιάς μου.

» --Τὶ σκέπτεσαι; μὲ ρώτησε μὲ φωνὴ ἀσυνήθιστα αὐστηρή, ἀλλὰ μελωδική.

»Ξαφνιάστηκα, τρόμαξα καὶ κόπηκε ἡ μιλιὰ μου. Ἐκεῖνος ἐπέμενε:

» --Φανέρωσε εὐθύς τὶς σκέψεις σου.

» Ὅσο πιὸ αὐστηρὸς γινόταν ὁ ἄγνωστος ἐξεταστής, τόσο ἐγὼ παρέλυα ἀπὸ φόβο. Ἀφοῦ δὲν ἔπαιρνε ἀπάντησι, φανέρωσε μονάχος τὶς σκέψεις πού τόσο μὲ βασάνιζαν. Μοῦ ἔλεγε μὲ ἀκρίβεια τὸ κάθε τι πού εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ μου καὶ πού μόνο ἐγὼ γνώριζα, ὥστε δὲν μπορούσα ν' ἀρνηθῶ, οὔτε νὰ δικαιολογήσω τὸν ἑαυτὸ μου. Ἔπεσα τότε σὰν κατάδικη στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσα μὲ λυγμοὺς νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Ἔδειξε πὼς μὲ λυπήθηκε, γιατί ἄλλαξε ἀμέσως ὕφος.

» --Ἀκολουθήσε με, πρόσταξε.

»Μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καί, σὰν ἀσταπή, μ' ἔφερε σὲ μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα γεμάτη φῶς καὶ ὁμορφιά. Δὲ θὰ ἐπιχειρήσω νὰ τὴν περιγράψω, γιατί δὲν περιγράφονται τ' ἀπερίγραπτα. Εὐτυχισμένα ὄντα ἀπολάμβαναν μὲ γαλήνη τὰ ὑπερκόσμια ἐκεῖνα κάλλι. Ἀνάμεσά τους ἀναγνώρισα τὸν πατέρα μου. Μὲ εἶδε κι' ἐκεῖνος. Ἦλθε κοντά μου. Μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Πόση ἀσφάλεια καὶ εὐτυχία ἔνοιωσα ἐκεῖ μέσα! Δὲν ἤθελα ποτὲ πιά νὰ τὸν ἀποχωρισθῶ. Σφίχτηκα ἐπάνω του καὶ τὸν παρακαλοῦσα νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ νὰ φύγω.

» --Κράτησέ με γιὰ πάντα κοντά σου, καλὲ μου πατέρα.

» --Τώρα δὲ γίνεται αὐτὸ πού ζητᾶς.

» Ἡ φωνὴ του ἔγινε σοβαρότερη.

» --Ἄν ἀκολουθήσεις τὰ ἴχνη μου, θὰ ἐτοιμάσης ἐδῶ διαμονή. Ἀπὸ τὴ θέλησί σου ἐξαρτᾶται.

»Μὲ κοίταξε μὲ τρυφερότητα κι' ἐφίλησε τὰ μάτια μου γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά μου. Ὁ συνοδός μου ἔκανε νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσω πάλι. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐννοοῦσα νὰ φύγω ἀπὸ τὴν

ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα μου. Τότε ἐκεῖνος ἦλθε καὶ μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι.

» --Εἶναι ἀνάγκη, εἶπε, νὰ ἰδῆς καὶ τὴ μητέρα σου.

» Τὸν ἀκολούθησα, λυπημένη πού μὲ χώρισε ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου. Τώρα κατεβαίναμε. Κατεβαίναμε ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ σ' ἓνα τόπο ἀκάθαρτο, σκοτεινὸ, πληκτικὸ. Κόπηκε ἡ ἀναπνοή μου ἀπὸ τὴ βρωμιὰ καὶ τὸ φόβο. Τερατώδεις μορφές περιφέρονταν παντοῦ. Δυστυχισμένες ψυχές βασανίζονταν, χωρὶς οἶκτο, ἀπὸ φλόγα ἄσβεστη. Ἀνάμεσά τους εἶδα τὴ μητέρα μου, βυθισμένη ὡς τὸ λαιμὸ σ' ἐκεῖνο πού μοῦ φάνηκε σὰ βρωμερὴ λάβα. Οἱ κραυγές της ἔβγαιναν σπαραχτικές, οἱ στεναγμοὶ της ἀδιάκοποι, τὸ τρομερὸ τριξίμο τῶν δοντιῶν ξέσκισε τὴν καρδιά σου. Θὰ μ' ἀναγνώρισε, γιὰτὶ ξέσπασε σὲ ἀσυγκράτητο θρήνο.

» --Ἀλλοίμονο, σὲ μένα τὴν ἀθλία. Νὰ τι κέρδισα γιὰ τόσο λίγη ἡδονή. Ἀπελπισία καὶ βάσανα χωρὶς τέλος.

» Λόγια ἀπεγνωσμένα. Κόντευα νὰ μείνω νεκρὴ ἀπὸ τὴ θλίψη μου. Ἡ δυστυχισμένη μητέρα μου γύρισε καὶ μὲ εἶδε.

» --Λυπήσου, παιδί μου, ἐκείνη πού σὲ γέννησε καὶ σὲ μεγάλωσε, ἄρχισε νὰ φωνάζη ἀπελπισμένα. Ἄπλωσε τὸ χέρι σου νὰ μὲ βγάλῃς ἀπ' αὐτὴ τὴν ὀδύνη.

» Τὶ νὰ ἔκανα; Σπάραζε ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὴ λύπη. Ἄπλωσα τὸ χέρι, νομίζοντας πὼς μπορούσα νὰ βοηθήσω ἐκείνη πού μὲ εἶχε φέρει στὸν κόσμο. Μὰ ἔνοιωσα τέτοιο πόνο ἀγγίζοντας τὴ λάβα, πού ξέσπασα σὲ δυνατὲς κραυγές. Ἀναστάτωσα τὴ γειτονιά. Σὲ λίγο τὸ σπίτι γέμισε κόσμος. Μὲ βρῆκαν σὲ κακὰ χάλια. Πολλοὶ νόμιζαν πὼς εἶχα χάσει τὰ λογικά μου. Ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσω τὶ μοῦ συνέβαινε. Ἔδεικνα τὴ φοβερὴ πληγὴ πού μοῦ ἄφησε στὸ χέρι ἐκεῖνο τὸ κάψιμο, γιὰ νὰ τοὺς δώσω νὰ καταλάβουν πὼς ἐξ αἰτίας της βασανίζομαι.

Ἔμεινα πολὺ καιρὸ στὸ κρεβάτι, βαρεῖα ἄρρωστη. Ὅταν, μὲ τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ, ἔγινα καλά, ἀκολούθησα χωρὶς δισταγμὸ τὸ δρόμο τοῦ πατέρα μου κ' ἐλπίζω στὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου μου πὼς θὰ μὲ σώσῃ καὶ θὰ μὲ ἀξιῶσῃ νὰ συμμεριστῶ τὴν εὐτυχία του.

Βλ. 'Γεροντικόν' Μοναχῆς Θεοδώρας Χαμπάκη

ΕΡ.: Τί εἶναι τὰ ἐπιτίμια;

ΑΠ.: Τὰ ἐπιτίμια ἢ οἱ κανόνες, ὅπως κοινὰ λέγονται, δὲν εἶναι ποινὲς ἢ τιμωρίες, ἀλλὰ παιδαγωγικά-θεραπευτικά φάρμακα ποὺ δίνει ὁ ἱερέας-πνευματικός, ὡς γιαιτρός ψυχῶν, στοὺς χριστιανούς, ὅταν αὐτοὶ προσέρχονται στὸ Μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως. Τὰ ἐπιτίμια ἐπιβάλλονται τόσο πρὶν ἀπὸ τὴν παροχὴ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν ὅσο καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτήν. Ἔτσι, ὅταν ὁ πνευματικὸς βλέπει ἐλλίπη ἢ ἀνειλικρινὴ μετάνοια στὸν ἐξομολογούμενο, δὲν τοῦ παρέχει ἀμέσως τὴν ἄφεση, ἀλλὰ τοῦ ἐπιβάλλει κάποιον ἐπιτίμιο (κανόνα), γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσει σὲ μετάνοια πλήρη καὶ εἰλικρινή. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ κάνει καὶ σ' ἐκεῖνον ποὺ ἔχει λάβει τὴν ἄφεση, γιὰ νὰ τὸν στερεώσῃ στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ τὸν ἀγώνα κατὰ τῆς ἁμαρτίας. Τέτοια ἐπιτίμια εἶναι εἰδικὲς προσευχές, μελέτη ψυχοφελῶν βιβλίων, νηστεία, ἐλεημοσύνη, στέρνηση τῆς Θείας Κοινωνίας γιὰ κάποιον χρονικὸ διάστημα -τὸ τελευταῖο γιὰ βαρῖα ἁμαρτήματα- καὶ ὅ,τι ἄλλο κρίνει πρόσφορο ὁ ἱερέας γιὰ τὴν ψυχικὴ θεραπεία τοῦ ἁμαρτωλοῦ χριστιανοῦ. Πολλὰ ἐπιτίμια προβλέπονται ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς κανόνες. Ἡ ἐπιβολὴ τους, πάντως, δὲν εἶναι ἀπαραίτητη, ἀκριβῶς ἐπειδὴ, ὅπως εἶπαμε, εἶναι φάρμακα. Ἄν, λοιπόν, ὁ πνευματικὸς κρίνει ὅτι ἡ θεραπεία μιᾶς ψυχῆς μπορεῖ νὰ συντελεστεῖ καὶ χωρὶς αὐτά, μπορεῖ νὰ τὰ μετριάσῃ ἢ καὶ νὰ τὰ παραλείψῃ.

Στὸν παπισμὸ τὰ ἐπιτίμια δὲν εἶναι φάρμακα ἀλλὰ ποινές. Ἔτσι ἐπιβάλλονται ἀπαραίτητα στὸν ἁμαρτωλό, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθεῖ τάχα ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν τιμωρία τοῦ παραβάτη τοῦ νόμου Του.

ΕΡ.: Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ ἀναστηθῶν τὰ νεκρὰ σώματα, ποὺ σάπισαν καὶ διαλύθηκαν στὰ μνήματα;

ΑΠ.: «Γιὰ τὸν Θεὸ τίποτα δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο», εἶπε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ στὴν Παρθένο Μαριάμ, προαναγγέλλοντάς της τὴ γέννηση τοῦ Κυρίου (Λουκ. 1:37). Πραγματικά, «αὐτὰ ποὺ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατα, γιὰ τὸν Θεὸ εἶναι δυνατά», ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος βεβαίωσε (Λουκ. 18:27) ἀλλὰ καὶ ἔμπρακτα ἀπέδειξε μὲ τὰ θαυμαστά Του ἔργα.

Ὁ παντοδύναμος Θεὸς δὲν ἔπλασε τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἀπὸ τὸ κῶμα τῆς γῆς (Γέν. 2:7); Δὲν μπορεῖ, λοιπόν, νὰ ἀναστήσει πάλι τὸ σῶμα ποῦ διαλύθηκε στὴ γῆ; Ἄς σκεφτοῦμε τι γίνεται μὲ τὸ σιτάρι ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο σπαρτό. Ὁ σπόρος πέφτει στὴ γῆ καὶ σαπίζει. Ὁ σαπισμένος σπόρος, ὅμως, ἀνασταίνεται χλοερός, ξαναζωντανεύει σ' ἓνα φυτὸ θαλερό. Τὸ παράδειγμα αὐτὸ ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφοντας στοὺς Χριστιανοὺς τῆς Κορίνθου γιὰ τὴν ἀνάσταση τῶν σωμάτων: «Ἴσως», λέει, «κάποιος νὰ ρωτήσῃ: Πῶς ξαναζωντανεύουν οἱ νεκροί; Καὶ μὲ τι σῶμα ἔρχονται ξανὰ στὴ ζωὴ; Ἄντίπτε! Ὁ σπόρος, ποῦ ρίχνεις ἐσὺ στὸ χωράφι, δὲν παίρνει ζωὴ, ἀν πρῶτα δὲν πεθάνει. Καὶ μὲ τὴ σπορὰ σου δὲν σπέρνεις τὸ σῶμα τοῦ φυτοῦ ποῦ θὰ φυτρώσῃ, ἀλλὰ γυμνὸ κόκκο εἴτε σιταριοῦ εἴτε κάποιου ἄλλου εἴδους. Καὶ ὁ Θεὸς δίνει σὲ κάθε σπόρο τὸ σῶμα τοῦ φυτοῦ ποῦ ἔχει ὀρίσει. Κάθε εἶδος σπόρου ἔχει τὸ δικό του εἶδος σώματος... Τὸ ἴδιο θὰ συμβεῖ καὶ μὲ τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν: Ὅταν τὸ σῶμα σὰν τὸ σπόρο μπαίνει στὴ γῆ, εἶναι φθαρτό· θὰ ἀναστηθεῖ, ὅμως, ἄφθαρτο. Θάβεται ἄδοξο· θὰ ἀναστηθεῖ, ὅμως, ἔνδοξο. Θάβεται ἀνίσχυρο· θὰ ἀναστηθεῖ, ὅμως, δυνατό. Θάβεται σῶμα ποῦ ἦταν ἐμψυχωμένο ἀπὸ ζωϊκὴ φυσικὴ δύναμη· θὰ ἀναστηθεῖ, ὅμως, ζωοποιημένο ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ» (Α΄ Κορ. 15:35-38, 42-44).

ΕΡ.: Ὅλα τὰ σώματα τῶν νεκρῶν θὰ ἀναστηθοῦν;

ΑΠ.: Ὅλα, τόσο τῶν δικαίων ὅσο καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ θὰ εἶναι ἄφθαρτα, πνευματοποιημένα, ἐλευθέρη ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ὕλης καὶ ἀπὸ κάθε φυσικὴ ἀνάγκη. Γιατί, ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος, «ἄνθρωποι ἀπὸ σὰρκα καὶ αἷμα δὲν μποροῦν νὰ πάρουν μέρος στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, οὔτε αὐτὸ ποῦ εἶναι φθαρτὸ μπορεῖ νὰ κληρονομήσῃ τὴν ἀφθαρσία» (Α΄ Κορ. 15:50). Βέβαια, μοιλονόμι ὅλα τὰ σώματα θὰ ἀναστηθοῦν, δὲν θὰ ἔχουν ὅλα τὴν ἴδια κατάληξη: «Ὅσοι ἔπραξαν στὸ βίον τοὺς δίκαια ἔργα, θὰ ἀναστηθοῦν γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴν καινούρια ζωὴ· καὶ ὅσοι ἔπραξαν φαῦλα ἔργα, θὰ ἀναστηθοῦν γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν καταδίκη» (Ἰω. 5:29). Τῶν πρώτων τὰ σώματα θὰ εἶναι

δοξασμένα, θεωμένα, λουσιμένα στὸ ἄκτιστο φῶς τοῦ Χριστοῦ (πρβλ. Ματθ. 13:43), ἐνῶ τῶν δευτέρων σκοτεινὰ καὶ ἔλεεινά.

Μετὰ τὴν ἀνάσταση τῶν σωμάτων τῶν νεκρῶν, θὰ μεταμορφωθοῦν καὶ τῶν ζωντανῶν τὰ σώματα ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀπαλλαγοῦν δηλαδὴ κι αὐτὰ ἀπὸ τὴν ὕλη ὅπως τὰ ἀναστημένα

σώματα τῶν νεκρῶν. Καθὼς γράφει πάλι ὁ ἀπόστολος, «δὲν θὰ πεθάνουμε ὅλοι, ὅλοι ὅμως θὰ μεταμορφωθοῦμε μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ὅσο θέλει τὸ μάτι ν' ἀνοιγοκλείσει, ὅταν ἠχήσει ἡ σάλπιγγα τῶν ἔσχατων καιρῶν. Θ' ἀκουσεῖ ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγας, κι ἀμέσως οἱ νεκροὶ θὰ ἐπιστρέψουν στὴ ζωὴ ἄφθαρτοι, ἐνῶ ἐμεῖς οἱ ζωντανοὶ θ' ἀλλάξουμε τὸ παλιὸ μ' ἓνα νέο σῶμα» (Α΄ Κορ. 15:51-52).

ΕΡ.: Πῶς θὰ γίνει ἡ Κρίση τῶσων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων στὸ φοβερὸ κριτήριό τοῦ Χριστοῦ;

ΑΠ.: Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἀποκάλυψε πῶς, ὅταν ἔρθει πάλι στὴ γῆ. θὰ καθίσει στὸν μεγαλόπρεπο θρόνο Του, θὰ συνάξει μπροστά Του ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔζησαν στὴ γῆ, θὰ τοὺς χωρίσει σὲ καλοὺς καὶ κακοὺς, θὰ καλέσει τοὺς πρώτους στὴν οὐράνια βασιλεία Του καὶ θὰ καταδικάσει τοὺς δευτέρους στὴν αἰώνια κόλαση (βλ. Ματθ. 25:31-46). Ἡ περιγραφή αὐτὴ εἶναι ἀνθρωπομορφικὴ καὶ θέλει νὰ δείξει ἀφενὸς τὸ φοβερὸ μεγαλεῖο τῆς Κρίσεως τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφετέρου τὴν ἀδέκαστη δικαιοσύνη Του. Αὐτὴ καθεαυτὴ ἡ Κρίση, ὅμως, θὰ γίνει ἀκαριαῖα, ὅσο θέλει τὸ μάτι ν' ἀνοιγοκλείσει. Εἰδικὴ διαδικασία δὲν θὰ χρειαστεῖ, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι γνωστοὶ στὸν Παντογνώστη Κύριο καὶ θὰ ἔχουν ἤδη κριθεῖ ἀνάλογα μὲ τὰ ἔργα τους.

ΕΡ.: Πόσο διαφορετικὴ θὰ εἶναι ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν πρώτη;

ΑΠ.: Ἡ πρώτη παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἔγινε μὲ τὴν ἐνανθρώπησή Του καὶ ἡ δευτέρη θὰ γίνει στὴ συντέλεια τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὴν πρώτη παρουσία Του ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος στὴ γῆ γιὰ νὰ σώσει τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ τὴ φθορά. Κατὰ τὴν δευτέρη παρουσία Του θὰ ἔρθει πάλι στὴ γῆ γιὰ νὰ κρίνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Κατὰ τὴν πρώτη παρουσία Του ἦταν φτωχός, ἄσημος καὶ ταπεινός, γιὰ νὰ κάνει τὸν φτωχὸ ἄνθρωπο παιδὶ τοῦ Θεοῦ καὶ θεὸ «κατὰ χάριν». Κατὰ τὴν δευτέρη παρουσία Του θὰ ἐμφανιστεῖ μ' ὅλο Του τὸ θεϊκὸ μεγαλεῖο, μ' ὅλη Του τὴ δύναμη καὶ τὴ δόξα, γιὰ νὰ πάρει τοὺς δικαίους στὴν αἰώνια βασιλεία Του καὶ νὰ καταδικάσει τοὺς ἁμαρτωλοὺς στὴν αἰώνια κόλαση.

ΕΡ.: Τί θὰ πρέπει νὰ κάνουμε ὅταν ἀπευθυνόμαστε στὸν Θεὸ μὲ τὴν προσευχή;

ΑΠ.: *Πρῶτον*, νὰ Τὸν δοξολογοῦμε γιὰ τὰ θαυμαστὰ ἔργα Του.

Δεύτερον, νὰ Τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς εὐεργεσίες Του. Καὶ **τρίτον**, νὰ Τὸν παρακαλᾶμε γιὰ τὶς ἀνάγκες μας. Αὐτὲς εἶναι οἱ τρεῖς βασικὲς μορφὲς προσευχῆς: ἡ δοξολογία, ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ αἴτηση.

ΕΡ.: Ποιὰ εἶναι ἡ ὠφέλεια τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ;

ΑΠ.: Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ χαρὰ, εἰρήνη καὶ παρηγοριά, τὴν καθαρίζει ἀπὸ τὰ πάθη, τὴν φωτίζει καὶ τὴν πλουτίζει μὲ οὐράνια σοφία, τὴν ὁδηγεῖ μὲ ἀσφάλεια στὴ σωτηρία. Στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀγάπησε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, βρίσκεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός, Ὁ θεόπνευστος Δαβίδ, ὑμνώντας τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ψάλλει: « Ὁ νόμος τοῦ Κυρίου εἶναι ἄμεμπτος καὶ φέρνει τὶς ψυχὲς πίσω (στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ). Οἱ ἐντολὲς τοῦ Κυρίου εἶναι ἀξιόπιστες καὶ κάνουν σοφὰ ἀκόμα καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ. Οἱ ἐντολὲς τοῦ Κυρίου εἶναι δίκαιες καὶ εὐφραίνουν τὴν καρδιά. Οἱ ἐντολὲς τοῦ Κυρίου σκορπίζουν τὸ δυνατό τους φῶς ὡς τὰ πέρατα καὶ φωτίζουν τὰ μάτια μας. Οἱ ἐντολὲς τοῦ Κυρίου γεννοῦν στὶς ψυχὲς τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι ἀγνός καὶ ἀκατάλυτος. Οἱ ἐντολὲς τοῦ Κυρίου διδάσκουν τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ δικαιοσύνη σ' ὅλες τὶς ἐποχές. Οἱ ἐντολὲς τοῦ Κυρίου εἶναι πιὸ ποθητὲς ἀπὸ τὸ χρυσάφι καὶ ἀπὸ τὸ μέλι καὶ ἀπὸ τὴν κερήθρα. Γι' αὐτὸ ὁ δοῦλος Σου τὶς φυλάει· καὶ φυλάγοντάς τις, θὰ ἔχει ἀμοιβὴν μεγάλην» (πρβλ. Ψαλμ. 18:8-12).

ΕΡ.: Πῶς τὸλμησαν οἱ πρωτόπλαστοι ἄνθρωποι νὰ παραβοῦν τὴν ἐντολὴ τοῦ Πλάστη τους Θεοῦ καὶ νὰ ὑπακούσουν στὸ διάβολο;

ΑΠ.: Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὁμοίωσή Του (*«κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν»*· Γέν. 1:26). Ἦταν ἄκακοι καὶ ἀναμάρτητοι, ἀλλὰ συνάμα καὶ λογικοὶ καὶ ἐλεύθεροι. Μὲ τὴν καλὴ χρῆση τῶν θείων δώρων τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας -στοιχείων τοῦ *«κατ' εἰκόνα»*, ποὺ τοὺς ἀνέβазαν πολὺ πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη ζωϊκὴ κτίση- θὰ πετύχαιναν τὸ *«καθ' ὁμοίωσιν»*, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς τους. Γιὰ νὰ τοὺς δοκιμάσει, λοιπόν, ὁ Θεός, τοὺς ἔδωσε μία μόνο ἐντολή: τοὺς ἀπαγόρευσε νὰ φᾶνε ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ δέντρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ (Γέν. 2:17), ποὺ ἦταν φυτεμένο στὸν παράδεισο. Ἐκεῖνοι, ὅμως, δείχνοντας ἀγνωμοσύνη καὶ ἀχαριστία πρὸς τὸν Δημιουργὸ καὶ

Ευεργέτη τους, ἔκαναν κακὴ χρῆση τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τους. Ἐπιθυμώντας ἄκαιρα καὶ ἐγωϊστικά τὴν ἰσοθεΐα (Γέν. 3:5), πείστηκαν στὸ διάβολο καὶ τόλμησαν νὰ παραβοῦν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἔπεσαν στὴν ἁμαρτία, ἀποστάτησαν ἀπὸ τὸν Πλάστη τους καὶ ὑποδουλώθηκαν στὸ διάβολο.

ΕΡ.: Πότε θὰ γίνεῖ ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ τελικὴ Κρίσις;

ΑΠ.: Αὐτὸ εἶναι ἄγνωστο. Ὁ Χριστὸς δὲν θέλησε νὰ τὸ φανερώσει, ἂν καὶ ρωτήθηκε ἀπὸ τοὺς μαθητὲς Του (Ματθ. 24:3). «Ποιὰ μέρα καὶ ποιὰ ὥρα θὰ ἔρθει τὸ τέλος, κανένας δὲν τὸ ξέρει, οὔτε οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, παρὰ μόνο ὁ Π α τ ε ρ α ς μ ο υ» ἀποκρίθηκε (Ματθ. 24:36). Ἔδωσε, πάντως, ὀρισμένα σημάδια, τὰ ὁποῖα βλέποντας θὰ μπορέσουμε νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅτι ὁ ἐρχομὸς Του πλησιάζει. Τὰ σημάδια αὐτὰ εἶναι:

1. Ἡ κήρυξη τοῦ Εὐαγγελίου σὲ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς: «Πρῶτα θὰ κηρυχθεῖ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιο γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ τὸ ἀκούσουν ὅλα τὰ ἔθνη, κι ὕστερα θὰ ἔρθει τὸ τέλος» (Ματθ. 24:14).

2. Ἡ μεταστροφὴ τῶν Ἑβραίων στὸ Χριστιανισμό: «Δὲν θὰ μὲ δεῖτε πιά, ὡς τὴν ὥρα ποῦ θὰ πείτε: “Εὐλογημένος Αὐτὸς ποῦ ἔρχεται σταλμένος ἀπὸ τὸν Κύριο!”» (Ματθ. 23:39).

3. Ἡ μεγάλη ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὸ νόμο Του: «Δὲν θὰ ἔρθει ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἂν πρῶτα δὲν γίνεῖ ἡ ἀποστασία» (Β' Θεσ. 2:3).

4. Ἡ ἐμφάνιση πολλῶν ψευδομεσσιῶν καὶ ψευδοπροφητῶν, ποὺ θὰ προσπαθήσουν νὰ παραπλανήσουν τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν Θεό: «Θὰ ἐμφανιστοῦν ψευδομεσσίες καὶ ψευδοπροφῆτες, ποὺ θὰ κάνουν μεγάλα καὶ φοβερὰ θαύματα, γιὰ νὰ παραπλανήσουν, ἂν εἶναι δυνατόν, ἀκόμα καὶ ὅσους διάλεξε ὁ Θεός» (Ματθ. 24:24).

5. Πόλεμοι, ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ καὶ ἄλλες ἀναστατώσεις: «Τὸ ἓνα ἔθνος θὰ ξεσηκωθεῖ ἐναντίον τοῦ ἄλλου καὶ τὸ ἓνα βασίλειο ἐναντίον τοῦ ἄλλου» (Ματθ. 24:7).

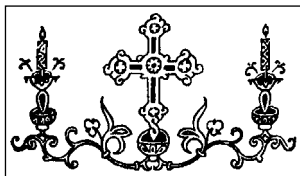
6. Πείνα, δυστυχία καὶ φυσικὲς καταστροφές: «Θὰ ἔρθουν πείνα, ἀρρώστιες καὶ σεισμοὶ σὲ διάφορα μέρη» (Ματθ. 24:7).

7. Ἡ ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου: «Δὲν θὰ ἔρθει ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ἂν πρῶτα... δὲν φανερωθεῖ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, αὐτὸς ποῦ εἶναι προορισμένος γιὰ τὴν ἀπώλεια. Τότε θὰ φανερωθεῖ ὁ ἄνομος,

πού ὁ Κύριος θὰ τὸν ἐξολοθρεύσει μὲ τὴν πνοὴ τοῦ στόματός Του καὶ θὰ τὸν ἀφανίσει, ὅταν θὰ ἐμφανιστεῖ κατὰ τὴν παρουσία Του. Αὐτὸς ὁ ἄνομος θὰ ἔρθει μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ σατανᾶ. Θὰ κάνει κάθε λογῆς θαυματουργικὲς δυνάμεις μὲ ἀπατηλὰ σημεῖα καὶ τέρατα. Θὰ παρασύρει μὲ κάθε εἶδους ἄνομα καὶ ἀπατηλὰ μέσα ὅσους βαδίζουν πρὸς τὴν καταστροφή, ἐπειδὴ δὲν ἀγάπησαν τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ σωθοῦν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἐπιτρέψει νὰ ἐνεργεῖ σ' αὐτοὺς ἡ πλάνη, γιὰ νὰ πιστέψουν σ' αὐτὸ τὸ ψέμα. Ἔτσι, θὰ τιμωρηθοῦν ὅλοι ὅσοι δὲν πίστεψαν στὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ δέχτηκαν ὀλόψυχα τὴν ἀδικία» (Β' Θεσ. 2:3, 8-12).

Βέβαια, τὰ παραπάνω σημάδια δὲν ἐπιτρέπουν τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸ τοῦ χρόνου τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς πρέπει νὰ εἴμαστε πάντα ἔτοιμοι γιὰ τὴν ὑποδοχὴ Του καὶ γιὰ τὴν ἀπολογία μας στὸ φοβερὸ κριτήριό Του. «Μὴν ξεχνᾶτε ἓνα πράγμα, ἀγαπητοί μου», μᾶς λέει ὁ ἀπόστολος Πέτρος, «ὅτι γιὰ τὸν Κύριο μία ἡμέρα εἶναι ὡς χίλια χρόνια, καὶ χίλια χρόνια ὡς μία ἡμέρα. Δὲν θὰ καθυστερήσει ὁ Κύριος νὰ ἐκπληρώσει τὴν ὑπόσχεσή Του, ὅπως νομίζουν μερικοί. Κάνει ὑπομονή, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ καταστραφοῦν μερικοὶ ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ νὰ μετανοήσουν ὅλοι. Ὡστόσο, ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου θὰ ἔρθει ὅπως ὁ κλέφτης τῆ νύχτα» (Β' Πέτρ. 3:8-10). «Ἀγρυπνεῖτε, λοιπόν», παραγγέλλει ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς «γιατὶ δὲν ξέρετε οὔτε τὴν ἡμέρα οὔτε τὴν ὥρα πού θὰ ἔρθει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ματθ.25:13).

Βλ. “Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα Χριστιανῶν” Ἔκδ. Ἰ. Μονῆς Παρακλήτου

Βίος τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ καὶ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν Μόσχα

Ῥομακάριος Βασίλειος, ὁ ἐπιφανέστερος τῶν ἁγίων σαλῶν ποὺ ἄνθησαν στὴ Ρωσία, γεννήθηκε τὸ 1468 στὸ Ἐλόχοβο, κωριὸ κοντὰ στὴ Μόσχα, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὴν Ἄννα. Ἀπὸ παιδι ἀκόμῃ, ποὺ ἦταν μαθητευόμενος σὲ ἓναν τσαγκάρη, διῆγε ἀσκητικὴ ζωὴ, προσευχόταν διαρκῶς καὶ φανέρωσε ἀπὸ τότε τὰ πρῶτα σημάδια τῆς θείας χάριτος. Σὲ ἡλικία δεκαεξί ἐτῶν μία ἡμέρα περιέπαιξε ἓναν ἔμπορα ποὺ ἤλθε νὰ παραγγεῖλει πολλὰ ζευγάρια καινούργιες μπότες. Ὁ πελάτης ἔφυγε καὶ τὸ ἀφεντικό του τὸν ρώτησε ἐπίμονα γιὰ τὸν λόγο μιᾶς τέτοιας συμπεριφορᾶς. Ὁ νέος τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἦταν παράξενο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ παραγγέλνει μπότες γιὰ πολλὰ χρόνια, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνει τὴν ἄλλη κιόλας ἡμέρα. Ὅταν ἡ προφητεία του πραγματοποιήθηκε, ὁ Βασίλειος δὲν θέλησε νὰ παραμείνει ἄλλο στὸ ἀφεντικό του, οὔτε νὰ ἐπιστρέψει στοὺς γονεῖς του, καὶ ἔτσι ἀναχώρησε γιὰ τὴν Μόσχα.

Χαμένος μέσα στὰ θορυβώδη πλήθη τῆς μεγαλόπολης, ἀσπάσθηκε τὴν ἀσκηση τῆς προσποικτῆς σαλότιπας, ἔτσι ὥστε νὰ κοινωνεῖ μὲ τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παραμένοντας προφυλαγμένος ἀπὸ ἀνθρώπινες τιμές. Μὴ ἔχοντας μόνιμο κατάλυμα, οὔτε κὰν ἓνα κεραμίδι νὰ βάλει ἀπὸ κάτω τὸ κεφάλι του, ζοῦσε γυμνὸς σχεδὸν στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες, περνοῦσε τὶς νύχτες του προσευχόμενος κάτω ἀπὸ τὸ περίσυλο τῶν ναῶν καὶ κρατοῦσε ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους μία σιωπὴ ἐξίσου τέλεια μὲ ἐκείνη τῶν ἀναχωρητῶν στὶς ἐρήμους. Ὅταν ὑποχρεωνόταν νὰ πάρει τὸν λόγο ἔκανε πῶς δυσκολευόταν νὰ μιλήσει. Ξένος πρὸς κάθε ἄνθρωπο, ἔχοντας ἀπαρνηθεῖ τὸν κόσμον καὶ τοὺς δεσμούς του, ἔδειχνε ὡστόσο μεγάλη συμπόνοια ἀπέναντι στοὺς δυστυχισμένους, τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς καταπιεσμένους. Ἐπισκεπτόταν ἔτσι συχνὰ τοὺς κρατούμενους μιᾶς φυλακῆς γιὰ μέθυσους, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς προτρέψει στὴν μεταστροφή. Σὲ μία ἐποχὴ στὴν ὁποία βασίλευαν ἡ φρίκη καὶ ἡ καταπίεση, ὁ βίος τοῦ ὁσίου Βασιλείου ἦταν μία ζωντανὴ μορφὴ κατὰ τῶν διεφθαρμένων βογιάρων καὶ παραμυθία γιὰ τὸν δοκιμαζόμενο λαό. Ὅλες του σχεδὸν οἱ ἐνέργειες εἶχαν προφητικὸ νόημα. Ἐτσι

πολλές φορές ἔριχνε πέτρες σὴν γωνία τῶν σπιτιῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ὅταν περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὰ σπίτια ἐκείνων ποὺ ζοῦσαν μέσα σὴν ἁμαρτία ἀσπαζόταν τὴν γωνία τοῦ τοίχου. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν τὸ νόημα τῆς παράξενης αὐτῆς συμπεριφορᾶς, ὁ Βασίλειος ἀπαντοῦσε ὅτι στὰ σπίτια ὅπου διαμένει ἡ ἀγιότητα δὲν ὑπάρχει κῶρος γιὰ τοὺς δαίμονες, καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ βλέποντάς τους ἔξω, τοὺς ἔδιωχνε μὲ τις πέτρες. Ἀντίθετα ἀσπαζόμενος τὴν γωνία τῶν κακῶν αὐτῶν σπιτιῶν, χαιρετοῦσε τοὺς ἀγγέλους ποὺ ἔμεναν ἀπ' ἔξω, θλιβόμενοι ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ μποῦν μέσα. Στὴν ἀγορὰ κατέστρεφε τοὺς πάγκους ἀνέντιμων πωλητῶν, ἐνῶ μία ἡμέρα ποὺ ὁ τσάρος τοῦ εἶχε στείλει χρήματα, ἀντίθετα ἀπ' ὅτι συνήθιζε, δὲν πῆγε νὰ τὰ μοιράσει στοὺς φτωχοὺς, ἀλλὰ τὰ ἔδωσε σὲ ἓναν καλοντυμένο ἔμπορα ὁ ὁποῖος ἔχοντας χάσει τὴν περιουσία του δὲν τολμοῦσε νὰ ζητιανέψει καὶ ὑπέφερε ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Τὸ 1521, ἐνῶ οἱ Τάταροι, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Μεχμέτ Χιρέι, ἀπειλοῦσαν τὴν Μόσχα, ὁ ὅσιος Βασίλειος προσευχόταν μπροστὰ σὲ τὴν πύλη τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως στὸ Κρεμλίνο, χύνοντας ἄφθονα δάκρυα γιὰ τὴν σωτηρία τῆς πατρίδας του. Ἀκούστηκε τότε μέσα σὴν ἐκκλησία ἓνας φοβερὸς θόρυβος, μία φλόγα ξεπήδησε καὶ μία φωνὴ ἐρχόμενη ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τοῦ Βλαδιμίρ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἐγκατέλειπε τὴν Μόσχα ἔξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν τῶν κατοίκων τῆς. Ὁ ὅσιος ἐνέτεινε τὴν προσευχή του καὶ ἡ φοβερὴ ὄπτασία ἐξαφανίσθηκε. Ὁ Μεχμέτ Χιρέι, ποὺ εἶχε ἤδη κάψει τὰ προάσια, ἀπωθήθηκε τότε μὲ τὴν ἐμφάνιση ἐνὸς πλήθους στρατιωτῶν καὶ διέφυγε γρήγορα πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Ρωσίας.

Ὁ τσάρος Ἰβάν Δ', ὁ λεγόμενος Τρομερός, ἀγαποῦσε τὸν ὅσιο καὶ τοῦ ἔδειχνε μεγάλο θαυμασμό, ὅπως καὶ ὁ μητροπολίτης ἅγιος Μακάριος [30 Δεκ.]. Μία φορὰ ποὺ προσκλήθηκε στὸ παλάτι γιὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ ἡγεμόνα, ὁ μακάριος ἔχουσε τρεῖς φορές κρασί ἀπὸ τὸ παράθυρο, λέγοντας τὸν τσάρο, ποὺ τὸν ρώτησε ἐκνευρισμένος νὰ μάθει τὸν λόγο, ὅτι ἔσβησε μιὰ πυρκαγιὰ στὸ Νόβγκοροντ. Λίγο ἀργότερα ἔφθασε ἡ ἀγγελία ὅτι μία μεγάλη φωτιά εἶχε ξεσπάσει στὸ Νόβγκοροντ, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ ἐπεκταθεῖ γιὰ ἓνα ἄνθρωπος παράξενος καὶ δίχως ρούχα κατάβρεχε τὰ σπίτια ποὺ καίγονταν. Οἱ ἀγγελιαφόροι ἀναγνώρισαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Βασίλειο βλέποντας τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ.

Μιὰν ἄλλη φορά, τὸ 1574, ὁ ὄσιος ἄρχισε νὰ κλαίει πικρὰ μπροστὰ στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, ἀκριβῶς στὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ λίγο ἀργότερα ἐκδηλώθηκε ἡ μεγάλη πυρκαγιά ποὺ ἀφάνισε τὴν Μόσχα. Λίγο ἀργότερα μετὰ τὴν συμφορὰ αὐτή, ἐνῶ ὁ τσάρος παρακολουθοῦσε τὴν Θεία Λειτουργία, ὁ Βασίλειος στεκόταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ τὸν παρατηροῦσε. Μετὰ τὴν Λειτουργία εἶπε στὸν τσάρο: «Δὲν ἤσουν στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ κάπου ἄλλου». Ὁ ἡγεμόνας διαμαρτυρήθηκε. Ὁ Βασίλειος τοῦ ἀπάντησε: «Τὰ λόγια σου δὲν λένε τὴν ἀλήθεια. Τὸ εἶδα ποὺ πῆγαινες νοερὰ στὸ Βουνὸ τῶν Σπουργιπῶν γιὰ νὰ χτίσεις ἐκεῖ καινούργιο παλάτι». Ἐκτοτε ὁ ἡγεμόνας ἄρχισε νὰ φοβάται τὸν ὄσιο καὶ νὰ τοῦ δείχνει ἀκόμη μεγαλύτερο σεβασμό· ἀλλὰ ἡ εὐλάβεια αὐτὴ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐπιδειξίει τὴν ὠμότητά του ποὺ ἔμεινε παροιμιώδης.

Ὁ ὄσιος Βασίλειος παρουσιάσθηκε ἐπίσης στοὺς ἐπιβάτες ἐνὸς περσικοῦ πλοίου ποὺ κινδύνευε καὶ τοὺς ἔσωσε ἀπὸ ναυάγιο. Ἐκανε κι ἄλλα πολλὰ θαύματα κατὰ τὰ ἑβδομήντα δύο χρόνια τῆς σωτήριας δράσης του. Φθάνοντας σὲ ἡλικία ὀγδόντα ὀκτῶ ἐτῶν ἀσθένησε. Μόλις τὸ ἔμαθε ὁ τσάρος, μαζί με τὴν οἰκογένειά του ἦλθε στὸ προσκέφαλό του γιὰ νὰ ζητήσει τὴν προσευχὴς του. Ἐνῶ ὁ ὄσιος προφήτευε τὸ μέλλον τοῦ βασιλείου του, τὸ πρόσωπό του ἀκτινοβολοῦσε φῶς, καθὼς ἔβλεπε μιὰ σύναξη ἀγγέλων ποὺ εἶχαν ἔλθει νὰ πάρουν τὴν ψυχὴ του. Ἐκοιμήθη μέσα σὲ ἕκσταση ἀγαλλίασης στὶς 2 Αὐγούστου 1557. Ὅλη ἡ πόλη γέμισε τότε εὐωδία καὶ ἓνα τεράστιο πλήθος συγκεντρώθηκε στὴν κηδεῖα του. Ὁ τσάρος καὶ οἱ γιοὶ του μετέφεραν στοὺς ὤμους τὴν σορὸ του μέχρι τὴν ἐκκλησία, ὅπου τὴν περίμεναν ὁ μητροπολίτης καὶ οἱ ἐπίσκοποί του. Πάνω στὸν τάφο του, ποὺ ἔγινε πηγὴ ἰαμάτων γιὰ τοὺς δοκιμαζόμενους πιστοὺς ὄχι μόνο τῆς Μόσχας, ἀλλὰ καὶ ἀπομακρυσμένων περιοχῶν, κτίσθηκε μιὰ ἐκκλησία ἀφιερωμένη στὴν Ἁγία Σκέπη τῆς Θεοτόκου, εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατάληψης τοῦ Καζάν, ναὸς ποὺ ἀργότερα ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ ὀσίου Βασιλείου.

Καθὼς τὰ θαύματα τοῦ ὀσίου δὲν ἔπαψαν νὰ πολλαπλασιάζονται τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπισκοπείας τοῦ ἁγίου Ἰώβ [19 Ἰουν.] ἡ Ἐκκλησία προχώρησε στὴν ἐπίσημη ἀναγνώριση τῆς τιμῆς του (1588). Τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἴκοσι ἀσθενεῖς θεραπεύθηκαν μπροστὰ στὰ τίμια λείψανα τοῦ ἁγίου.

Ὁ ὄσιος Βασίλειος τιμᾶται ὡς πολιούχος τῆς Μόσχας.

Βλ. ‘‘ Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τόμ. ΙΒ΄, ἐκδ. ΙΝΔΙΚΤΟΣ

Τὶ εἶναι τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιον;

Γιὰ ὅσους πεινοῦν, εἶναι ἡ τροφή πού συντηρεῖ τὴν πνευματικὴ ὕπαρξη.

Γιὰ ὅσους διψοῦν, εἶναι τὸ ἀθάνατο νερὸ πού δροσίζει τὶς διψασμένες ψυχές.

Γιὰ ὅσους θλίβονται, εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας.

Γιὰ ὅσους νοιώθουν νὰ κινδυνεύουν στὸ πέλαγος τῆς ἀπελπισίας, εἶναι ἡ ἄγκυρα τῆς ἐλπίδος.

Γιὰ ὅσους ἔχουν χάσει τὸν προσανατολισμὸ τους στὸ πολυκύμαντο πέλαγος τῆς ζωῆς, εἶναι ἡ πυξίδα.

Γιὰ ὅσους θέλουν νὰ δοῦν τὸ πρόσωπο τῆς πνευματικῆς τους ὑποστάσεως, εἶναι ὁ ἀψευδὴς καὶ ἀλάθτος καθρέφτης.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀξιόπιστος καὶ ἔχει δύναμη καθαρτικὴ, φωτιστικὴ καὶ παρηγορητικὴ.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει δύναμη θαυμαστὴ καὶ αἰώνια ζωικότητα, ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀκοῦμε, μελετοῦμε καὶ τὸν ἐφαρμόζουμε στὴν ζωὴ μας.

«Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν».

(Λουκ. 11, 28).

Μεγάλη ἡ ὠφέλεια ἀπὸ τὰ Σαρανταλείτουργα καὶ τὰ μνημόσυνα

Ἔνας Χριστιανός, ἐνῶ ἔσκαπε μὲ πολλοὺς μαζί σ' ἓνα νταμάρι, ἔπεσεν βράχος καὶ τοὺς κατεπλάκωσεν.

Ἡ γυναίκα αὐτοῦ τοῦ ἑνός, ἔδωσε ὅ,τι εἶχε ἀπὸ τὸ ὑστέρημά της εἰς ἓναν ἱερέα νὰ κάμῃ 40 Λειτουργίας διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνδρός της. Καθημερινῶς δὲ ἐπήγαινε μίαν προσφορὰν, ἐν μπουκάλι μὲ κρασί, καὶ μίαν λαμπάδα, σὰν πωχὴ πού ἦταν. Ὅταν ἔφθασεν ὁ ἱερεὺς εἰς τὰς 20 Λειτουργίας, ὁ Διάβολος ἐφθόνησε τὴν εὐλάβειάν της καὶ μετασχηματισθεὶς τὴν συνήντησε τὸ πρῶν εἰς τὸν δρόμον καὶ τῆς εἶπεν, ὅτι «ὁ ἱερεὺς ἔφυγε διότι εἶχε δουλειὰ βιασικὴ καὶ γι' αὐτὸ μὴ κοπιάζης καὶ αὔριον πηγαίνεις τὴν προσφορὰν σου».

Αὐτὸ τῆς τὸ ἔκαμε 3 φορές εἰς τὸ διάστημα τῶν 40 Λειτουργιῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐγίνε ἐκκωμάτως, γιὰ νὰ βγάλουν τὰ πώματα. Ὅταν ἔφθασαν εἰς ἓνα μέρος ἄκουσαν φωνὴν πού ἔλεγε: «Προσέξατε, σκάψατε μὲ προσοχὴν, διότι ἐπάνω μου εἶναι δύο πέτρες, μὴν πέσουν καὶ μὲ θανατώσουν». Αὐτοὶ ἐθαύμασαν, καὶ σκάπτοντες πлагίως βρῆκαν τὸν ἄνθρωπον ζωντανόν, καὶ τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν γυναίκα του.

Ἀποροῦσαν δὲ ὅλοι, πῶς ἔζησε ἐπὶ 40 ἡμέρας χωρὶς τροφή. Αὐτὸς δὲ εἶπε: «Κάθε μέρα μοῦ ἔδινε κάποιος, ἀοράτως, ἓνα ψωμί, καὶ ἓνα δοχεῖον κρασί καὶ μία λαμπάδα ἦταν μπροστά μου καὶ ἔτσι ἔτρωγα, ἐκτὸς ἀπὸ 3 ἡμέρας, ὅπου δὲν ἔφαγα τίποτε, οὔτε φῶς εἶδα καὶ πικράνθηκα πολὺ, ὀδυρόμενος διὰ τὰς ἁμαρτίας μου. Κατόπιν εἶδα τὴν ἀναμμένην λαμπάδα, τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί, σὰν πρῶτα, καὶ ἐδόξασα τὸν Θεόν, ὅπου δὲν μὲ ἐγκατέλειπεν μέχρι τέλος».

Δανιὴλ τοῦ Κατουνακιώτου

Ἔνας ἐνάρετος οἰκογενειάρχης ἀπὸ τὴν Σμύρνην, γνωστὸς τοῦ Γέροντα Δανιὴλ, πού τὸν ἔλεγαν Δημήτριον, ἀφοῦ κατάλαβε τὸ τέλος του κάλεσε τὸν υἱόν του Γεώργιον (ὁ μόνος εὐσεβής) διότι τὰ ἄλλα τρία του παιδιὰ καὶ ἡ γυναίκα του ζοῦσαν σὲ κοσμικότητα, καὶ τοῦ ἀπεκάλυψε ὅσα ἀκολουθοῦν, τὰ ὅποια εἶπε εἰς τὸν π. Δανιὴλ.

«Ἀφοῦ ὁ πατέρας μου ἔφθασε εἰς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ζωῆς καὶ ἐγνώρισε τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του, ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἐκάλεσε

ένα σεβάσιμο ιερέα, πού τὸν ἔλεγαν Δημήτριον, ἄνθρωπον πολὺ ἀπλὸν καὶ ἐνάρετον, εἰς τὸν ὁποῖον μὲ πολλὴ εὐλάβεια εἶπε: «Ἐγὼ πνευματικὴ μου πατέρα, σήμερα πεθαίνω, καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆς σὲ αὐτὴν τὴν κρίσιμη στιγμή, τὶ ὀφείλω νὰ πράξω;». Ὁ ἱερεὺς γνωρίζοντας τὴν θεάρεστον ζωὴν τοῦ πατέρα μου καὶ ὅτι ἦταν σὲ ὅλα ἔτοιμος, διότι εἶχαν προηγηθῆ τὰ πνευματικὰ ἐφόδια, δηλαδὴ ἐξομολόγησις, εὐχέλαιο, συχνὲς μεταλήψεις (ἐπειδὴ λόγῳ πού ἦταν πολλὰς ἡμέρας ἄρρωστος μετελάμβανε συνεχῶς τὰ Ἄχραντα Μυστήρια τοῦ Χριστοῦ), τοῦ ὑπέδειξε ἕνα ἀκόμη νὰ κάνη: «Ἐὰν εἶναι εὐκόλο, νὰ δώσης ἐντολὴ νὰ σοῦ κάνουν μετὰ τὸν θάνατό σου ἕνα τακτικὸ 40λεῖτουργο στὸ ὄνομά σου».

Αὐτὰ ἀφοῦ ἄκουσε καὶ εὐχαριστήθηκε ὁ πατέρας μου μὲ προσκάλεσε κατόπιν, μὲ πολλὴ συγκίνηση καὶ δάκρυα καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ κάνω μετὰ τὸν θάνατό του τὸ 40λεῖτουργον. Ἐγὼ δὲ ἂν καὶ ἄπορος ἔδωσα ὑπόσχεση, ὅτι μὲ πολὺ προθυμία θὰ ἐκτελέσω αὐτό, ἀρκεῖ μόνον νὰ λάβω τὴν εὐχὴ του, τὴν ὁποῖαν καὶ ἐπῆρα. Μετὰ ἀπὸ διάστημα δύο ὥρῶν ἀπέθανε ὁ ἀείμνηστος πατέρας μου καὶ ἀμέσως προσκάλεσα τὸν ἱερέα Δημήτριον, (χωρὶς νὰ γνωρίζω ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε ὑποβάλλει τὸ ζήτημα τοῦ 40λεῖτουργο εἰς τὸν πατέρα μου) καὶ λέγω σ' αὐτόν: «Ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου μοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν κάμω ἕνα τακτικὸ 40λεῖτουργο ἔξω τῆς πόλεως καὶ ἐπειδὴ ἡ αἰδεσιμότης σου ἡσυχάζεις εἰς τὸν ἔξω τῆς πόλεως ναῖσκο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ λάβης τὸν κόπον καὶ νὰ φρονίσῃς τὴν ἐκτέλεσι αὐτοῦ καὶ ἐγὼ θὰ πληρώσω τὸν κόπον σου καὶ τὰ σχετικὰ μὲ τὰ ἔξοδα τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ». Ὁ ἱερεὺς ὅταν ἄκουσε αὐτά, μοῦ ἀπάντησε μὲ δάκρυα στὰ μάτια: «Ἐγὼ, ἀγαπητὲ Γεώργιε, ἔχω δώσει σήμερα σὸν πατέρα σου τὴν γνώμη αὐτή, καὶ ὀφείλω ὅσο ζῶ, νὰ τὸν μνημονεύω πάντοτε». Ἐγὼ δέ, γνωρίσας τὴν πολλὴ εὐλάβεια τοῦ ἱερέως καὶ τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποῖαν εἶχε πρὸς τὸν πατέρα μου, ἐπέμεινα παρακαλῶντας καὶ ἔτσι τὸν ἔπεισα νὰ δεχθῆ τὴν πρότασί μου. Ἐπῆγε λοιπὸν στὸ σπίτι του, πρὸς τὴν πρεσβυτέρα καὶ τὶς κόρες του καὶ λέγει πρὸς αὐτές: «Ἐγὼ, ἐπειδὴ θὰ κάνω τακτικὸν 40λεῖτουργον στὸ ὄνομα τοῦ καλοῦ ἐκείνου εὐεργέτου μου Δημητρίου, ἐπὶ 40 ἡμέρες νὰ μὴ μὲ περιμένετε ἐδῶ, διότι θὰ ἡσυχάζω συνέχεια σὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, γιὰ νὰ ἐξακολουθῶ τακτικώτατα τὸ 40λεῖτουργο» καὶ ἔτσι ἐπῆγε καὶ ἄρχισε μὲ εὐλάβεια καὶ προθυμία τὸ 40λεῖτουργον. Ἔγιναν 39 Θεεῖς Λειτουργίαι καλῶς,

τὴν παραμονὴ δὲ τῆς τελευταίας, Σάββατο βράδυ, ξαφνικὰ παρουσιάστηκε σφοδρὸς πονόδοντος στὸν ἱερέα καὶ ἀναγκάστηκε τὴν νύκτα νὰ ἔλθῃ μὲ πόνους στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ προσκάλεσε ἡ πρεσβυτέρα τὸν κουρέα, τοῦ ἔβγαλε τὸ σάπιο δόντι καὶ ἔτσι γλύτωσε ἀπὸ τοὺς πόνους. Λόγω ὅμως ποὺ ἔτρεχε αἷμα ἀπεφάσισε νὰ συμπληρώσῃ τὴν τελευταία Θεία Λειτουργία τὴν ἐπομένην.

Ἐγὼ ὅμως, μὴ γνωρίζοντας τὴν πάθησι τοῦ ἱερέως, τὴν παραμονὴν ἐκείνην ἐτοίμασα μὲ δάνειο τὸ ὀφειλόμενον ποσὸν γιὰ τὸν κόπον τοῦ ἱερέως, μὲ σκοπὸ νὰ τὸ ἐπιδώσω τὴν ἐπομένην. Κατὰ τὰ μεσάνυκτα ὅμως ἐκείνου τοῦ Σαββάτου ἐσηκώθηκα νὰ προσευκηθῶ. Προσευχόμενος δὲ μὲ πολλὴ κατάνυξι καὶ ἀφοῦ κουράστηκα, ἐκάθησα στὸ κρεβάτι καὶ ἄρχισα νὰ ἐνθυμοῦμαι τὶς ἀρετὲς τοῦ πατέρα μου, τὶς παρεκτροπὲς καὶ παιδικές μου παρακοὲς ποὺ εἶχα κάνει κατὰ καιροὺς, καὶ συνάμα ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου « ἄραγε ὠφελεῖ τὸ 40λεῖτουργον τὴν ψυχὴν τοῦ κεκοιμημένου ἢ χάριν μικρῆς ἀνακουφίσεως ἢ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ αὐτὸ ἔχει συστήσει;». Αὐτὰ σκεπτόμενος μὲ πόνο ψυχῆς καὶ δάκρυα, ἐκζητώντας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μοῦ φάνηκε ὅτι κοιμήθηκα λίγο, καὶ ἀμέσως βρέθηκα σὲ μία πεδιάδα ὠραιότατη, τῆς ὁποίας ἡ ὁμορφιὰ ἦταν ἀπερίγραπτος, μὴ ἔχουσα σύγκρισι μὲ τὰ εὐχάριστα τοῦ κόσμου. Ἐνῶ εὐρισκόμουν ἐκεῖ, μοῦ ἐπῆλθε φόβος πολὺς, ποὺ ὑπαγορευόταν ἀπὸ τὴν συνείδησί μου, ἐπειδὴ ἐγνώρισα τὸν ἑαυτό μου ἀκατάλληλον διὰ τὴν ἐκεῖ ἀπόλαυσι. Καὶ ἐνῶ διατελοῦσα κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμνηχανία, μοῦ ἤλθε θάρρος καὶ εἶπα εἰς τὸν ἑαυτόν μου

«μὴ καὶ ὁ Πανάγαθος Θεός, ἠθέλησε νὰ μὲ φέρῃ ἐδῶ, ἴσως ἡ ἀγαθότητά Του μὲ ἐλεήσει καὶ στὴν συνέχεια μετανοήσω, διότι, ὅπως βλέπω, εὐρίσκομαι μαζί μὲ τὸ σῶμα μου».

Αὐτὰ συζητώντας μὲ τὸν ἑαυτό μου καὶ παρηγορηθεῖς, εἶδα μικρὸ φῶς διαυγέστατο, καὶ ἀφοῦ ἐπῆγα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶδα μὲ ἀνέκφραστη ἔκπληξι τὴν ἀπερίγραπτη ἐκείνη ὠραιότητα τοῦ ἀπέραντου δάσους, ποὺ ἀπόπνεε ἄρρητη εὐωδία. Ὡ ποία μακαριότης ἀναμένει ἐκείνους ποὺ ζοῦν ἐνάρετα εἰς τὸν κόσμον;

Ἀναθεωρώντας δὲ μὲ μεγάλη ἔκπληξι καὶ χαρὰ τὴν ὑπερκόσμια ἐκείνη ὠραιότητα, εἶδα ἓνα ὠραιότατο παλάτι... Ὅταν δὲ πλησίασα κοντά, βλέπω μὲ πολλὴ ἀγαλλίαση τὸν πατέρα μου Δημήτριον, λαμπροφόρο καὶ γεμάτον ὄλο φῶς, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο μπροστὰ σὲ ἐκείνη τὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ, καὶ ἀφοῦ μὲ κύτταξε μὲ πατρικὴ

στοργή και την γνωστή του επιείκεια και πραότητα, μου είπε: «Πώς ἤλθες ἐδῶ παιδί μου;». Ἐγὼ δὲ τοῦ ἀπάντησα «καὶ ἐγὼ πατέρα μου ἀπορῶ, διότι, ὅπως βλέπω δὲν εἶμαι ἄξιος διὰ τὸν τόπο. Ἄλλὰ πές μου, πατέρα μου, πῶς εὐρίσκεισαι ἐδῶ καὶ σὲ ποιὸν ἀνήκει τὸ παλάτι αὐτό;» Ἐκεῖνος δὲ μὲ πολλὴ φαιδρότητα μου εἶπε: «Ἡ ἄκρα τοῦ Σωτήρος ἡμῶν ἀγαθότης διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχα, ὅπως εἶναι γνωστόν, μεγίστην εὐλάβειαν, μὲ ἤξιωσε νὰ καταταχθῶ εἰς τὸ μέρος αὐτό. Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ παλάτι θὰ ἔμπαινα σήμερα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ οἰκοδόμος ἔβγαλε τὸ δόντι του καὶ δὲν ἐτελειώσαν αἱ 40οντα ἡμέραι τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ, γι' αὐτὸ αὐριο θὰ μῶ».

Ὅταν εἶδα καὶ ἄκουσα αὐτὰ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, ἐξύπνησα μὲ ἔκπληξι καὶ γεμᾶτος δάκρυα ἐθαύμαζα γιὰ ὅλα ὅσα εἶδα. Ὅλη ἐκείνη τὴν νύκτα ἔμεινα ἄπνος, εὐχαριστῶν καὶ δοξολογῶν τὸν Πανάγαθον Θεόν... Τὴν ἐπόμενην ἡμέρα ἐπῆγα εἰς τὸν ἱερέα Δημήτριον καὶ τὸν εὐρῆκα νὰ κάθεται, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ μὲ ἐδέχθηκε μὲ χαρὰ μου εἶπε: «Νὰ καὶ ἐγὼ πρὸ ὀλίγου ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν λειτουργία, τελειώσας εὐτυχῶς τὸ 40λείτουργον». Αὐτὸ δὲ εἶπε διὰ νὰ μὴ μὲ λυπήσῃ, διότι ἐμποδίσθηκε μία ἡμέρα ἢ λειτουργία, τὴν ὁποία βέβαια ἤθελε προσθέσῃ τὴν ἐπομένην. Τότε ἐγὼ ἄρχισα νὰ διηγοῦμαι εἰς τὸν ἱερέα, τὰ ὅσα εἶδα μὲ λεπτομέρεια καὶ πολλὴ συγκίνησι, καὶ ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν ἐξαγωγήν τοῦ δοντιοῦ καὶ ὅτι τὴν ἐπομένην θὰ τελειωθῆ ἡ οἰκοδομὴ καὶ θὰ εἰσέλθῃ ὁ πατέρας μου εἰς τὸ παλάτι, τότε ὁ ἱερεὺς κατεληφθῆς ἀπὸ θαυμασμὸ ἐβόησε: «Ἐγὼ ἀγαπῆτέ μου Γεώργιε, εἶμαι ὁ οἰκοδόμος ἐκεῖνος...».

Αὐτὰ ὁ πατὴρ Δανιὴλ τὰ ἐβεβαίωσε καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα Δημήτριον, τὸν ὁποῖον ἐπεσκέφθη καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ γράψω ἀκριβῶς τὴν ὠφελιμιωτάτην αὐτὴν διήγησιν. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔλαβε χώραν ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Σάββα τοῦ πνευματικοῦ

Πολλοὶ ρωτοῦσαν τὸν παπα-Σάββα, γιὰτι κάθε μέρα στὴν Προσκομιδῇ μνημόνευε τόσες χιλιάδες ὀνόματα, πιστεύοντας ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ εἶχε παρακινήσει τὸν πνευματικὸ σ' αὐτὴ τὴν ἐνέργεια. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔπαιρναν ἀπάντησι, μόνον λίγο πρὶν τὴν κοίμησί του ἔγραψε τὸν λόγο:

«Σὲ αὐτοὺς ποῦ ρωτοῦν ἀπὸ ποῦ παρακινήθηκα καὶ μνημονεύω τόσα ὀνόματα καὶ βγάζω μερίδες στὴν Προσκομιδῇ κάθε μέρα στὴ θεία Λειτουργία».

«Τὸ 1843 ἤλθαμε μὲ τὸν Γέροντά μου ἀπὸ τὴν Μονὴ τῶν Ἰβήρων εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Διονυσίου καὶ ἡσυχάσαμε πάνω ἀπὸ τὴν Μονὴ εἰς τὸ κάθισμα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία ἦταν παλιὰ καὶ ζήτησε ἄδεια ὁ Γέροντας ἀπὸ τὸν Ἡγούμενο νὰ τὴν ἀνακαινίσῃ ἀπὸ τὰ θεμέλια. Ὅταν τελείωσαν οἱ ἐργασίες, ἤλθε ὁ Δεσπότης νὰ κἀνῃ τὰ Ἐγκαίνια, καὶ ἀπὸ βραδύς ἤλθε πάνω στὸ κάθισμα ἕνας ἱερομόναχος ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, ἔρραψε τὰ καλύμματα τῆς Ἁγίας Τραπέζης καὶ τῆς Προσκομιδῆς, βράζοντας καὶ τὰ ὑλικά τῶν Ἐγκαινίων.

»Τὸ πρῶν μετὰ τὰ Ἐγκαίνια καὶ τὴν Λειτουργία, εἶπε ὁ Δεσπότης στὸ Γέροντά μου: «Σὲ παρακαλῶ, νὰ δώσω μερικὰ ὀνόματα στὸν παπα-Σάββα, ἐπειδὴ κάνει κάθε μέρα Λειτουργία νὰ τὰ μνημονεύει σαράντα μέρες στὴν Προσκομιδῆ;». Ὁ Γέροντας ἀπάντησε: «Δώσε του ὅσα θέλεις» καὶ ἔγραψε ὁ Δεσπότης σὲ ἕνα χαρτὶ ἐξήντα δύο ὀνόματα καὶ στὸ τέλος ἔγραψε καὶ ὅσα ἔδωσε ἀπὸ ἐλεημοσύνη ὁ παπα-Στέφανος.

»Ἄφοῦ τὰ ἐμνημόνευσα τριάντα ἐννιά μέρες, τὴ μέρα πού θὰ γινόταν σαράντα, ἀκούμπησα εἰς τὸ ἀναλόγιον τῆς ἐκκλησίας περιμένοντας νὰ ἔλθῃ ὁ Γέροντάς μου νὰ πάρω καιρὸ γιὰ νὰ λειτουργήσω· ἀποκοιμήθηκα καὶ βλέπω εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι ἤμουν φορεμένος τὴν ἱερατικὴ στολὴ καὶ καθόμουν μπροστὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ ἐπάνω ἦταν ὁ ἅγιος Δίσκος τῆς Λειτουργίας γεμάτος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

» Ἔρχεται ὁ παπα-Στέφανος καὶ παίρνει τὸ χαρτὶ μὲ τὰ ὀνόματα ἀπὸ τὴν Προσκομιδὴ καὶ τὴ λαβίδα, πλησίασε εἰς τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ βάνει τὸ χαρτὶ ἐπάνω κοντὰ στὸν Ἅγιο Δίσκο, καὶ βουτᾶ τὴ λαβίδα εἰς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ σβύνει ἕνα ὄνομα καὶ πάλι βουτᾶ καὶ σβύνει, μέχρι πού τελείωσαν ὅλα καὶ καθάρισε τὸ χαρτὶ. Ξύπνησα καὶ ἤλθε ὁ Γέροντάς μου καὶ τοῦ εἶπα τί εἶδα καὶ μοῦ λέγει: «Δὲν σοῦ εἶπα, νὰ μὴν πιστεύεις στὰ ὄνειρα;», καὶ μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία εἶπε: «Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄγιος νὰ συγχωρεθοῦν οἱ ἁμαρτίες ἐκείνων. **Μὲ τὴν πίστη ἔλαβαν τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν.**

Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία πού μνημονεύω τὰ ὀνόματα ὄλων».

Βλ. ‘ Ποῦ πηγαίνει ἡ ψυχὴ μετὰ τὸν θάνατον; Γιατὶ τὰ μνημόσυνα; ‘
Ἐπιμέλεια Ἀρχιμ/του Ἰγνατίου

“Εἶδον τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινόν”

Ομοναχὸς πατὴρ Γεδεών, ποὺ ἀσκήτευε στὰ Καυσοκαλύβια, στὰ ἐνενήντα του περίπου χρόνια, ἦταν βαρεῖα ἄρρωστος στὸ κρεβάτι καὶ συγκρόνως τυφλός. Παρὰ τὰ γεράματά του, τὰ λόγια του ἦσαν μελίρρυτα, γεμάτα ἀπὸ χάρι. Ἡ ὑπομονή του ὑποδειγματική. Ἡ προσευχή του ἀδιάλειπτη. Ἡ καρδιά του φλογερὴ καὶ οἱ νηστείες του -παρὰ τὴν ἡλικία του- καταπληκτικές.

Ἀπὸ τὸν ὑποτακτικὸ του πατέρα Ἡσαΐα εἰδοποιήθηκε κάποιος ἱερεὺς τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ νὰ πάη νὰ τὸν κοινωνήσῃ.

Ἦταν γνωστὸς ὁ παπα-Γεδεών γιὰ τὴν ἀπλυσία του καὶ τὴν ἀκτενισία του. Ὅποιος ὅμως τὸν ἐπλησίαζε, ἔμενε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν εὐωδία, ποὺ ἔβγαζε τὸ ἀσκητικώτατο σῶμα του. Ἀσκητικὸ καὶ τὸ καλυβάκι του, δίχως νὰ ἔχη μέσα του τίποτα τὸ ἀναπαυτικὸ. Μπαίνοντας ὅμως μέσα, ἀμέσως “κτυποῦσε” τὸ πρόσωπο τοῦ ἐπισκέπτου μία οὐράνια θαυμαστὴ αὐρα, ἕνα λεπτότατο παράξενο ἄρωμα.

Μὲ ιδιαίτερη χαρὰ ὁ ἱερεὺς πατὴρ Ἐλπίδιος δέχθηκε τὴν πρόσκλησι. Φόρεσε τὸ πετραχήλι του, πῆρε τὸ ἅγιο Ποτήριο καὶ κίνησε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα Ἡσαΐα, ποὺ πήγαινε μπροστὰ μὲ τὸ λαδοφάναρο, λέγοντας ψιθυριστὰ καὶ οἱ δύο τὴ εὐχή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με... Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με...».

Στὸ δρόμο τοὺς ἔπιασε νεροποντή. Ἔβρεχε. Ἔβρεχε συνεχῶς. Εἶχαν γίνοι καὶ οἱ δύο “μούσκεμα”. Ἡ δυνατὴ βροχὴ μὲ τὰ ἄχραντα Μυστήρια στὰ χέρια, μὲ τὴν εὐχούλα στὰ χεῖλη, μὲ τὴ δυσκολία στὰ σκληρὰ μονοπάτια καὶ μὲ τὰ ὅσα συνέβησαν, ἔμειναν ἀλησιμόντη γιὰ πολλὰ χρόνια στὸν πατέρα Ἐλπίδιο...

Ἐφθασαν ἐπιτέλους καὶ ὁ ἱερεὺς μπῆκε ἀμέσως στὸ πωχὸ ἐκκλησιάκι -διότι κάθε καλύβη καὶ ἀσκητήριον ἔχει τὸν δικό του ἀπέριπτο μικρὸ Ναό- καὶ ἐκεῖ μπροστὰ στὴν Ὠραία Πύλη περιμένε τὸν τυφλὸ πατέρα Γεδεών.

«Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ Μυστικοῦ σήμερον, Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε...» καὶ ὁ Γέροντας Γεδεών βγῆκε ἀπὸ τὸ

κελλάκι του, με ξέπλεκα μαλλιά, με χιλιομπαλωμένο άντερι και άνυπόδοτος. Προχωρούσε αργά-αργά, βασταζόμενος από τον ύποτακτικό του, πατέρα Ήσαϊα. Μέσα στην εύωδία του θυμιατού που ἔκαιε και στο ἡμίφως τῶν κανδηλιῶν και τοῦ κεριοῦ τῆς Ὁραίας Πύλης, κοινώνησε τῶν Παναχράντων Μυστηρίων.

«Μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Γεδεὼν Μοναχὸς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον...».

Καί... -ὦ, τοῦ θαύματος!- τὰ τυφλά του ματάκια, τὰ γεμάτα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς κατανύξεως, ἄνοιξαν! Καὶ ὁ Γερο-Γεδεὼν φώναξε κατάπληκτος ἀπὸ θαυμασμό και ἁγία συγκίνηση:

-- **Εἶδον τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν... Εἶδον τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν... ὦ Χριστέ μου, εἶδα τὸ φῶς Σου τὸ αἰίδιον... Εἶδον τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν...**

Και αργά-αργά γύρισε στὸ κρεβατάκι του, τὸ ξύλινο και τὸ πωχό, λέγοντας συνεχῶς: «Εἶδον τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν...».

Ξάπλωσε, σταύρωσε τὰ χεράκια του, ἀφοῦ πρῶτα ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, και λέγοντας πάλι και πάλι «Εἶδον τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν...», παρέδωσε τὴν ἁγία του ψυχὴ στὸ Φῶς τὸ Ἀληθινόν, στὸν Κύριό του Ἰησοῦ Χριστὸ και Σωτῆρα του, τὸν Μόνον Ἀληθινὸ Θεό.

«Φῶς ἐκ Φωτός, Θεὸς ἀληθινός, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ...» ὁ Κύριος.

Ἕνα ὑπέρλαμπρο και ὑπερφυσικὸ φῶς

Ενας ἱερεὺς, κατόπιν πολλῆς δικῆς μου ἐπιμονῆς, μοῦ διηγήθηκε τὸ ἐξῆς καταπληκτικὸ και ὑπερφυσικὸ, πού τοῦ συνέβη κατὰ τὴ διάρκειά μιᾶς Θείας Λειτουργίας.

Ἦταν Σάββατο πρῶτῃ Φθινοπώρου και ὁ ἐν λόγῳ ἱερεὺς λειτουργοῦσε σὲ μιὰ συνοικιακὴ ἐνορία τῶν Ἀθηνῶν. Τὸν ψάλλη τὸν ἔκανε ὁ νεωκόρος τοῦ Ναοῦ.

Ἦλθε ἡ στιγμή νὰ κοινωνήσῃ τὰ πέντε-ἕξι παιδάκια πού ὑπῆρχαν στὸ Ναό. Ἀφοῦ τὰ κοινώνησε, μπῆκε μέσα και ἀκούμπησε τὸ Ἅγιο Ποτήριο στὴν Ἅγία Τράπεζα, πῆρε τὸ θυμιατὸ και θυμιατίζοντας ἄρχισε νὰ λέγῃ τρεῖς φορὲς τὸ «**Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός...**». Ὁ νεωκόρος ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ «Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν...». Τὴν ὥρα ἐκείνη λοιπόν, ἀπ' τὸ Ἅγιο Ποτήριο και ἀπ' τὴν Ἅγία Τράπεζα ἐξῆλθε μιὰ φοβερὴ λάμψις, ἕνα ὑπέρλαμπρο

καὶ φυσικὸ φῶς, ποὺ ἐκάλυψε ὅλη τὴν Ἁγία Τράπεζα, ὅλο τὸ Ἅγιο Βῆμα καὶ στὴ συνέχεια ὅλο τὸ Ναό. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ θαῦμα ἐγίνε ἀντιληπτό μόνο ἀπ' τὸν ἴδιο.

Ἔμεινε ἐκστατικὸς γιὰ πολλὴ ὥρα καὶ παραλελυμένος μὲ τὸ θυμιατὸ στὸ χέρι νὰ θαυμάζη τοῦτο τὸ ὑπερφυῆς γεγονός. Τὸν κατέλαβε βέβαια θαυμασμός, δέος, ἱερὸς φόβος, κατάπληξις, χαρὰ ὑπερφυσική, δὲν ἤξερε τί τοῦ γινόταν, μιὰ κατάστασις, τὴν ὁποία ἐζήση γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά, ὅπως μοῦ εἶπε, στὴ ζωὴ του.

Οἱ καταστάσεις οἱ πνευματικὲς στὴν ψυχὴ τοῦ Λειτουργοῦ Ἱερέως διεδέχοντο ἢ μία τὴν ἄλλη καὶ αὐτὸς εὐρίσκετο σ' αὐτὴ τὴν ἐκστατικὴ ἀπορία καὶ τὸν θαυμασμὸ μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο ἐκάλυψε καὶ τὸν ἴδιο καὶ τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ τὰ Τίμια Δῶρα καὶ τὸν Ναό.

Ἔγτερα ἀπὸ ὥρα καὶ μάλιστα κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τοῦ νεωκόρου ποὺ τοῦ φώναζε:

-- Ἄντε, παπούλη μου, πὲς τὸ «Πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ...», τὸ εἶπε ἐπιτέλους ὁ ἱερεὺς, τρέμοντας ὀλόκληρος, ἐνῶ αὐτὸ τὸ ὑπερκόσμιο Φῶς ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπάρχη.

Προχώρησε στὸ ὑπόλοιπο μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας καί, ὅταν ἔφθασε νὰ κάνη τὴν Ἀπόλυσι, νὰ πῆ τὸ «Δόξα Σοι, ὁ Θεός, ἢ ἐλπίς ἡμῶν δόξα Σοι. Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν...» ἄρχισε αὐτὸ τὸ ὑπέρλαμπρον Φῶς ἀργά-ἀργὰ καὶ γαλινόμορφα νὰ μειώνεται, νὰ ἐξαφανίζεται τελείως καὶ νὰ γίνωνται ὅλα πλέον ὅπως ἦταν πρὶν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ πρόσεξε ὁ ἱερεὺς ὅτι εἰσήρχετο μιὰ μπτέρα ἀργοπορημένη, κρατώντας ἓνα τετράχρονο παιδάκι στὰ χέρια της. Μπῆκε μέσα καὶ ζήτησε συγγνώμη:

-- Συγγνώμη, παπούλη, ἄργησα νὰ φέρω τὸ παιδί μου. Ἀλλὰ τί Φῶς ἦταν αὐτὸ ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὸ Ναό; Βάλατε τίποτα προβολεῖς μέσα; Τί δυνατὸ Φῶς! Περισσότερο δυνατὸ κι ἀπὸ τὸν ἥλιο!

-- Ποιὸ Φῶς, καμμένη; Χάζεψες; τῆς ἀπάντησε.

-- Ἐγὼ χάζεψα, πάτερ μου; λέγει, ἢ μπτέρα. Ἄφου τὸ εἶδε καὶ τὸ παιδάκι μου. Ἔ, Ἀλεξάκη μου, δὲν τὸ εἶδες κι ἐσὺ τὸ Φῶς;

-- Ναί, μαμάκα, ναί, μαμάκα, πολὺ Φῶς. Τὸ εἶδα!

Μετὰ ἀπὸ ἕξι , ἐπὶ περίπου χρόνια ἦλθε γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ κυρία γιὰ Ἐξομολόγησι. Ὅταν τελείωσε, μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: Ὅταν

ὁ γιός μου ὁ Ἀλέξης ἦταν περίπου τεσσάρων ἐτῶν, ἓνα Σάββατο πρῶτῃ, θέλησα νὰ πάω νὰ τὸν κοινωνήσω στὸν Ναὸ τῆς παλαιᾶς μου ἐνορίας. Ἔξω ψιλόβρεχε κι ἐγὼ ἦδη εἶχα καθυστερήσει νὰ πάω στὸν Ναό. Μπῆκα στὸν Νάρθηκα καὶ κατάπληκτη διεπίστωσα ὅτι ὅλος ὁ Ναὸς ἦταν τόσο φωτισμένος, σὰν νὰ φωτιζόταν ἀπὸ ἓκατὸ προβολεῖς. Ἀπόρησα καὶ εἶπα μουρμουρίζοντας στὸν γιό μου: «Φαίνεται πὼς ὁ παππούλης κάνη δοκιμὲς μὲ πολὺ δυνατοὺς προβολεῖς».

Ἄναψα τὰ κεράκια καὶ προχώρησα στὸν Κυρίως Ναό. Ὁ Ἱερεὺς ἔκανε Ἀπόλυσι καὶ τὸ ἀκατάληπτο αὐτὸ ὑπερφυσικὸ Φῶς ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ χάνεται. Ρώτησα τὸν Ἱερέα τί ἦταν αὐτὸ τὸ φῶς καὶ μοῦ ἀπάντησε πὼς δὲν ὑπῆρξε κανένα Φῶς παρὰ στὴ φαντασία μου.

– Μά, πάτερ μου, μοῦ εἶπε, τὸ εἶδα κι ἐγὼ καὶ τὸ παιδάκι μου. Ἦταν θαυμαστό, ἐξάισιο καὶ πιὸ λαμπερὸ καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἀλήθεια, ἦταν τοῦ Θεοῦ;

Ἀπέφυγα νὰ δώσω ἀπευθείας ἀπάντησι, γιὰ λόγους συνέσεως... ἀλλὰ ἐπαλήθευσε τὴ διήγησι τοῦ Ἱερέως...

Ἴδου καὶ θαύματα σημερινά, πὺ ἐπιβεβαιώνουν πολλὰς φορὲς τὶς ἀξιοθαύμαστες βιωματικὲς λειτουργικὲς ἐμπειρίες Ἁγίων, ὅπως μᾶς περιγράφονται στὰ Γεροντικὰ καὶ στοὺς Συναξαριστές.

Βλ. “Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία” π. Στεφάνου Ἀναγνωστοπούλου

Ἡ λατρευτικὴ γλῶσσα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

τοῦ κ. Χριστοφόρου Γεροντίδη, φιλολόγου

Μὲ ἀφορμὴν διάφορα δημοσιεύματα, πού κατὰ καιροὺς ἐμφανίζονται στὸν ἡμερήσιο καὶ περιοδικὸ τύπο καὶ φέρνουν στὸ προσκῆνιο τὸ θέμα τῆς λειτουργικῆς γλῶσσας τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω μερικὲς σκέψεις πάνω στὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα, ὅπως τὸ βλέπει καὶ τὸ ζεῖ ἓνα ἀπλό μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖνο πού κρατᾶ τὸν Ἕλληνα καὶ ἰδιαίτερα τὸ νέο ἔξω ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς δὲν εἶναι, κατὰ τὴν ταπεινὴ μας γνώμη, ἡ γλῶσσα, ἀλλὰ τὸ γενικὰ ἀδιάφορο ἢ ἐχθρικὸ ἢ αἰρετικὸ πνεῦμα, πού καλλιεργεῖται συστηματικὰ στὸν τόπο μας ἐδῶ καὶ δεκαετίες ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Βάλλεται ἀπὸ παντοῦ, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, φανερά καὶ κρυφά. Ὅσοι παρακολουθοῦν τὸν ἡμερήσιο καὶ περιοδικὸ τύπο καὶ τὰ ποικίλα κανάλια τῆς Τ.Β. (ἐννοοῦμε τὶς μὴ σοβαρὲς καὶ ἀνεύθυνες περιπτώσεις) γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὸν ἄλλοτε τεχνικὰ ἀόρατο καὶ ἄλλοτε ἀδιάντροπα ὄρατο σ' ὄλους μας ἀντιεκκλησιαστικὸ αὐτὸν πόλεμο.

Πῶς, λοιπόν, εἶναι δυνατόν νὰ προσέλθει στὸν Ἱ. Ναὸ γιὰ προσευχὴ ἓνας νέος ἄνθρωπος, πού ἔχει ὑποστῆ αὐτὴ τὴν πλύση ἐγκεφάλου ἀπὸ μικρὸ παιδί; Πού οἱ γονεῖς του δὲν πάτησαν στὴν Ἐκκλησία (μερικοὶ οὔτε καὶ σ' αὐτὸν τὸ γάμο τους ἀκόμη); Πού στὰ σχολεῖα συνάντησαν ἀδιάφορους ἢ καὶ ἄθεους «παιδαγωγούς»; Καὶ ὅπου θεωροῦνταν ὑποτιμητικὸ τὸ νὰ ἔχει ἓνας μαθητὴς καλὴ ἐπίδοση στὸ μάθημα τῶν Ἱεροσκευτικῶν; Πού παρακολουθοῦσαν στὴν τηλεόραση καλεσμένους νὰ ὠρύνονται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καλώντας τὶς μητέρες νὰ κρατοῦν τὰ παιδιά τους μακριὰ ἀπὸ αὐτὴν καὶ τὴν διδασκαλία της; Πού ἔβλεπαν μορφωμένους νὰ προσέρχονται στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς μόνο στὶς Δοξολογίες ἢ καὶ νὰ διακηρύττουν ἀκόμη τὴν ἀθεΐαν τους; Πού διαπίστωναν ὅτι πολλοὶ συγγενεῖς, γνωστοί, φίλοι, πού ἐκκλησιάζονταν τακτικὰ ἦσαν μεγάλοι ὑποκριτές; Πού ἔβλεπαν ποιμένες τοῦ λαοῦ, μέχρι καὶ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ, νὰ εἰσάγουν αἰρετικὲς ἰδέες στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας;

Ὅλη αὐτὴ ἡ κατάσταση ἦταν ἐπόμενο νὰ φέρει σύγχυση ὄχι μόνο

στούς μικρούς αλλά και στούς μεγάλους. Κι ἐπειδὴ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα παρασύρει τὸν πιστὸ πρὸς μιὰ εὐκόλῃ ζωὴ χωρὶς φόβο Θεοῦ, χωρὶς πίστη, χωρὶς ταπείνωση, χωρὶς γενικὰ πνευματικὸ ἀγῶνα, ποῦ ἀπαιτεῖ ἡρωϊσμὸ γιὰ νὰ τὸν κάνεις, ἐγκαταλείποντας τὸ δικό σου θέλημα καὶ ὑποτασσόμενος ὀλοκληρωτικὰ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, διαγράφουμε μὲ ἓνα Χ τὴν ὅλην χριστιανικὴ ζωὴ κι ἀκολουθοῦμε τὸν εὐκόλο δρόμο. Καὶ γιὰ νὰ καθησυχάσουμε τὴν πάντοτε ἄγρυπνη ἔμφυτη συνείδησή μας ἀρχίζουμε τὶς «προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις», ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ἐμφανίζεται καὶ τὸ γνωστὸ ἐπιχείρημα **«Δὲν πηγαίνω στὴν Ἐκκλησία, γιὰτὶ δὲν καταλαβαίνω τὴ γλῶσσα».**

Τὸ ἐπιχείρημα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται δυνατό. Λογικὸ ὄν ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ κατανοεῖ ὅσα ἀκούει, καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση τὰ «δρώμενα» ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ὥστε νὰ κατανοῦσεται ἡ ψυχὴ, νὰ συμπάλλει, νὰ συνδοξάζει, νὰ ἀγιάζεται ἡ διάνοια καὶ ἔτσι νὰ εἰσάγεται ὁ πιστὸς στὸν ὑπέροχο ἐκεῖνο πνευματικὸ κόσμο, ὅπου ἐνώνονται μυστικὰ τὰ ἐπίγεια μὲ τὰ οὐράνια σὲ κοινὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ ὅπου, τέλος θεοῦται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μετάληψη τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Πιστεύουμε, ὅμως, εἰλικρινὰ ὅτι μὲ τὴν ἀλλαγὴ καὶ μόνον τῆς γλῶσσας θὰ ἐπιτευχθεῖ αὐτὸς ὁ ὕψιστος στόχος καὶ θὰ πεισθοῦν τότε νὰ προσέλθουν στοὺς Ἱ. Ναοὺς καὶ οἱ μὴ ἐκκλησιαζόμενοι βαπτισμένοι Ὁρθόδοξοι (85% κατὰ ἐπίσημες στατιστικὲς) μὲ τὴν κατάσταση, ποῦ περιγράψαμε πιὸ πάνω;

Ἄς ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα αὐτὸ χωρὶς αὐταπάτες λαμβάνοντας ὑπόψη καὶ τὰ παρακάτω ἐπὶ μέρους ἐρωτήματα.

1. Πιστεύουμε ὅτι αὐτοὶ ποῦ ἐκκλησιάζονται σήμερα εἶναι ὅσοι κατέχουν πυχία καὶ κατανοοῦν τὰ τελούμενα μέσα ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῶν ἱερῶν κειμένων; Καὶ ἄρα ὅσοι δὲν ἐκκλησιάζονται εἶναι ἀγράμματοι ἢ ὀλιγογράμματοι, ποῦ μένουν ἀπ' ἔξω, γιὰτὶ ἀκριβῶς δὲν κατανοοῦν τὴ γλῶσσα; Πῶς δικαιολογεῖται τότε στοὺς συνοικιακοὺς ναοὺς τῶν μεγαλοπόλεων, ὅπου τὸ μορφωτικὸ ἐπίπεδο εἶναι συνήθως κάπως κατώτερο, ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν κεντρικῶν ἐνοριῶν, νὰ προσέρχονται πολὺ νωρὶς οἱ περισσότεροί πιστοί, ἀπὸ τὸ πρῶτο Εὐαγγέλιο, πράγμα, ποῦ δὲ συμβαίνει στὸ κέντρο; Ποιοί, ἀλήθεια, καταλαβαίνουν καὶ ποιοὶ δὲν καταλαβαίνουν;

2. Γιατὶ ὅταν ἔρχεται κάποιο κακό (σεισμός, πόλεμος) γεμίζουν

οί ναοί; Τότε καταλαβαίνουν ὅλοι τὴ γλῶσσα;

3. Πιστεύουμε πῶς ἕνας χριστιανός, πού ἀγαπᾷ τὸ Θεὸ καὶ διακατέχεται ἀπὸ ἔνθεο ζῆλο νὰ ζεῖ ὅπως ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία (ταπείνωση, ἐγκράτεια, ἐξομολόγηση, θ. Κοινωνία...) δὲ θὰ προσέλθει στοὺς ναοὺς, γιατί δὲν καταλαβαίνει τὴ γλῶσσα;

4. Ἕνας τέτοιος χριστιανός δὲ θὰ ἐνδιαφερθεῖ νὰ καταλάβει περισσότερα ἀπὸ τὶς ἱερὲς ἀκολουθίες διαβάζοντας ἕνα λατρευτικὸ ἐγχειρίδιο, μεταφράσεις καὶ ἐρμηνεῖες τῶν ἱερῶν κειμένων, παρακολουθώντας κηρύγματα καὶ σχετικὲς ὁμιλίες, πού ἀφθονοῦν στὴν ἐποχὴ μας;

5. Πιστεύουμε ὅτι ἕνας ἀσθενὴς θὰ ἀρνιόταν νὰ προσέλθει σὲ φαρμακεῖο νὰ πάρει τὸ φάρμακό του, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι δὲ θὰ καταλάβαινε τὴ γλῶσσα τοῦ ἐσώκλειστου φυλλαδίου τοῦ φαρμάκου; (Θ. Κοινωνία, φάρμακο ψυχῆς καὶ σώματος).

6. Ἄν οἱ ἐγγράμματοι (ἄρχοντες, ἐκπαιδευτικοί, δικαστικοὶ κ. ἄ.) ἔδιναν τὸ σωστὸ παράδειγμα ἐκκλησιαζόμενοι τακτικά, πιστεύουμε ὅτι οἱ ὀλιγογράμματοι θὰ ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τοὺς Ναοὺς;

7. Γιὰ ἕνα χριστιανό, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως καταλαβαίνει τὶς φράσεις «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα... Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ... Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον... Εἰς Μίαν Ἁγίαν... Ἐκκλησίαν... Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα... Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν», κρίνεται ὅπωςδήποτε ἀπαραίτητο νὰ γνωρίζει τί σημαίνει καὶ τὸ «ὁμοούσιον», γιὰ νὰ βιώσει ποιά εἶναι ἡ πίστη του;

8. Ἄλλ' ὡς ὑποθέσουμε ὅτι ἐπιμένουμε στὴ μεταγλώττιση τῶν ἱερῶν κειμένων στὴν Δημοτικὴ. Ἐρωτᾶται:

α) Ἔχουμε τὸ δικαίωμα ν' ἀλλάξουμε τὴ γλῶσσα τῶν Εὐαγγελίων, ἐκείνη τὴν Ἑλληνικὴν, στὴν ὁποία ἔγραψαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἀπόστολοι (Ἑβραῖοι!) ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πού ἦταν οὐσιαστικὰ ὁ Συγγραφεὺς τῶν κειμένων;

β) Ἔχουμε κατὰ λογικὴ συνέπεια τὸ δικαίωμα ν' ἀλλάξουμε τὴν ἐπὶ αἰῶνες καθηγιασμένη γλῶσσα τῶν Ἁγίων μελωδῶν τῆς Ἐκκλησίας μας (Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ κ.ἄ.), τῶν ὁποίων καὶ ἡ γλῶσσα ἀλλὰ καὶ τὸ περιεχόμενο καὶ ἡ μελωδία εἶναι ὅλα θεόπνευστα;

γ) Ἔχουμε τὸ δικαίωμα ν' ἀλλάξουμε τὴ γλῶσσα τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀγγέλου, πού χάραξε μὲ τὸ δάχτυλο πάνω σὲ πέτρινη πλάκα τὸ περιβόητο «Ἄξιόν Ἔστιν»;

(Ἐς σημειωθεῖ ὅτι οἱ νεοφώπιστοι στήν Ὁρθοδοξία τῆς Οὐγκάντα προτιμοῦν νά ψάλλουν τὸ «Ἄξιόν Ἔστιν» στή γλῶσσα τοῦ Ἀγγέλου, τὴν Ἑλληνική (κατὰ ὁμολογία τῶν Ἱεραποστόλων μας), καὶ ὄχι στή Γαλλική ἢ τὴν ἴδια τους τὴ μητρική!).

9. Ἀλλὰ κι ἂν ἀκόμη ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη καὶ εἶχαμε καὶ τὸ δικαίωμα νά μεταγλωπίσουμε τὰ ἱερά κείμενα, ποιὸς θὰ ἀναλάβανε νά τὰ ἀποδώσει στή Δημοτικὴ χωρὶς νά τὰ προδώσει; Tradullore tradilore (ὁ μεταφραστὴς εἶναι προδότης), λένε οἱ Ἴταλοί. Κι ἔχουν ἀπόλυτο δίκαιο. Ποιὸς, πράγματι, μπορεῖ νά μεταφράσει καὶ σὲ ποιά γλῶσσα τοῦ κόσμου τὴ λέξη λεβέντης, χωρὶς νά τὴν προδώσει; Πῶς, λοιπόν, θὰ μεταφράσουμε χωρὶς νά ἀλλοιώσουμε τὸ περιεχόμενο (καὶ μάλιστα τὸ δογματικὸ, πού εἶναι καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο καὶ πιὸ δυσνόητο); Πῶς θὰ ἀποδώσουμε τὰ ἑκατοντάδες χαρακτηριστικὰ ἐπίθετα τῆς Θεοτόκου (Πανάμωμε, Παντάνασσα, Ἀειπάρθενε...) καὶ πῶς π.χ. τὸ «θεόφρονες»; Μήπως μὲ τὸ θεόμυαλοι;

10. Καὶ ἔστω τὰ μεταφράσαμε. Πῶς θὰ προσαρμόσουμε τὰ ψαλλόμενα μὲ τὴ Νέα Ἑλληνική στους ἥχους τῆς Ὁκτώηχου; Δὲν θὰ προκύψουν κωμικοτραγικὰ ἀποτελέσματα;

11. Ἡ λειτουργικὴ γλῶσσα, ὡς γνωστόν, εἶναι γεμάτη μὲ ἀπαρέμφατα, μετοχές, σύνθετα ἐπίθετα καὶ ἐπιρρήματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατο ν' ἀποδοθοῦν στή Δημοτικὴ μονολεκτικά. Ἀναγκαστικὰ θὰ ἀποδοθοῦν περιφραστικὰ. Τότε, ὅμως θὰ αὐξηθεῖ κατὰ πολὺ ὁ χρόνος τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν. Καὶ ἐφόσον καὶ τώρα ἀκόμη ἀκούγονται παράπονα γιὰ τὴ μακρόχρονη διάρκεια τῶν Ἀκολουθιῶν, τί θὰ συμβεῖ τότε; Δὲν θὰ ἀρχίσουν οἱ καλοθελητὲς (ἐκκλησιαζόμενοι καὶ μὴ καί... κυρίως οἱ μὴ!) νά ζητοῦν τὴ συντόμευσή τους μὲ τὴν ἀφαίρεση εὐχῶν καὶ τροπαρίων...; Ποῦ θὰ βρεθεῖ τότε ἄκρη;

12. Ὑποστηρίζουν μερικοί, καλοπροαίρετα, νά προβοῦμε σὲ λίγες καὶ τὶς πλεόν ἀπαραίτητες ἀλλαγές. Ἄν ἀρχίσει, ὅμως τὸ ξήλωμα, ποιὸς εἶναι σὲ θέση νά τὸ σταματήσει; Γιατὶ μὲ τὸ κακῶς ἐννοούμενο, φιλελεύθερο πνεῦμα καὶ τὸ πάθος τοῦ ἐγωΐσμοῦ, πού διείδυσε δυστυχῶς στὶς μέρες μας καὶ μέσα στήν Ἐκκλησία, ποιὸς θὰ ἐμποδίσει τοὺς τολμητὲς μεταρρυθμιστὲς νά μεταφράζουν ἔξω ἀπὸ τὰ διατεταγμένα, μὲ δικό τους ἐντελῶς τρόπο καὶ κατὰ βούληση ὅ,τι αὐτοὶ θεωροῦν ἐπιπρόσθετα ἀπαραίτητο; Καὶ δὲν ὑπάρχει μ' αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις μέγας κίνδυνος νά ἐμφανισθεῖ

ὀλέθριο σκίσμα μεταξύ ἐκείνων, πού δὲ θέλουν καμμία ἀλλαγὴ καὶ ἐκείνων, πού θέλουν ὀλικὴ ἀλλαγὴ καὶ ἐκείνων, πού θέλουν μερικὴ ἀλλαγὴ καὶ τέλος ἐκείνων πού θέλουν... νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν;

13. Εἶναι σὲ ὄλους γνωστὸ ὅτι ἡ γλῶσσα ἀποτελεῖ βασικότατο στοιχεῖο γιὰ τὴ ζωὴ ἐνὸς Ἔθνους, ταυτίζεται μὲ τὸ Ἔθνος. Ὅλοι, ἐπίσης, γνωρίζουμε πόσες ταλαιπωρίες ἔχει ὑποστεί ἡ γλῶσσα μας στὴ μακρόχρονη πορεία τοῦ βίου της. Τὰ τελευταῖα, μάλιστα, χρόνια μὲ τὴν ἀσυδοσία καὶ τὸ ἀνεξέλεγκτο πού ἐπικρατεῖ στὸ κῶρο αὐτὸ δὲ μιλάμε ὄλοι οἱ Ἕλληνες μία κοινὴ ὁμοιόμορφη γλῶσσα, ἀλλὰ ὁ καθένας τὴ δική του Ἑλληνικὴ, ὅπως τὴν ἔφτιαξε ὁ ἴδιος (ὅπως ἔφτιαξε ἐξάλλου καὶ τὸ δικό του Εὐαγγέλιο καὶ τὶς δικές του ἀποκλειστικὰ προσωπικὲς ιδέες γιὰ Πατρίδα, Ἐλευθερία, Ἔθνος, Οἰκογένεια κ.λ.π.).

Μέσα σ' αὐτὴν τὴ γλωσσικὴ Βαβέλ ἡ Ἐκκλησία σὰν Κιβωτός, ἡ μόνη ἴσως, εἶναι ἐκείνη πού διασώζει ἀνόθευτη τὴ γλῶσσα της, τὴ γλῶσσα τὴν Ἑλληνικὴ, ἡ ὁποία ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια σταθερὴ καὶ ἀμόλυπτη ἀπὸ ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις παραμένει ζωντανὴ καὶ ἀναλλοίωτη καὶ τρέφει μὲ τὸ μεγαλεῖο της καὶ μὲ τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρὸ τοῦ ἀγίου περιεχομένου της τὶς ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων (πρβλ. καὶ περίοδο Τουρκοκρατίας) ἐξασφαλίζοντας συγχρόνως καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ τὴν ἐθνικὴ μας ὁμοψυχία.

Προορισμὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς γνωστόν, εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς τῶν πιστῶν. Γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ δὲ χρειάζονται πολλὰ γράμματα. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται, ἐξάλλου καὶ ἀπὸ τὸ ἄπειρο πλῆθος τῶν ἀγράμματων ἢ ὀλιγογράμματων Ἀγίων μας. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι δὲν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀλλαγὴ τῆς λειτουργικῆς γλώσσας, γιὰ νὰ καταλάβουμε περισσότερα καὶ ἔτσι νὰ σωθοῦμε.

Ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς χρειάζεται. Νὰ κάνουμε πνευματικὸ ἀγῶνα σκληρό, νὰ ζήσουμε κατὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ Εὐαγγελίου, ν' ἀγιάσει ἡ ζωὴ μας, νὰ ἐνεργοποιηθεῖ μέσα μας τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πού πήραμε μὲ τὸ Θεῖον Βάπτισμα καὶ τότε Ἐκεῖνο εἶναι πού θὰ μᾶς φωτίσει νὰ καταλαβαῖνουμε ὅσα μᾶς χρειάζονται γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Βλ. " Ὁσῖος Φιλόθεος τῆς Πάρου " Ἐκδ.ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ Τεύχος 9 σελ. 176

« **Ό,τι σπέρνουμε θερίζουμε** »

Η πορεία τών παιδιών μας εξαρτάται από τόν τρόπο πού έμεις ζουόμε. Η ίδια ή ζωή μας μπορεί να δημιουργήσει έναν ευτυχισμένο ή δυστυχισμένο άνθρωπο. Και κάτι παραπάνω: Η γνήσια σχέση μας με τόν Θεό, ή αγάπη μας για τόν Θεό και τόν «πλησίον» μας μπορούν να δημιουργήσουν όχι άπλως έναν ευτυχισμένο άνθρωπο, αλλά έναν πολίτη τής Βασιλείας του Θεού. Αντίθετα, ένας άνθρωπος μακριά απ' τόν Θεό, πού στήν ψυχή του φωλιάζουν τò μίσος, ή κακία, τά διάφορα πάθη πού λειτουργούν ανεξέλεγκτα, μόνον έρείπια μπορεί να αφήσει. Ένας Άμερικανός συγγραφέας σε έρευνά του υποστήριξε, πώς από έναν και μόνο έκφυλο άνθρωπο, σε διάστημα 75 χρόνων, προέκυψε ένα τεράσιο γενεαλογικό δένδρο με 1.200 απογόνους έκφυλους, ανώμαλους, ανισόρροπους, αλκοολικούς, για τούς οποίους τò κράτος τών ΗΠΑ δαπάνησε για έξοδα φυλάκισης ή νοσηλείας 1.250.000 δολάρια.

Έχουμε ακούσει τήν φράση «άμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα». Τò ρητό αυτό, πού δέν είναι άγιογραφικό, τò αντιλαμβανόμαστε σαν «τιμωρία Θεού», σαν να ζητάει ό Θεός να ξεχρεώσουν τὰ παιδιά τὰ χρέη τών γονέων. Όμως δέν είναι έτσι. Η κακή ζωή και άγωγή τών γονέων έπιδρά δυσμενώς στα παιδιά.

Σήμερα βλέπουμε πόσο έγωκεντρική είναι ή οικογένεια. Τò μήνυμα πού δίνει στα παιδιά είναι: «άρπαξε να φας και κλέψε να 'χεις. Αν δέν τò άρπάξεις έσύ, θα στο άρπάξει ό άλλος. Γι' αυτό μη δίνεις σημασία στον άλλον. Κοίταξε τόν έαυτό σου. Κοίταξε ν' ανέβεις, να πλουτίσεις, να περάσεις καλά. Ό άλλος είναι έχθρός σου ή, στήν καλύτερη περίπτωση, ανταγωνιστής σου». Τò πόσο έγωκεντρική είναι ή ζωή μας τò βλέπουμε καθημερινά.

Φυτεύει π.χ. ό δήμος ένα δεντράκι έξω από τò σπίτι μας και δέν βιάθουμε τήν ανάγκη να τò ποτίσουμε, γιατί δέν είναι δικό μας.

Όταν δισεκατομμύρια άνθρωποι πεινούν και πεθαίνουν απ' τήν πείνα, έμεις κοιτάζουμε πώς θα γεμίσουμε τὰ ψυγεία μας και πετάμε τò χθεσινό φαγητό, γιατί «μπαγιάτεψε».

Θεωρούμε αυτονόητο ότι έχουμε άφθονο νερό και τò σπαταλάμε, χωρίς να αισθανόμαστε τήν ανάγκη να ευχαριστήσουμε τόν Θεό.

Και όμως δύο δισεκατομμύρια άνθρωποι έχουν τόση έλλειψη νερού, πού τὸ εἰκοσιπεντάχρο διαθέτουν τόσο μόνον, ὅσο ἐμεῖς πατώντας μιὰ φορὰ τὸ καζανάκι.

Οἱ εὐποροὶ τῆς γῆς, δηλαδὴ κι ἐμεῖς, καταναλίσκουμε δέκα φορές περισσότερο ἀπ' ὅτι οἱ φτωχοὶ τοῦ πλανήτη. Καὶ ὅμως ὅλο παραπονιόμαστε ὅτι...δυσκολευόμαστε, ὅτι δὲν βγαίνουμε! Δὲν θέλουμε νὰ καταλάβουμε ὅτι τὰ ὑποτιθέμενα προβλήματά μας εἶναι προβλήματα «πολυτελείας» ἐνῶ κάποιων ἄλλων εἶναι προβλήματα ἐπιβίωσης. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ χειρότερο μάθημα ἀγωγῆς γιὰ τὰ παιδιά μας καὶ ἐδῶ εἶναι ἡ μεγάλη μας εὐθύνη. Ὅσο κλείνουμε τὰ μάτια στὸν πόνο τοῦ ἄλλου, τόσο δημιουργοῦμε θηρία καὶ ὄχι ἀνθρώπους. Μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ νηφαλιότητα καὶ ρεαλιστικότητα ὁ ἀββᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος περιγράφει αὐτὴ τὴν κατάσταση σὰν νὰ ζωγραφίζει τὴν ἐποχὴ μας:

«Ὁ καταφρονῶν τοῦ ἀσθενοῦς, οὐκ ὄψεται φῶς, καὶ ὁ ἀποστρέφων τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐκ τοῦ ἐν στενοχωρίᾳ ὄντος, ἡ ἡμέρα αὐτοῦ σκοπισθήσεται. Καὶ τοῦ καταφρονούντος τῆς φωνῆς τοῦ ἐν μόχθῳ, οἱ υἱοὶ τῶν οἴκων ἑαυτοῦ ἐν τῇ ἀορασίᾳ ψηλαφήσουσι». **Δηλαδή:**

«Ὅποιος καταφρονεῖ τὸν ἀσθενῆ δὲν θὰ δεῖ φῶς.. Ὅποιος ἀποστρέφει τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὸν εὐρισκόμενο σὲ στενοχώρια, αὐτοῦ θὰ σκοτιστεῖ ἡ μέρα, καὶ ὅποιος καταφρονεῖ τὴ φωνὴ ἐκείνου πού μοχθεῖ, αὐτοῦ τὰ παιδιά θὰ ψάχνουν στὰ τυφλά».

Αὐτὸ ἀκριβῶς ζοῦμε σήμερα. Τὰ παιδιά μας καταστρέφουν καὶ αὐτοκαταστρέφονται. Ζοῦν σ' ἓναν πανικό: «Πῶς νὰ ζήσουμε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τοῦ μίσους πού μᾶς φέρατε;». Καὶ βρίσκουν διέξοδο στὴ βία. Κι ἐμεῖς μπορεῖ νὰ καταριόμαστε τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις, τοὺς ἐμπόρους ναρκωτικῶν, τὴν πολίτεια, τὴν Ἐκκλησία κ.λ.π., ἀλλὰ δὲν θέλουμε οὔτε στὸ ἐλάχιστο νὰ ἀναλάβουμε τὶς δικές μας εὐθύνες. Εἶναι πραγματικὰ ἀξιοθαύμαστη ἡ αὐτοκριτικὴ καὶ ἡ εἰλικρίνεια μιᾶς μητέρας, ἡ ὁποία μὲ μιὰ ἐπιστολὴ τῆς στὸ περιοδικὸ *Ὁ Κόσμος τῆς Ἑλληνίδος* ἐπιβεβαιώνει τὰ ὅσα γράφθηκαν παραπάνω.

«Ἀγαπητό μου Περιοδικό,

Σὰν μητέρα, ιδιαίτερα, θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὴν καινούργια προσπάθεια πού ξεκινᾶς γιὰ τὸ ἀπύθμενο θέμα πού ὅλους μᾶς ἀπασχολεῖ: «Τὰ νειάτα καὶ τὰ προβλήματά τους».

»Πράγματι, τὸ χᾶσμα τῶν γενεῶν ποτὲ δὲν ἦταν μεγαλύτερο ἀπ' ὅτι

σπὴν ἐποχὴ μας. Δὲν βρίσκονται μόνο τὰ παιδιὰ μας σὲ σύγχυση, χαμένα καὶ ἀπομονωμένα “ἀναζητώντας ἀπεγνωσμένα νὰ βροῦν τὸν ἑαυτό τους, νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους, νὰ ξεμπερδέψουν τὴ θέλουν, τὴ θὰ τὰ ἔκανε εὐτυχισμένα”. Τὸ τραγικότερο εἶναι ὅτι ἐμεῖς οἱ μεγάλοι ἔχουμε χάσει κυριολεκτικὰ τὸν μπούσουλα, ὅχι γιατί δὲν ξέρουμε ποιὰ εἶναι ἡ ἀφορμὴ πού “χάσαμε” καὶ “χάνουμε” συνέχεια τὰ παιδιὰ μας, ἀλλὰ γιατί δὲν ἔχουμε στὸ ἐλάχιστο συνειδητοποιήσει ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε οἱ κατηγορούμενοι, ὅτι ἐμεῖς, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουμε, ἀπομακρύνουμε τὰ παιδιὰ μας, μεγαλώνουμε τὸ χάσμα μεταξύ μας. Παρασυρμένοι, κυριολεκτικὰ, ἀπὸ τὴν τεχνολογικὴ πρόοδο καὶ κατάκτηση, μεθυσμένοι ἀπὸ μιὰ κοινωνία γεμάτη καταναλωτικὰ ἀγαθὰ, πιστέψαμε ὅτι γίναμε ὑπεράνθρωποι, ἄτρωτοι, ἄλλος λίγο ἄλλος ἐντελῶς -ὅλοι βάλουμε νερὸ στὸ κρασί μας- ἀπαρνηθήκαμε τὶς ἀξίες μας, ξεχάσαμε τὸν Θεό μας, ἀφήσαμε τὸν ἑαυτό μας ἔρμαιο τῆς εὐμάρειας καὶ τῆς καλοπέραςης. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, γίναμε καὶ μεῖς τὰ πολὺ καλὰ βολεμένα μέλη μιᾶς φοβερὰ ἐγωκεντρικῆς, χωρὶς ἀξίες, χωρὶς Θεό, κοινωνίας. Ἀξίες μας γίναν οἱ ἀπαξίες: τὸ χρῆμα, ἡ καλοπέραςη, ὁ ἑαυτοῦλης μας -ἄσε τὸν ἄλλο νὰ κόψει τὸ κεφάλι του, ἐγὼ νὰ περνᾶω καλά-. Τὰ παιδιὰ μας ζῆσαν, γαλουχήθηκαν μέσα σ’αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα. Τὰ πνίξαμε κυριολεκτικὰ μὲς τὴν καλοπέραςη. Τὰ μπούκισαν ὅλα. Τοὺς εἶπαμε μὲ τὴ στάση μας, μὲ τὴ ζωὴ μας: “παιδί μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ νὰ ζήσεις, γιὰ χρόνια πολλά. Φάε, πῖε καὶ εὐφραίνου”.

»Τὶ κρίμα πού συνέχεια ἀγανακτοῦμε μαζί τους καὶ διαρκῶς φωνάζουμε: “ἀχάριστοι, δὲν σᾶς στερήσαμε τίποτε, ζήσατε καὶ ζεῖτε σὰν βασιλιάδες”. Τὶ κρίμα πού κλεισμένοι στὰ στεγανά μας δὲν μπορέσαμε νὰ ἀκούσουμε τὶς ἀπεγνωσμένες ἐκκλήσεις τους, τ’ ἀτέλειωτα ἔμπρακτα κατηγορῶ τους: “Ἄλλο ἐμεῖς σᾶς ζητήσαμε, ἀφήστε μας τουλάχιστον ἥσυχους στὴ δυστυχία μας”, “ψάχνουμε ἀπεγνωσμένα μέσα στὰ σκουπίδια τῆς κοινωνίας, τῆς ἀφθονίας, στὸ ἀκαλίνωτο σέξ, στὰ ναρκωτικά, νὰ βροῦμε τὸν ἑαυτό μας, νὰ βροῦμε τὸν δρόμο μας, νὰ βροῦμε τὸν ΘΕΟ πού ἐσεῖς πρῶτοι ἀπαρνηθήκατε. Πάψτε πιά νὰ μᾶς ἀπορρίπτετε, νὰ διερωτᾶτε τὶ συμβαίνει μὲ μᾶς, γιατί εἶναι ἀγεφύρωτο τὸ χάσμα πιά μεταξύ μας. Ἄστε μας μόνους”.

»Εἶναι περιέργο πὼς ποτὲ δὲν μπορέσαμε νὰ καταλάβουμε ὅτι τώρα πιά ἦρθε ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ καὶ γιὰ μᾶς, “ὅτι

σπείραμε αυτό θερίζουμε”. Ἄς σταματήσουμε πιά νὰ βλέπουμε τὰ ἀποτελέσματα “ἐθελουφλοῦντες”. Ἄς δοῦμε τὴν αἰτία στὸ βάθος της καὶ τότε, ὄχι μόνο μὲ συναίσθηση ἀλλὰ καὶ μὲ πραγματικὴ συντριβή, ἃς προσευχηθοῦμε μὲ τὴν καρδιά μας καὶ μὲ πολλὴ ταπείνωση νὰ βοηθήσει ὁ Θεός, ἐμεῖς πρῶτοι νὰ ἀπλώσουμε τὸ χέρι στὰ παιδιά μας καὶ ἀπλὰ καὶ μὲ βαθιὰ ἀγάπη νὰ τοὺς ποῦμε: “Παιδί μου, ἔλα μαζί μου ν’ ἀγωνιστοῦμε νὰ γεφυρώσουμε τὸ δρόμο μας. Εἶμαι καὶ γὼ δυστυχὴς καὶ χαμένος σὰν ἐσένα. Τώρα καὶ γὼ ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ γίνει αὐτό. Μόνον ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀδελφὸ μας”.

Ν.Δ. Ἀναγνώστρια - μάνα, Ἀθήνα»

Βλ. “ Ὑπεύθυνοι γιὰ ὅλα ” Ἐκδ. ΑΚΡΙΤΑΣ

Νεοειδωλολατρεία

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀκοῦμε σὴν τηλεόρασι συζητήσεις, ποὺ ἔχουν θέμα καὶ περιεχόμενο εἰδωλολατρικὲς θρησκευτικὲς θεωρίες. Δοξασίες εἰδωλολατρικὲς ποὺ ἐπικρατοῦσαν πρὸ Χριστοῦ ἀναβιώνουν πάλι σήμερα καὶ οἱ ἐκπρόσωποί τους στρέφονται ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Σχετικὲς ἰδέες γράφονται καὶ στὶς ἐφημερίδες, ἐνῶ κυκλοφοροῦν καὶ εἰδικὰ περιοδικὰ μὲ ἀρχαιολατρικὸ περιεχόμενο. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς ἀναβίωσι τοῦ παγανισμοῦ ἢ νεοειδωλολατρεία.

Ὁ παγανισμὸς εἶναι παγκόσμιο θρησκευτικὸ φαινόμενο μὲ βάσι εἰδωλολατρική. Σὲ κάθε χώρα ὅμως σχετίζεται μὲ τὴν ἀρχαία τῆς θρησκεία καὶ τὶς λατρευτικὲς τῆς παραδόσεις. Στὴν Ἑλλάδα οἱ νεοειδωλόλατρες ζητοῦν τὴν ἀναβίωσι τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, δηλ. τοῦ δωδεκαθέου καὶ τῶν τελετῶν τῆς. Ἐπειδὴ τοὺς ἐνοχλεῖ καὶ τοὺς ἐρεθίζει ὁ,τιδήποτε τὸ χριστιανικὸ, προσπαθοῦν νὰ τὸ συκοφαντήσουν καὶ νὰ τὸ ἐξαφανίσουν. Εἶναι ἀνιστόρητοι καὶ ἐμπαθεῖς καὶ ἐνῶ προπαγανδίζουν τὸν πανθεϊσμὸ καὶ τὴν ὀπισθοδρομικότητα, κατηγοροῦν τὸν Χριστιανισμό, τὴ θρησκεία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς οἰκουμενικότητος, τὸν κατηγοροῦν «γὰ δεισιδαιμονία καὶ σκοταδισμό».

Πρωτοστατοῦν δὲ σὲ ὄλεσι τὶς ἀντιχριστιανικὲς καὶ ἀντιεκκλησιαστικὲς ἐκστρατείες, ὅπως τὸν χωρισμὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ Κράτος, τὴν κατάργησι τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, τὴν κατάσχεσι τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τὴν ἀλλαγὴ τοῦ συστήματος χρονολόγησις, τὴ διακοπὴ τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἀπὸ τὸ Κράτος κ.λ.π. Ἀξιώνουν ἀκόμη νὰ εἰσαχθῆ στὰ σχολεῖα ἢ διδασκαλία τῆς ἐλληνικῆς θρησκείας καὶ προσπαθοῦν ἔντεχνα, μὲσω τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν καὶ τῆς Ἱστορίας, νὰ προβάλλουν ἀνύπαρκτες θεότητες καὶ νὰ διδάξουν παγανιστικὲς δοξασίες.

Οἱ ἀρχαιολάτραι παγανισταὶ δὲν ἔχουν ἐνιαίαν ἀντίληψιν γὰρ τὸ θεῖο. Ὑπάρχει μεγάλη σύγχυσι καὶ μεταξύ τους. Ἄλλοι ἀντιλαμβάνονται τοὺς θεοὺς σὰν ἀπρόσωπες φυσικὲς δυνάμεις. Ἄλλοι θεωροῦν τοὺς θεοὺς ὡς σύμβολα φυσικῶν ἢ ψυχικῶν τάσεων, ἀρχετύπων ἢ ἰδεῶν. Ἄλλοι τοὺς δέχονται σὰν πραγματικὲς ὑλικοψυχικὲς ὀντότητες ποὺ προῆλθαν ἀπὸ τὴ μετεξέλιξι κανονικῶν ἀνθρώπων

μέ μιὰ σειρά μετεμψυχώσεων. Ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θεωροῦν τοὺς θεοὺς τῶν ὡς ἐξελιγμένους ἐξωγήνους ἐπισκέπτες. Τέλος ὑπάρχουν καὶ ὀμάδες ποὺ προσπαθοῦν νὰ συμβιβάσουν τὸν μονοθεϊσμὸ μὲ τὴν πολυθεΐα καὶ ὑποστηρίζουν ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς ἦταν Ἕλληνας ἢ ὅτι ἀνῆκε στοὺς θεοὺς τοῦ δωδεκαθέου.

Οἱ αὐτοαποκαλούμενοι αὐτοὶ “φιλορθόδοξοι Ἑλληνολάτρες” θέλουν τὸν “Ἑλληνοχριστιανισμό” σὰν συνέχεια καὶ σὰν ἐνότητα τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀπορρίπτουν ὅμως τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Ἀνάλογες μὲ τὶς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις τῶν νεοειδωλολατρῶν εἶναι καὶ οἱ λατρευτικὲς τοὺς ἐκδηλώσεις καὶ ἡ ἠθικὴ τους. Προσπαθοῦν νὰ ὀργανωθοῦν σὲ ὀμάδες, σχολὲς καὶ λέσχες καὶ κατηκοῦν τοὺς ὀπαδούς τους στὸν παγανισμό. Κάνουν ἐκδρομὲς σὲ ἱεροὺς τόπους τῶν ἀρχαίων. Στολίζουν μὲ ἄνθη τοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν. Παρουσιάζουν εἰδωλολατρικὲς τελετὲς μὲ ὕμνους, ντυμένοι μάλιστα μὲ ἀρχαίους χιτῶνες καὶ ἱμάτια. Προσφέρουν θυσίες ἀναίμακτες ἀλλὰ καὶ αἱματηρὲς στὴ μητέρα γῆ, στὸν Ἀπόλλωνα, στὴ Σελήνη καὶ σ’ ἄλλες θεότητες. Ἀκόμη πιστεύουν στὴ μετενσάρκωσι καὶ ἐπιδίδονται σὲ πνευματιστικὰ φαινόμενα π.χ. τὰ ἀναστενάρια, τὰ ὠροσκόπια, τὴν ἀστρολογία καὶ τὴ μαντικὴ. Ἔχουν σκοπὸ μάλιστα νὰ ἀνεγείρουν καὶ σύγχρονα μαντεῖα γιὰ τὴν ἄσκησι τῆς μαντικῆς.

Ὁ παγανισμὸς ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ οἰοδῆποτε ἠθικὸ νόμο. Ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ τὴν ἠθικὴ τοῦ Εὐαγγελίου ἀπορρίπτεται ὡς “σκοταδιστικὸ ταμποῦ τοῦ παρελθόντος”. Οἱ “ἀρχαιολάτρες” ἀπελευθερωμένοι ἀπὸ τὰ “χριστιανικὰ δεσμά” καλοῦνται νὰ ζήσουν ἐλεύθερη ζωὴ μὲ βία, σεξ καὶ μαγεία. Δάσκαλοι καὶ καθοδηγηταὶ τοὺς εἶναι οἱ ἀρχαῖοι θεοί! Ἔτσι στὶς τάξεις τοῦ νεοπαγανισμοῦ ἀναβιώνει ἡ ἐλευθεριότητα ἠθῶν μὲ νόμιμες ἐκδηλώσεις τῆς τὴν σαρκολατρεία, τὴν πορνεία καὶ τὴ βακχεΐα. Δυστυχῶς οἱ διακηρύξεις αὐτές, ἠθικὰ ἀστήρικτες καὶ καταστρεπτικὲς, βρίσκουν στὴν πράξι ἀνταπόκρισι λόγῳ τοῦ πανσεξουαλισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας.

Μιμοῦνται χριστιανικὲς τελετουργίες καὶ στοὺς βαπτιζομένους δίνουν πάντοτε ἀρχαιοελληνικὰ ὀνόματα. Προσπαθοῦν ἀκόμη καὶ τὰ ὑπάρχοντα χριστιανικὰ ὀνόματα νὰ τὰ ἀλλάζουν καὶ τὰ κάνουν π.χ. Ἀπολλώνιος, Ἰων, Ὀλύμπιος, Αἴας κ.λ.π.

Ὅλες αὐτὲς οἱ παγανιστικὲς τάσεις ἔχουν σκοπὸ νὰ ὀδηγήσουν στὸ θρησκευτικὸ συγκρητισμὸ, (δηλ μεῖγμα ὄλων τῶν θρησκειῶν),

που είναι ένας από τους σκοπούς της παγκοσμιοποίησης. Την παγκοσμιοποίηση δεν την ενδιαφέρουν ούτε οι θρησκευτικές ούτε οι εθνικές ούτε οι πολιτιστικές παραδόσεις των λαών. Αυτή ενδιαφέρεται πώς θα γιγαντωθούν οι πολυεθνικές εταιρείες, πώς αυτές θα εξασφαλίσουν μεγαλύτερο κέρδος. Έχει καθαρά ύλιστική ιδεολογία. Γι' αυτό επιδιώκει τη μαζοποίηση των πληθυσμών του πλανήτη, που επιτυγχάνεται με το να λιγοστεύουν οι εθνικές και πολιτιστικές διαφορές και με τη διακίνηση αγαθών, ιδεών και ανθρώπων. Σ' αυτό βοηθάει και η μετανάστευση. Γι' αυτό και την πραγματοποιούν με διάφορες δικαιολογίες.

Η Εκκλησία δεν αντιδικεί με κανέναν. Σέβεται την θρησκευτική πορεία κάθε λαού, τις αξίες που υπάρχουν στις διάφορες φιλοσοφίες και στα πολιτιστικά επιτεύγματα του ανθρώπου. Όλα όμως αυτά τα αποκαθαίρει από αρρωστημένα και αρνητικά στοιχεία και αφομοιώνει με την αλήθειά της ό,τι καλό μένει. Ευαγγελίζεται σ' όλους τη σωτηρία και τους καλεῖ ἐλεύθερα κοντά της. “Όστις θέλει...” (Ματθ. 1στ, 24). Δεν ανέχεται όμως να προσβάλλουν τις ἀρχές της. Εκείνο που ἀρνεῖται είναι ό,τι αμαυρώνει τὸ μήνυμά της και τὸ ἀπολυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Ἀρχηγοῦ της.

Οἱ ἀρχαιολάτρες Ἕλληνες ἄς θυμηθοῦν ἢ ἄς τὸ μάθουν, ἂν δὲν τὸ ξέρουν, ὅτι, ἡ Ἐκκλησία τίμησε τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πολιτισμὸ και ὅλα τὰ ὑγιᾶ στοιχεῖα του τὰ ἀφομοίωσε.

Στὴ συνέχεια τὸν διετήρησε και τὸν διέσωσε ἀπὸ τὴν παρακμή, σπὴν ὁποία εἶχε ἀρχίσει νὰ εἰσέρχεται. Χωρὶς νὰ τοῦ ἀφαιρέσει τὴν ἄπερνη νίκη, τοῦ ἔδωσε τὴν ἀφθαρτὴ δόξα. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔγινε ἡ γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴ διατύπωση τοῦ δόγματος, πολλοὶ ἀρχαῖοι ναοὶ μετετράπησαν σὲ χριστιανικοὺς. Στὴν ποίση χρησιμοποιήσε ἀρχαίους ρυθμούς. Στὴν ἀρχιτεκτονική, στὴν τέχνη, στὴ ρητορική, στὴ διοίκηση ἔχει πολλὰ δάνεια ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα. Όλα αὐτὰ εἶναι ἀνθρώπινα στοιχεῖα.

Όμως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατέχει τὴν ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια και εἶναι ἡ «κιβωτὸς τῆς σωτηρίας» τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἀπευθύνεται σὲ κάθε ἄνθρωπο. Ἀγάπη σὰν τρόπος ζωῆς μέσα σὲ πλαίσια ἐλευθερίας, κατανόησης και σεβασμοῦ τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Εἶναι ἡ θεϊκὴ ἀγάπη που ἀπορρέει ἀπὸ τὴ θυσία τοῦ Σταυροῦ!...

Ὁ πρύτανις τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν κ. Γ. Μπαμπινιώτης με

ἐκπληξί διερωτᾶται: “Ποιὸς θὰ τὸ φανταζόταν ὅτι μετὰ ἀπὸ εἴκοσι ὀλοκληροῦς αἰῶνες ζωῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ στὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς Οἰκουμένης, μετὰ τὴν ἱστορικὴ συμπόρευσι Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ, θὰ ἐμφανίζονταν στὴ σύγχρονη Ἑλλάδα μερικοὶ συμπατριῶτες μας, ποὺ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς Ἑλληνικότητος καὶ τῆς Ἑλλάδος, θὰ στρέφονταν συλλήβδην ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, καλώντας σὲ ἐπιστροφὴ στὴ λατρεία τῶν εἰδώλων, στὴν εἰδωλολατρεία, στὸν παγανισμό καὶ στὸν πολυθεϊσμό....., οἱ ὁποῖοι μέσα σ’ ἓνα κλίμα σύγχυσης φρενῶν, ποὺ παρατηρεῖται σὲ ὀρισμένες ἐκφάνσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς, ἐκλαμβάνουν τὴ χριστιανικὴ πίστι ὡς ἐχθρὸ τῶν διδαγμάτων, τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἀξιῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ»; (ΖΩΗ 9/10/03 ἀριθ. φύλλ. 4055 σελ. 144).

Ἑλληνες νεοειδωλόλατραι, δὲν διαβάσατε ἱστορία, δὲν διδαχθήκατε ἀπὸ τὸ πάθημα Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, ποὺ θέλησε νὰ κἀνὴ αὐτὸ ποὺ κάνετε ἐσεῖς; Καὶ αὐτὸς ἐδικαιολογεῖτο κάπως, διότι ἦταν στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Σεῖς ὅμως μετὰ ἀπὸ 2000 χρόνια ἐπιχειρεῖτε κάτι παρόμοιο;

Θυμηθῆτε τὴν τελευταία του φράσι «**Νενίκηκάς με Ναζωραῖε!**»

Ἀγαπητὲ εἰδωλόλαττρα,

Δὲν σὲ γνωρίζω. Εὐχομαι νὰ εἶσαι πάντοτε καλὰ καὶ σὺ καὶ οἱ δικοὶ σου. Εὐχομαι νὰ ἔχης ὀλοκληρωμένη εὐτυχία. Ἄν ὅμως ἐσὺ ἢ κάποιος ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σου ἀρρωσθήσῃ ἐπικίνδυνα ἢ ἀπειληθῆ ἢ οἰκονομικὴ σας ὑπόστασι, νὰ ξέρης ὅτι δὲν θὰ πᾶς στὸν Ὀλυμπο νὰ ζητήσης βοήθεια ἀπὸ τοὺς “θεοὺς”. **Στὴν Τῆνο θὰ πᾶς ἢ σὲ κάποιον ἄλλο προσκύνημα, καὶ θὰ ἀνεβῆς ἀπὸ τὸ λιμάνι μέχρι τὸ Ναὸ τῆς Παναγίας γονατιστὸς γιὰ νὰ ζητήσης τὴ χάρι Της...**

Βλ. “Κηρύγματα Ἀληθείας καὶ Ζωῆς” Τόμ. ΣΤ’ - Πρωτοπρεσβυτέρου
Παρασκευᾶ Α. Ζωγράφου

Ὁ Ἐσωτερικὸς Δικτάτορας

Ἡ δικτατορία εἶναι ἓνα καθεστῶς πού διοικεῖ μὲ αὐταρχικότητα κυρίως ἀπὸ στρατιωτικούς. Ἡ δικτατορία εἶναι ἀντίθετη ἀπὸ τὴν δημοκρατία, ἡ ὁποία βασίζεται στὴν ἐλευθερία τοῦ κάθε πολίτη νὰ ἐπιλέγη τοὺς ἀνθρώπους πού θὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ κοινά. Ἔτσι, ἡ δικτατορία ἐπιβάλλεται ἀνελεύθερα στὸν λαό, καταργώντας τὴν ἐλευθερία του, τὴν δυνατότητα νὰ κάνει τὶς ἐπιλογές του.

Πέρα ἀπὸ τὴν δικτατορία ὡς καθεστῶς ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη δικτατορία ἐσωτερική, πού συνδέεται μὲ τὶς ψυχολογικὲς καὶ πνευματικὲς ἐξαρτήσεις. Ἡ λέξη ἐξάρτηση δηλώνει ὅτι κάποιος ἐλέγχεται ἀπὸ ἄλλου καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεξαρτητοποιηθῆ καὶ νὰ κάνει ἐλεύθερα τὶς ἐπιλογές του.

Ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως ἐξάρτηση εἶναι ἡ προσήλωσις κάποιου σὲ κάποιον ἄλλον ἄνθρωπο, χωρὶς τὸν ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ κατὰ φυσικὸ τρόπο. Μὲ αὐτὴν τὴν ἔννοια γίνεται λόγος γιὰ ἐξάρτηση στὸ ἀλκοόλ, τὸ κάπνισμα, τὶς διάφορες φαρμακευτικὲς οὐσίες. Μὲσα σὲ αὐτὴ τὴν προοπτικὴ γίνεται λόγος γιὰ ἐξαρτητικὴ διαταραχὴ τῆς προσωπικότητας, ὅταν ἓνας ἄνθρωπος δὲν ἔχη αὐτοπεποίθησι καὶ γενικὰ στερεῖται τῆς ἰκανότητας νὰ λειτουργήσῃ ἐλεύθερα καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὶς καταστάσεις ἀνάλογα μὲ τὶς ἐπιθυμίες του.

Συνδέονται στενὰ ἡ ἐσωτερικὴ ψυχικὴ δικτατορία καὶ ἡ ψυχολογικὴ ἐξάρτηση, καὶ στὴν θεολογικὴ γλώσσα κάνουμε λόγο γιὰ τὴν ὑποδούλωσι στὰ πάθη, ὅταν ἓνας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ ἐλεύθερα καὶ ἀποτελεσματικά.

Ὅλα αὐτὰ τὰ σκέφθηκα ὅταν διάβασα μιὰ συνέντευξι τοῦ Καθηγητῆ τῆς Πνευμονολογίας Παναγιώτη Μπεχράκη, πού εἶναι καὶ Πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ καπνίσματος.

Ἡ δημοσιογράφος, ἐπειδὴ παρατήρησε ὅτι ἡ φωνή του εἶχε μιὰ χροιά πού δήλωνε ὅτι στὸ παρελθὸν θὰ μπορούσε νὰ ἔχη μιὰ ἐξάρτηση στὸ κάπνισμα, τὸν ρώτησε: «Καπνίζατε κάποτε;» Καὶ ἐκεῖνος ἀπάντησε:

«Καὶ βέβαια. Τὸ σταμάτησα ὡς εἰδικευόμενος στὴν Παθολογία.

Τὸ εἶχα ξεκινήσει ὡς μαθητῆς καὶ εἶχα φτάσει τὰ δύο πακέτα τὴν ἡμέρα. Ἐνα πρωὶ πῆρα τὴν ἀπόφαση καὶ ἔκτοτε δὲν τὴν ἀναίρεσα ποτέ, οὔτε στὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς μου. Συνέτιρεχαν τρεῖς λόγοι: ἀφενὸς, ὡς γιατρός, εἶχα ἀντιληφθεῖ τὸ τεράστιο κακὸ ποὺ κάνει στὸν ὄργανισμό, ἀφετέρου ἐτοιμαζόμενον νὰ γίνω πατέρας μὲ τὴν ἐπικείμενη γέννηση τῆς κόρης μου. Ὑπῆρχε ὅμως κάτι ἀκόμα, πολὺ σοβαρό. Ἦταν ἡ περίοδος τῆς δικτατορίας, στὴν ὁποία βέβαια ἤμουν ἀπολύτως ἀντίθετος καὶ αὐτὴ μου ἡ στάση μοῦ εἶχε προκαλέσει ταλαιπωρίες. Σκέφτηκα λοιπὸν τότε πῶς ἔνα ἄψυχο πακέτο εἶχε γίνει ὁ δικός μου δικτάτορας. Ἐξοργίστηκα. Εἶχα ἕναν συνταγματάρχη μέσα μου. Τὸ τσιγάρο μὲ διέταζε νὰ σηκωθῶ τὸ βράδυ καὶ νὰ ὀδηγήσω ἀπὸ τοῦ Παπάγου μέχρι τοὺς Ἀμπελοκήπους γιὰ νὰ βρῶ ἀνοικτὸ περίπτερο. Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸ βάνουσος περιορισμὸς τῆς ἀτομικῆς μου ἐλευθερίας, τότε τι ἦταν; Κάπως ἔτσι τὸ σταμάτησα» (Καθημερινὴ 5-6-2016).

Στὴ συνέχεια τῆς συζήτησης ἀνέφερε πολὺ σημαντικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸ κάπνισμα, γιὰ τὸ ὅτι «τὸ κάπνισμα εἶναι ἐξάρτηση, εἶναι πρέζα». Ἀνέφερε, μάλιστα, ὅτι «σὲ κάθε ἐξάρτηση τὴν δόση δὲν τὴν κανονίζει ὁ χρήστης, ἀλλὰ ἡ οὐσία. Ἐχετε ἀναρωτηθεῖ ποτέ γιὰτὶ ἕνα πακέτο ἔχει μέσα 20 τσιγάρα; Διότι τόση εἶναι ἡ ἡμερήσια δόση!». Ἐπίσης εἶπε ὅτι «τὰ σχολεῖα καὶ οἱ καφετέριες παραμένουν ἀκόμα τὰ ἐκκολαπήρια τῶν καπνιστῶν» καὶ πολλὰ ἄλλα.

Τὸ σημαντικό ὅμως εἶναι ὅτι μὲ τὴν ἐξάρτηση σὲ κάθε πάθος, σωματικὸ, ψυχολογικὸ, πνευματικὸ, ὁ ἄνθρωπος ἔχει μέσα στὴ ψυχὴ του ἕναν δικτάτορα.

Βλ. Περιοδικό “Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση” ἀρ. τεύχ. 239

Σχεδόν οι μισές Έλληνίδες είναι φόνισσες!

Από το ιστολόγιον «Ο Παιδαγωγός» παραθέτουμε ένα μέρος από σχετικό άρθρο που αφορά στο τραγικό θέμα τών εκτρώσεων.

«Τέσσερις στις δέκα Έλληνίδες έχουν κάνει τουλάχιστον μία άμβλωση, αναλογία που φέρνει την Ελλάδα στις υψηλότερες θέσεις άμβλώσεων στην Ευρώπη. Αυτά αλλά και πολλά άλλα συνταρακτικά στοιχεία παρουσιάστηκαν στο Ξενοδοχείο «Βυζαντινό», όπου πραγματοποιήθηκε η πρώτη από μία σειρά εκδηλώσεων με στόχο την ενημέρωση, την άρωγή και τον περιορισμό τών εκτρώσεων. Η εκδήλωση έγινε με άφορμή την παρουσίαση τηλεοπτικού σποτ με σκοπό την ενημέρωση τών νέων ζευγαριών και τον περιορισμό τών άμβλώσεων. Την έκστρατεία που ξεκίνησε με τη συγκεκριμένη εκδήλωση και πρόκειται να συνεχιστεί με άλλες δράσεις στηρίζει ο Πατρινός επιχειρηματίας Άλέξανδρος Καλλέργης. Μίλησαν: η πρόεδρος τών πολυτέκνων Τασία Μανωλοπούλου-Νικολοπούλου, η γυναικόλογος Εύα Μαυρομάτη, η πρόεδρος τής Ένωσης Γυναικών Άννα Μαρία Ρογδάκη, η ψυχολόγος Χ. Γουλιάμη, ο επικοινωνιολόγος Κωστής Μπισκίνης και ο επιχειρηματίας Άλέξανδρος Καλλέργης, που υποστήριξε την όλη προσπάθεια.

Είναι άπιστευτο αλλά πραγματικά περίπου οι μισές Έλληνίδες είναι φόνισσες και εκατοντάδες χιλιάδες έλληνόπουλα κάθε χρόνο καταλήγουν στο σύγχρονο Καιάδα... Φυσικά αυτό σημαίνει ότι κι ένα μεγάλο ποσοστό ανδρών είναι ήθικοι αούτοργοι τών εκτρώσεων-φόνων και ή συντριπτική πλειοψηφία τών γυναικόλογων-μαιευτήρων είναι συγνοι έγκληματίες και κασάπηδες... Θεωρώ αούτονόητο ότι όλες οι τίμιες Έλληνίδες χριστιανές μάνες θα πρέπει να έχουν σάν γιατρό τους μόνο όποιον ΔΕΝ κάνει εκτρώσεις... Η έρώτηση λοιπόν πρέπει πάντα να συνοδεύει και να προηγείται τής έπιλογής του γυναικόλογου... Άνθρωποι που έχουν βουτήξει τα χέρια τους

στο αίμα τών ἀθώων παιδιῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτρέπεται νὰ ἀσκοῦν κἄν αὐτὸ τὸ ἱερὸ λειτούργημα τοῦ μαιευτῆρα ποὺ ἔχει σὰν σκοπὸ νὰ φέρνει μὲ ἀσφάλεια τὴν ζωὴν στὸν κόσμον. Εἶναι ἐπίορκοι, ἀφοῦ ἔδωσαν ὄρκο νὰ ὑποστηρίζουν τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ μὲ κάθε τρόπο... Εἶναι ἐκπληκτικὰ αἰσχρὸ τὸ πόσο πωρωμένη συνείδηση ἔχει ἓνα τόσο τεράστιο ποσοστὸ σύγχρονων Γυναικῶν... ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν. Καμία δικαιολογία καὶ πρόφαση δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ μπροστὰ στὴν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς... Εἶμαι μικρὴ σὲ ἡλικία, γιὰ νὰ γίνω μάνα, εἶμαστε φτωχοί, ἔχω καριέρα μπροστὰ μου, τὸ ἔμβρυο εἶναι ἄρρωστο, ὁ «πατέρας» μὲ ἐγκατέλειψε, ἡ κοινωμία θὰ μὲ κατακρίνει, δὲν εἶναι κόσμος αὐτὸς ποὺ ζοῦμε... κ.λ.π., ἀποτελοῦν γελοῖες δικαιολογίες, γιὰ νὰ ὀριστεῖ μιὰ ἐγκυμοσύνη ὡς ἀνεπιθύμητη... Λὲς καὶ εἶναι ἀπλὰ μία περίπτωση... Λὲς καὶ δὲν πρόκειται γιὰ τὴν μοναδικὴ κι ἀνεπανάληπτη ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου... Καὶ τὸ ἀνήμπορο ἔμβρυο δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερασπιστεῖ τὸν ἑαυτό του... Ποιὸς θὰ τὸ ὑπερασπιστεῖ; Ποιὸς θὰ συνηγορήσει στὸ νὰ ζήσει; Τὶ ἔφταιξε αὐτὸ τὸ ἀθῶο πλάσμα νὰ πληρώσει τὰ λάθη μας;

Καμία ἐγκυμοσύνη δὲν πρέπει νὰ θεωρεῖται ἀνεπιθύμητη.... Ἡ μόνη ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξαιρεθεῖ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ βιασμοῦ, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ σὲ αὐτὴν περίπτωση (ποὺ εἶναι ποσοστιαία ἀσήμαντη μπροστὰ στὸν τεράστιο ἀριθμὸ τῶν ἐκτρώσεων) πάλι τὸ ἔμβρυο δὲν φταίει γιὰ τὸ αἶσχος τοῦ βιολογικοῦ τοῦ πατέρα...

Εἶναι ἀπίστευτα σκληροὶ οἱ τρόποι καὶ οἱ μέθοδοι ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ γιατροί, γιὰ νὰ κάνουν τὴν ἔκτρωση καὶ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ τοὺς βρεῖ στὸ διαδίκτυο...

Θεωρῶ ὅτι ὅποια κοπέλλα, μὲ ἐλάχιστη ἠθικὴ προβληματίζεται γιὰ τὸ ἂν θὰ κἀνη ἢ ὄχι ἔκτρωση θὰ τὸ μετανιώσει καὶ μόνο μόλις ἀντιληφθεῖ πῶς γίνεται ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ φόνος...

Καταλήγοντας παρακαλῶ θερμὰ ὅλες τὶς Ἑλληνίδες νὰ δώσουν μιὰ μικρὴ εὐκαιρία στὸ ἀνυπεράσπιστο πλάσμα ποὺ ζεῖ καὶ ἀναπτύσσεται στὰ σωθικά τους. Ποὺ εἶναι παιδί τους καὶ ποὺ εἶναι ἀπολύτως βέβαιο ὅτι ὅταν τὸ δοῦν μπροστὰ τους στὴν γέννα θὰ τὸ λατρέψουν γιὰ πάντα... Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ μητέρας καὶ παιδιοῦ θὰ εἶναι ἀμφίδρομη καὶ παντοπινή... Τὸ ἴδιο ὅμως παντοπινὸ θὰ εἶναι τὸ αἶσχος ποὺ θὰ τοὺς ἀκολουθεῖ, ἂν ἐπιλέξουν ἀντὶ γιὰ τὴν ἀγάπη, τὸν φόνο καὶ τὸ αίμα...»

Ἡ Ἑλλάδα «χάνεται!... »

Σὰν συνέχεια ἀλλὰ καὶ φυσικὴ συνέπεια τῆς προηγουμένης εἰδήσεως ἔρχεται αὐτὴ πού ἀκολουθεῖ:

Ἡ εἶδησις ἀπὸ τὸν τομέα ἐνημέρωσης prisonplanet.gr: «Ἡ Ἑλλάδα ὀδεύει στὸν ἀφανισμό, καὶ τὸ Ἔθνος μας κινδυνεύει, ὅπως ἀποκαλύπτουν τὰ ἐπίσημα στοιχεία. Ἡ Ἑλλάδα κατέχει τὴν τρίτη χαμηλότερη θέση στὸν εὐρωπαϊκὸ δείκτη γεννήσεων καὶ τὸν ὑψηλότερο ρυθμὸ γήρανσης τοῦ πληθυσμοῦ! Σύμφωνα μὲ τὰ στατιστικὰ στοιχείων ληξιαρχικῶν πράξεων τοῦ 2015, πέθαναν 117.829 ἄνθρωποι καὶ γεννήθηκαν μόλις 89.881 παιδιά! Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γεροντολογικῆς καὶ Γηριατρικῆς Ἐταιρείας γιὰ τὴ Χώρα μας δείχνουν ὅτι κατέχουμε τὸν χαμηλότερο δείκτη γεννήσεων μὲ μόλις (9%). Ἐκτιμᾶται ὅτι τὸ 2060 ὁ πληθυσμὸς τῆς Χώρας μας δὲν θὰ ξεπερνᾷ τὰ 8,6 ἑκατομμύρια καὶ ὅτι οἱ τέσσερις τοὺς δέκα πολῖτες θὰ εἶναι ἡλικίας ἄνω τῶν 60 ἐτῶν!!! »

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀντιχριστιανικῆς καὶ εὐδαιμονιστικῆς ἀντίληψις καὶ τακτικῆς τῶν πολιτικῶν τῆς Ἑλλάδος πού διακυβέρνησαν τὴν Χώραν μας κατὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες. «Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος» ὅπως μᾶς λέει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή. (στ' 23).

Ἀφῆστε τὰ παιδιά νὰ κυβερνήσουν.....

Ἀναδημοσιεύουμε τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Θεόφιλου Νικολάου πού ἀδημοσιεύθηκε στὸ Περιοδικὸ Ἑλληνορθόδοξης Μαρτυρίας “ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ” :

«Συγκλονιστήκαμε καὶ συγκινηθήκαμε ἀπὸ τὴν φεινὴ Βουλῆ τῶν ἐφήβων. Τὰ παιδιά μας, οἱ φερέλπιδες νέοι τῆς πατρίδος μας ὀρθοτόμησαν καὶ διεκήρυξαν στὸν πολὺ Ἰπουργὸ Παιδείας ὅτι: “Δὲν ἔχω δεῖ ποτέ μου δέντρο καὶ φυτὸ νὰ ἐπιβιώνει χωρὶς τὶς ρίζες του κι ἔτσι ἢ νέα ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβιώσει χωρὶς τὰ ἀρχαῖα”. “Τὸ θέμα τῆς ἀρχαίας γλῶσσας μὴν τὸ ἀντιμετωπίζετε ἰδεολογικά. Ἡ πλειοψηφία δὲν μιλάει ἀρχαῖα, ἀλλὰ νοιώθει βαθιὰ Ἑλληνας. Τὰ παιδιά σήμερα εἴτε διδάσκονται ἀρχαῖα εἴτε ὄχι δὲν μιλοῦν καλὰ τὴν ἑλληνικὴ”. “Καταργώντας τὴ χριστιανικὴ

παιδεία και τις παρελάσεις στρέψετε έναντιον του λαού και της εθνικής μας ταυτότητας”. Λόγια πραγματικά αποκαλυπτικά, που άπνχούν την αλήθεια! Οί απαντήσεις του κ. Υπουργού προς την ειλικρίνεια και την αθωότητα των προθέσεων των παιδιών μας, δυστυχώς ιδεοληπτικές και πολιτικάντικες. “Οχι κ. Υπουργέ! Δεν έχουν τα πράγματα όπως τα λέτε... “Οσον αφορά στις παρελάσεις έχουμε μαρτυρίες για μαθητικές παρελάσεις πριν το 1937 και την δικτατορία του Μεταξά, σε επίσημους εθνικούς έορτασμούς σε διάφορες πόλεις της πατρίδος μας. Δεν είναι μιλιταριστικό κατάλοιπο, αλλά έθιμο που κρατεί από την αρχαία Ελλάδα. Για το μάθημα των θρησκευτικών υποχρεούται η ελληνική Πολιτεία να δίδει ορθόδοξη άγωγή στους ελληνόπαιδες, που είναι βαπτισμένοι ορθόδοξοι χριστιανοί. Άρα πρέπει να προσεύχονται στα σχολεία και όχι να τους απαγορευθεί αυτή η δυνατότητα! Τα παιδιά μας πρέπει να διδάσκονται την αρχαία ελληνική. Δεν είναι νεκρή γλώσσα, όπως η αραμαϊκή π.χ., αλλά ζωντανή. “Οποιος γνωρίζει αρχαία ελληνικά, ξέρει να μιλάει και τη νέα ελληνική! Έχουν απόλυτο δίκιο τα παλικάρια μας! Κόβετε το δένδρο της παραδόσεώς μας, μās αποκόπτετε από τις ρίζες μας! Βάζετε στα σχολεία τα προσφυγόπουλα και αφήνετε αγράμματα τα ελληνόπουλα! Η πολιτική και η τακτική σας είναι εθνικά επικίνδυνη! Αφήστε τα παιδιά να κυβερνήσουν! Ξέρουν καλύτερα!!!»

Προσφυγικό: Ένας νέος Δούρειος ίππος ;

Στον ιστότοπο newsbomb.gr ή δημοσιογράφος Μ. Γιαχνάκη στις 4.3.2016 κατέγραφε τα εξής συγκλονιστικά:

«Διανύουμε την εποχή παντοκρατορίας των ΜΚΟ - Πακτωλός χρημάτων και περίεργα παιχνίδια σε βάρος της χώρας μας». Άντιγράφουμε: «Κανείς δεν μπορεί να άμφισβητήσει ότι το πάνω χέρι στην Ελλάδα στο θέμα της προσφυγικής κρίσης το έχουν οί ΜΚΟ και όχι η Κυβέρνηση. Άκόμη όμως και σε θέματα άσφαλείας της χώρας μὰ που είναι άμεσα συνδεδεμένα με το προσφυγικό, οί οργανώσεις αυτές με τις ευλογίες ξένων κέντρων δρούν στην Ελλάδα λειτουργώντας ως κράτος εν κράτει. Την σημερινή κατάσταση στην οποία βρίσκεται αυτή τη στιγμή η χώρα, κάποιιοι την είχαν προετοιμάσει λίγα χρόνια νωρίτερα. Η δημόσια άσφάλεια εκκωρήθηκε στις ΜΚΟ από το 2011 και μάλιστα έπι

πληρωμή, όταν τὸ τότε νομοσχέδιο τοῦ ὑπουργείου Προστασίας τοῦ Πολίτη γιὰ τὴ χορήγηση ἀσύλου, ἤθελε αὐτὲς τὶς ὀργανώσεις νὰ βοηθοῦν τοὺς ὑπαλλήλους στὴν ὑποδοχὴ τῶν μεταναστῶν καὶ προσφύγων.

Οἱ ΜΚΟ ἦταν αὐτὲς ποὺ διενεργοῦσαν συνεντεύξεις καὶ προετοίμαζαν τὶς θετικὲς ἢ ἀπορριπτικὲς ἀποφάσεις γιὰ τὶς αἰτήσεις ἀσύλου. Ποιὸς ὅμως ἤλεγχε τελικὰ ποιὸς κρύβεται πίσω ἀπὸ τὶς συγκεκριμένους ΜΚΟ; Πόσο ἀξιόπιστες ἦταν νὰ ἀνταποκριθοῦν; Ποιοὶ τὶς χρηματοδοτοῦσαν; Μάλιστα ἐκεῖνο τὸ νομοσχέδιο εἶχε κι ἄλλο ἓνα ἀγκάθι - τὸ ὁποῖο ἰσχύει καὶ σήμερα - ὅτι τὰ μέλη αὐτῶν τῶν ὀργανώσεων δὲν ἦταν ἀναγκαῖο νὰ εἶναι Ἕλληνες. Δυστυχῶς, ἡ πολιτικὴ (...) (τοῦ) “μπᾶτε σκύλοι ἀλέστε”, συνεχίζεται καὶ σήμερα σὲ μιὰ χώρα σὲ κρίση καὶ σὲ συναγερμό, ποὺ τὴν κουμαντάρουν στὸ πιὸ “καυτό” τῆς θέμα οἱ Μὴ Κυβερνητικὲς Ὀργανώσεις καὶ ὄχι ἡ ἐκλεγμένη κατὰ τὰ ἄλλα κυβέρνηση. (...) Τὸ παιχνίδι τῶν ΜΚΟ ἦταν γνωστό, ὅμως κανεὶς δυστυχῶς δὲν ἤθελε καὶ δὲν κατάφερε νὰ τὸ ἐλέγξει. (...) Ἡ ταυτοποίηση τῶν στοιχείων τῶν προσφύγων, ὅσο καὶ νὰ μὴν θέλουμε νὰ τὸ λέμε, εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ σωστά, (...) μὲ ἀποτέλεσμα ὅλο τὸ βάρος νὰ πέφτει στὶς ΜΚΟ, στὶς ὁποῖες τελικὰ δίνεται ἔτσι ἡ διακριτικὴ εὐχέρεια νὰ ἀποφασίζουν ποιοὶ θὰ μείνουν καὶ ποιοὶ θὰ φύγουν ἀπὸ τὴ χώρα, ὅταν ἀνοικοκλείνουν τὰ σύνορα. (...) Βεβαίως, οἱ πρόσφυγες ἔγιναν καὶ ὁ Δούρειος Ἴππος γιὰ νὰ ἀναλάβουν τὰ ἥνια τῆς χώρας οἱ ΜΚΟ μὲ ἓνα καὶ μόνο σχέδιο: Νὰ ἀλλοιωθεῖ ὁ χαρακτήρας τῆς ὀρθόδοξης Ἑλλάδας, τῆς χώρας τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ ξένες δυνάμεις παίζουν καθοριστικὸ ρόλο, ἀφοῦ βοηθοῦνε τοὺς τραπεζίτες (σ.σ.τύπου Σόρος καὶ Σία) νὰ πραγματοποιήσουν τὰ σχέδιά τους μὲ τὸ νὰ σπῆνουν χιλιάδες Μὴ Κυβερνητικὲς Ὀργανώσεις ποὺ προωθοῦν τὴν πολυπολιτισμικότητα...».

Μάθημα ζωής για όλους εμάς

(Τὰ συγκλονιστικά τελευταία λόγια τοῦ Steve Jobs, γιὰ τὴν ζωή, τὴν ὑγεία, τὸν θάνατο, τὸν πλοῦτο καὶ τὴν Ἀγάπη!)

Ὁ δισεκατομμυριοῦχος συνιδρυτὴς τῆς Apple καὶ ὁ ἐκέφαλος μιᾶς αὐτοκρατορίας προϊόντων ποὺ ἔφεραν τὴν ἐπανάσταση στοὺς ὑπολογιστές, τὴν τηλεφωνία καὶ τὴν μουσικὴ βιομηχανία, συγκινεῖ μὲ τὰ τελευταία του λόγια, κάνοντας ἕναν «σκληρὸ» προσωπικὸ ἀπολογισμὸ καὶ δίνοντας συμβουλὲς ἀναφερόμενος στὸ τί ἔχει περισσότερο σημασία στὴ ζωὴ:

«Ἐχω φτάσει στὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἐπιτυχίας στὸν ἐπιχειρηματικὸ κόσμο.

Στὰ μάτια τῶν ἄλλων, ἡ ζωὴ μου εἶναι μιὰ ἐπιτομὴ τῆς ἐπιτυχίας.

Ὡστόσο πέρα ἀπὸ τὴ δουλειά, ἡ χαρὰ μου εἶναι λίγη.

Στὸ τέλος, ὁ πλοῦτος εἶναι μόνο ἕνα γεγονὸς τῆς ζωῆς ποὺ ἔχω συνηθίσει.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι καὶ ἄρρωστος ἀναπολώντας ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μου, συνειδητοποιῶ ὅτι ἡ ἀναγνώριση καὶ ὁ πλοῦτος ποὺ κατέκτησα μὲ τόση ὑπερηφάνεια, ἔχουν ξεθωριάσει καὶ ἔχουν χάσει τὸ νόημά τους μπροστὰ στὸν ἐπικείμενο θάνατο.

Στὸ σκοτάδι, κοιτάζω τὰ πράσινα φωτάκια ἀπὸ τὰ μηχανήματα ὑποστήριξης τῶν ζωπικῶν λειτουργιῶν καὶ ἀκούοντας τὸ βουητὸ τῶν μηχανικῶν ἤχων, μπορῶ νὰ αἰσθανθῶ τὴν ἀναπνοὴ τοῦ θεοῦ τοῦ θανάτου νὰ πλησιάζει.

Τώρα ξέρω, ὅταν ἔχουμε συσσωρεύσει ἐπαρκῆ πλοῦτο γιὰ νὰ διαρκέσει ὅλη τὴ ζωὴ μας, θὰ πρέπει νὰ κυνηγήσουμε ἄλλα θέματα, ποὺ δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸν πλοῦτο. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κάτι πὸ σημαντικό:

Ἴσως σχέσεις, ἴσως τὴν τέχνη, ἴσως ἕνα ὄνειρο τῆς νιότης μας.

Τὸ κυνὴγι μόνο τοῦ πλοῦτου μετατρέπει τὸν ἄνθρωπο σὲ ἕνα στριμμένο ὄν, ἀκριβῶς σὰν κι ἐμένα.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τὶς αἰσθήσεις γιὰ νὰ ἐπιτραπεῖ σὲ ὅλους νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά τους, ὄχι τὶς αὐταπάτες ποὺ φέρνει ὁ πλοῦτος.

Τὸν πλοῦτο πού ἔχω κερδίσει στὴ ζωὴ μου δὲν μπορῶ νὰ τὸν πάρω μαζί μου. Αὐτὸ πού μπορῶ νὰ πάρω μαζί μου εἶναι μόνο οἱ ἀναμνήσεις πού τυλίχτηκαν ἀπὸ τὴν Ἀγάπη.

Αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς πλοῦτος πού θὰ σᾶς ἀκολουθεῖ, θὰ σᾶς συντροφεύει, δίνοντάς σας τὴ δύναμη καὶ τὸ φῶς γιὰ νὰ συνεχίσετε.

Ἡ Ἀγάπη μπορεῖ νὰ ταξιδέψει χιλιάδες μίλια. Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει ὅρια.

Πηγαίνατε, ὅπου θέλετε νὰ πᾶτε. Φτάστε ὅσο ψηλὰ θέλετε νὰ φτάσετε. Εἶναι ὅλα στὴν καρδιά σας καὶ στὰ χέρια σας.

Ποιοὶ εἶναι τὸ πιὸ ἀκριβὸ κρεβάτι στὸν κόσμο; - «Τὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου».

Μπορεῖτε νὰ ἀπασχολεῖτε κάποιον νὰ ὀδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ ἐσᾶς, νὰ βγάζει χρήματα γιὰ ἐσᾶς, ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχετε κάποιον νὰ ὑποφέρει τὴν ἀσθένεια γιὰ ἐσᾶς.

Τὰ ὑλικά πράγματα πού χάνονται μποροῦν νὰ βρεθοῦν. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἓνα πράγμα πού δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ βρεθεῖ, ὅταν ἔχει χαθεῖ - «Ἡ ζωὴ».

Ὅταν ἓνα ἄτομο πηγαίνει στὸ χειρουργεῖο, θὰ συνειδητοποιήσει ὅτι ὑπάρχει ἓνα βιβλίο, τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχει ἀκόμη τελειώσει τὴν ἀνάγνωση - «Τὸ Βιβλίο τῆς Ὑγειοῦς Ζωῆς».

Σὲ ὅποιο στάδιο τῆς ζωῆς κι ἂν βρισκόμαστε τώρα, μὲ τὸ χρόνο, θὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν ἡμέρα πού ἡ αὐλαία πέφτει.

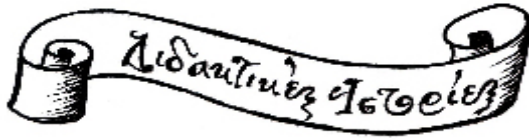
Πλουτίστε μὲ ἀγάπη τὴν οἰκογένειά σας, μὲ ἀγάπη τὸν/τὴν σύζυγό σας, μὲ ἀγάπη τοὺς φίλους σας.

Περιποιηθεῖτε καλὰ τὸν ἑαυτὸ σας.

Ἀγαπήστε τοὺς ἄλλους».

Βλ. Πηγὴ: <http://www.pentapostagma.gr/2016/09>

Πρώτη μου φορὰ μίλησα στὴν Παναγία

Ἦδεινε κουρασμένη ἡ κυρία Στέλλα. Τρεῖς μῆνες στὸ ἴδιο κρεβάτι τοῦ δίκλινου θαλάμου τοῦ μεγάλου Νοσοκομείου. Ἄν εἶχε στόμα νὰ μιλήσει τὸ κρεβάτι της, δὲν θὰ ἴφταναν ὥρες νὰ διηγεῖται τοὺς πόνους καὶ τὰ βογγητά της...

-Ἄχ, Θεέ μου, πότε θὰ πάρω κι ἐγὼ τὸ ἐξιτήριο νὰ πάω στὸ σπιτάκι μου, στοὺς δικούς μου! Ὅσες ἄρρωστες ἦρθαν στὸ διπλανὸ κρεβάτι δὲν ἔμειναν πάνω ἀπο μία ἑβδομάδα, κι ἐγὼ κλείνω σήμερα ἐδῶ μέσα τρεῖς μῆνες! Σχώρα με, Θεέ μου, δὲ γογγύζω, μὰ κουράστηκα. Γι' αὐτὸ τὰ λέω σὲ Σένα πού σὲ νιώθω Πατέρα μου στοργικό.

Πρὶν ἀποσώσει καλὰ-καλὰ τὶς σκέψεις της, φέρνουν μ' ἓνα φορεῖο στὸ θάλαμο μιὰ φρεσκοχειρουργημένη νεαρὴ κοπέλα, πού τὴ συνόδευε ἓνας νεαρός. Καὶ οἱ δύο τους εἶναι κατατρυπημένοι μὲ σκουλαρίκια καὶ γεμάτοι μὲ ἀνατριχιαστικά τατουάζ. Ἀπὸ ὅ,τι δείχνουν φαίνεται ἀρκετὰ δύσκολο νὰ ἐπικοινωνήσει κανεὶς μαζί τους.

Τὸ πρῶτο εἰκοσιτετράωρο ἦταν πολὺ δύσκολο γιὰ τὴ νέα. Οἱ συνοδοὶ τῆς κυρίας Στέλλας πολὺ διακριτικὰ προσπαθοῦσαν νὰ τὴ βοηθήσουν σὲ κάθε της ἀνάγκη. Τὸ δεύτερο βράδυ ὁ ἄπειρος καὶ κατάκοπος συνοδός της βγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο νὰ ξεκουραστεῖ, μὰ ἄργησε πολὺ νὰ ἐπιστρέψει. Τότε ἡ κοπέλα, ἡ Ναταλία, ξέσπασε. Ἐκνευρίστηκε κι ἄρχισε νὰ μονολογεῖ μὲ ἀναφιλητά:

-Εἶμαι μόνη! Εἶμαι δυστυχισμένη! Δὲν μὲ νοιάζεται κανεὶς! Τὶ τὴν θέλω τέτοια ζωὴ; Φοβάμαι! Δὲν θέλω νὰ ζήσω! Καλύτερα νὰ πεθάνω! Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω!

Κάποια στιγμή κουράστηκε καὶ ἠσούχασε ἀναστενάζοντας πού καὶ πού βαριά.

Ἡ ἀποκλειστικὴ νοσηλεύτρια τῆς Στέλλας πλησίασε προσεκτικὰ τὴν κοπέλα καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

Ἡ κυρία Στέλλα, πού τὴν ἄκουγε δακρυσμένη καὶ προσευχόταν, πῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ τῆς εἶπε ἀπαλά:

-Ναταλία μου, εἶμαι μὰνα καὶ πονᾶω μαζί σου. Δὲν ἀντέχω νὰ σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρεις, παιδί μου. Κάνε λίγη ὑπομονή, σὲ παρακαλῶ. Θὰ περάσουν τὰ δύσκολα! Θέλεις νὰ μ' ἀκούσεις; Μπορεῖς;

Ἡ Ναταλία αἰφνιδιασμένη κάρφωσε τὰ ὀργισμένα μάτια τῆς στὴν ἄλλη ἄρρωστη καὶ περίμενε...

-Ἐσύ, Ναταλία μου, φαίνεσαι δυναμικὸς ἄνθρωπος. Καὶ ξέρεις... οἱ δυνατοὶ μὲ τὶς δυσκολίες γίνονται δυνατότεροι. Ἔχεις μέσα σου πολλὲς ἀνεξερευνήτες δυνάμεις. Ἀνακάλυψέ τες καὶ βγάλε ὠφέλεια ἀπὸ τὴ μεγάλη δυσκολία σου στὴν ὁποία βρίσκεσαι τώρα. Μὴν ἀφήνεις ἀνεκμετάλητη αὐτὴν τὴν εὐκαιρία. Μὴν ἀφήνεσαι, παιδί μου. Ἐσύ θὰ βοηθήσεις τὸν ἑαυτό σου. Μπορεῖς!...

Ὅση ὥρα μιλοῦσε ἡ Στέλλα, ὁ θυμὸς ὑποχωροῦσε ἀπὸ τὴ Ναταλία καὶ ἡρεμοῦσε τὸ πρόσωπό τῆς. Ζήτησε μάλιστα ἀπὸ τὴν Ἀποκλειστικὴ νὰ τῆς ἀνασπκώσει τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ βλέπει καλύτερα τὴ Στέλλα. Καὶ ἡ Στέλλα, ξεθαρρεύοντας περισσότερο, συνέχισε:

-Ἄν δὲν σὲ κούρασα, παιδί μου, ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ πῶ καὶ κάποι ἀκόμη. Δὲν εἶσαι μόνη! Οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ νιώθουμε μόνοι, ἐκτὸς βέβαια ἐὰν ἐπιλέγουμε νὰ εἴμαστε μόνοι. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε Πατέρα τὸν Πανάγαθο καὶ Παντοδύναμο Θεό. Ἔχουμε Μητέρα γλυκύτατη τὴν Παναγία μας. Ζοῦμε μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Τόσες καὶ τόσες θαυμαστὲς ἐπεμβάσεις αὐτῆς τῆς ἀγάπης γίνονται γνωστὲς καθημερινὰ καὶ γεμίζουν φῶς καὶ ἐλπίδα τὸν κόσμον. Ἐγὼ πού με βλέπεις, Ναταλία μου, πῆγα στὸν ἄλλο κόσμον καὶ γύρισα. Δὲν θὰ ζοῦσα τώρα. Ἡ ἀγάπη ὅμως τῆς Παναγίας, τὴν Ὅποία παρεκάλεσαν γιὰ μένα πολλοὶ γνωστοί μου, με ἔσωσε. Οἱ ἄρρωστοὶ βλέπουν συνέχεια ἐδῶ στὸ Νοσοκομεῖο αὐτὸ τὴν Παναγία μας νὰ θαυματουργεῖ. Νὰ μιλάς καὶ σὺ με τὴν Παναγία, νὰ τῆς λὲς ὅλα τὰ προβλήματά σου. Θα σ' ἀκούει με στοργή.

Ἡ Ναταλία τὴν ἄκουγε σιωπηλὴ με ὀρθάνοιχτα μάτια. Ἔνας νέος ψυχικὸς κόσμος, ἄγνωστος ὡς τότε, γεννήθηκε μέσα τῆς.

Τὸ πρωὶ με τὸ ἔξιπτήριο στὸ χέρι ὁ συνοδοὸς τῆς Ναταλίας, χαρούμενος διότι ἔφευγαν καὶ προπάντων διότι τὴν ἔβλεπε ἡρεμῆ, στάθηκε μαζί τῆς κι αὐτὸς δίπλα στὸ κρεβάτι τῆς κυρίας Στέλλας κι ἄκουγε τὴ Ναταλία:

-Απόψε, κυρία Στέλλα, έζησα μαγικά! Άσχολήθηκες μαζί μου. Μου είπες ότι έχω αξία και δύναμη. Μου έδειξες αγάπη. Μου γνώρισες την Παναγία. Όλη τη νύχτα μιλούσα μαζί Της. **Πρώτη μου φορά μίλησα με την Παναγία.** Ξαλάφρωσα. Ξέρετε, δεν έχουμε γονείς. Μεγαλώσαμε σε Όρφανοτροφείο. Δράμα ή ζωή. Έγώ ποτέ μου δεν πήγαινα στην Έκκλησία. Τώρα βλέπω δρόμο με φως. Τη νύχτα ή Άποκλειστική μου είπε και για τον καλό ιερέα που υπάρχει εδώ στο Νοσοκομείο και με παρακίνησε να έξομολογηθώ. Θα γίνει κι αυτό, σάς το υπόσχομαι. Το τηλέφωνό μου το έχει ή Άποκλειστική. Σας ευχαριστώ πολύ για ό,τι κάνατε για μένα, κυρία Στέλλα, πρόσθεσε δακρυσμένη.

-Ευχαριστούμε πολύ, συμπλήρωσε σοβαρά ο νεαρός κι έφυγαν κι οί δυό τους ήρεμοι.

Συγκινημένη ή κυρία Στέλλα μονολογεί στην ήσυχία του θαλάμου της:

«Άν έφευγα νωρίτερα, Πάνσοφε Κύριε, δεν θα ένιωθα την αγαλλίαση που πλημμυρίζει τώρα την καρδιά μου. Δοξασμένο το Άγιο Όνομά Σου. Φώτισε και όδήγησε στο δρόμο Σου κι αυτά τα παιδιά Σου. Θα κάνω κι εγώ γι' αυτά ό,τι μπορώ για να σε γνωρίσουν καλύτερα. Άνοιγει ώραϊος άγώνας εμπρός μου. Με ευχαριστεί πολύ αυτός ό ιερός άγώνας για την ψυχική βοήθεια τών συνανθρώπων μου. Βοήθησέ με, Πανάγαθε και Παντοδύναμη! Θέλω να γνωρίσουν κι άλλοι την αγάπη Σου!».

Πηγή: Πατερική Θεολογία

Μόνο ό Θεός τόν ξέρει

Κάποτε ζούσε σ' ένα χωριό κάποιος φτωχός γέροντας, ό όποιος είχαε ένα όμορφο άλογο που τον βοηθούσε στις γεωργικές του άσχολίες και τόν όποιο ήταν τόσο όμορφο και δυνατό, ώστε ήταν γνωστό σε όλη τή γύρω περιοχή.

Κάποια μέρα, ένας πρίγκιπας που έντυπωσιάστηκε από τή φήμη και τόν παρουσιαστικό του άλόγου, θέλησε να τόν αγοράσει, προσφέροντας στον γέροντα ένα υπέρογκο ποσό. Αυτός όμως άρνήθηκε να πουλήσει τόν αγαπημένο του άλογο, με τόν όποιο είχαε δεθεϊ τόσα χρόνια, και επέστρεψε στο χωριό του.

-Μα καλά είσαι άνόητος;» ρωτούσαν οί συγχωριανοί του. Πούλα τόν άλογο για τόν καλό σου, θα πιάσεις πολλά χρήματα και θα είσαι εύτυχισμένος!

-Άαα. έμένα τὸ ἄλογο μὲ βοηθᾶ στὴν ἐργασία μου... Καὶ ποιὸς ξέρει τὶ εἶναι καλὸ καὶ τὶ κακό; ἀπαντοῦσε ὁ γέροντας. Μόνο ὁ Θεὸς ξέρει!

Οἱ μέρες περνοῦσαν καὶ τὸ ἄλογο παρέμενε ἀχώριστη συντροφιά τοῦ γέροντα.

Ἐνα πρωὶ ζύπνησε καὶ εἶδε ὅτι τὸ ἄλογό του εἶχε φύγει. Οἱ συγχωριανοὶ του μαζεύτηκαν γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὴ λύπη τους:

-Τὶ μεγάλο κακὸ πού σὲ βρῆκε, τώρα ποιὸς θὰ σὲ βοηθᾶ στὶς δουλειές σου; Ἦσουν ἀνόητος πού δὲν πούλησες τὸ ἄλογο. Τώρα δὲν ἔχεις οὔτε τὰ χρήματα, οὔτε τὸ ἄλογο.

Ὁ γέροντας μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ ἡρεμία του ἀπαντοῦσε:

-Καὶ ποιὸς ξέρει τὶ εἶναι καλὸ καὶ τὶ κακό; Μόνο ὁ Θεὸς τὸ ξέρει!

Οἱ χωριανοὶ ἀπομακρύνονταν νομίζοντας ὅτι τοῦ γέρου τοῦ ἔχει σαλέψει...

Ἦστερα ἀπὸ λίγες μέρες τὸ ἄλογο ἐπέστρεψε στὴ μάντρα τοῦ γέροντα, μαζὶ μὲ μερικὰ ἄλλα πανέμορφα ἄγρια ἄλογα πού εἶχε συναντήσει στὸ δάσος. Μαζεύτηκαν ξανὰ οἱ συγχωριανοὶ καὶ τοῦ ἔλεγαν:

-Τὶ τυχερὸς πού εἶσαι! Σοῦ ἔτυχε μεγάλο καλὸ, ἀφοῦ τώρα ἔχεις περισσότερα ἄλογα νὰ σὲ βοηθοῦν.

Ὁ γέροντας τοὺς ἀπάντησε:

-Καὶ ποιὸς ξέρει τὶ εἶναι καλὸ καὶ τὶ κακό... Μόνο ὁ Κύριος γνωρίζει! Πάντως, εἶμαι εὐχαριστημένος πού τὸ ἄλογό μου γύρισε.

Οἱ συγχωριανοὶ του τὸν κοιτάζανε πάλι περιφρονητικά.

Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ γιὸς του, καβαλικεύοντας ἓνα ἀπὸ τὰ ἄλογα, ἔπεσε κι ἔσπασε τὰ πόδια του, μένοντας ἀνήμερος. Μαζεύτηκαν πάλι οἱ χωριανοὶ λέγοντας:

-Τὶ κακὸ πού σὲ βρῆκε! Μὲ τὰ ἄλογα πού ἦρθαν, ἔχασες τελικὰ τὸ δεξιὸ σου χέρι στὶς δουλειές - τὸν γιό σου - πού ὑποφέρει τώρα ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ ἴσως ὑποφέρει γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ.

Ὁ γέρος ἀπαντοῦσε:

-Ποιὸς ξέρει... μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει τὶ εἶναι καλὸ καὶ τὶ κακό!

Δὲν πέρασε μιὰ βδομάδα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀτύχημα καὶ μιὰ γειτονικὴ χώρα κήρυξε τὸν πόλεμο στὴ χώρα του. Πέρασε, λοιπόν, καὶ ἀπὸ τὴν πόλη του ὁ στρατὸς καὶ ἐπιστράτευσε ὅλους τοὺς νέους

άντρες τῆς πόλης. Δὲν πῆραν, φυσικά, τὸν γιό του, ποὺ εἶχε σπασμένα πόδια, κι ἔτσι δὲν ἔλαβε μέρος στὶς ἄγριες μάχες ποὺ ἀκολούθησαν. Ἦρθαν πάλι οἱ συγχωριανοὶ καὶ ἔλεξαν:

- Εἶσαι πολὺ τυχερός, ἀφοῦ οἱ γιοὶ ὄλων μας πᾶνε νὰ σκοτωθοῦν στὸν πόλεμο, ἐνῶ ἐσύ θὰ ἔχεις τὸ γιό σου πάντα κοντά σου.

Καὶ ὁ γέροντας τοὺς ἀπάντησε μὲ τρυφερότητα:

- Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν ξέρουμε ποτὲ ἀρκετά, γιὰ νὰ κρίνουμε, ἂν κάτι εἶναι εὐλογία ἢ συμφορά. Ἀκόμη ἀδελφοί μου δὲν τὸ καταλάβατε: Μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ μας!!

Πρέπει, λοιπόν, νὰ δείχνουμε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό μας, ὄχι στὰ λόγια ἀλλὰ ἐμπρακτά! Ὑπάρχει ἄραγε περίπτωση, ἂν ἀφεθοῦμε, ὅπως ἓνα μικρὸ παιδί στὸ θέλημά Του, νὰ νιώσουμε ποτὲ θλίψη, ἄγχος, στενοχώρια;

Μία διαφορετικὴ κλήση

Ὁ Ἰάκωβος ἔρριξε μία ματιὰ στὸ κοντὲρ τοῦ αὐτοκινήτου του πρὶν κόψει ταχύτητα: πῆγαινε μὲ 100 σὲ περιοχὴ μὲ ὄριο ταχύτητας 50. Σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο στὴν νᾶκρη τοῦ δρόμου, ἀλλὰ ὄχι ἐντελῶς ἔξω ἀπὸ τὸ ρεῦμα κυκλοφορίας. «Ἄσε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν παρεμπόδιση τῆς κυκλοφορίας» σκέφτηκε.

Ὁ ἀστυνομικὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ περιπολικό. Ὁ Ἰάκωβος δὲν πίστευε στὰ μάτια του: Ἦταν ὁ Στέφανος ἀπὸ τὴν ἐκκλησία!

Ὁ Ἰάκωβος βούλιαξε στὸ κάθισμά του. Αὐτὸ ἦταν χειρότερο ἀπὸ πρόστιμο: ἓνας πιστὸς ἀστυνομικὸς νὰ πιάνει ἓναν ἀδελφὸ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ μάλιστα γιὰ ὑπερβολικὴ ταχύτητα. Βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι του καὶ πλησίασε, ἐνῶ αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔβλεπε κάθε Κυριακὴ καὶ ποὺ δὲν τὸν εἶχε δεῖ ποτὲ μὲ στολή.

-Γειά σου, Στέφανε.

-Γειά σου, Ἰάκωβε.

-Μᾶλλον μὲ ἔπιασες στὰ πράσα, βιαζόμουν ξέρεις, νὰ πάω στὴ γυναίκα μου καὶ τὰ παιδιά μου.

-Μᾶλλον, ἀπάντησε μονολεκτικὰ ὁ ἀστυνομικὸς.

-Ἄστα βρὲ παιδί μου, τελευταῖα καθόμουν μέχρι ἀργὰ στὸ γραφεῖο. Φοβᾶμαι, πὼς ἔτρεχα λίγο στὸ δρόμο.

-Καταλαβαίνω ὅτι γενικὰ τὸ πατᾶς τὸ γκάζι, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς.

«Ωχ! Αυτό δὲν ἦταν καὶ τόσο καλό. Ὡρα νὰ ἀλλάξουμε», σκέφτηκε ὁ Ἰάκωβος καὶ ἄλλαξε τακτική.

-Δηλαδή μὲ πόσο λὲς ὅτι πῆγαινα;

-Μὲ 90. Κάθισε πάλι στὸ αὐτοκίνητό σου, παρακαλῶ, εἶπε ὁ ἀστυνομικός.

-Νὰ σοῦ πῶ Στέφανε, περίμενε λίγο. Τὸ κοίταξα ἀκριβῶς πρὶν μὲ σταματήσεις. Σχεδὸν ἄγγιζα τὰ 65.

-Σὲ παρακαλῶ, Ἰάκωβε μπὲς μέσα.

Θυμωμένος ὁ Ἰάκωβος μπῆκε ἀπότομα στὸ αὐτοκίνητο, __ ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ δύναμη, καὶ ἔμεινε ἔτσι κοιτάζοντας ἐκνευρισμένος μπροστά.

Ἔνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα, τὸν ἔκανε νὰ γυρίσει τὸ κεφάλι του. Εἶδε τὸν Στέφανο μὲ ἓνα διπλωμένο χαρτὶ στὸ χέρι. Ὁ Ἰάκωβος ἄνοιξε ἐλάχιστα τὸ παράθυρο ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ χωρέσει ἡ κλήση.

-Εὐχαριστῶ πολὺ! Δὲν μπόρεσε νὰ μὴν τὸ πεῖ μὲ εἰρωνία.

Ὁ Στέφανος γύρισε στὸ περιπολικό, χωρὶς ἄλλη κουβέντα, καθὼς ὁ Ἰάκωβος ξεδίπλωνε τὸ χαρτὶ ποῦ τοῦ εἶχε δώσει, γιὰ νὰ δεῖ πόσο θὰ κόστιζε ἡ κλήση ποῦ πῆρε. Ἄρχισε νὰ διαβάζει:

«Ἀγαπτιέ μου Ἰάκωβε, κάποτε εἶχα μίαν κόρη. Ἦταν ἔξι χρονῶν, ὅταν σκοτώθηκε ἀπὸ ἓνα αὐτοκίνητο. Καλὰ τὸ μάντεψες, κάποιος ποῦ ἔτρεχε. Ὁ ὁδηγὸς πλήρωσε τὸ πρόστιμο, ἔκανε τρεῖς μῆνες στὴ φυλακή, καὶ μετὰ ἦταν ἐλεύθερος. Ἐλεύθερος νὰ ἀγκαλιάσει τὶς κόρες του καὶ τὶς τρεῖς.

Ἐγὼ εἶχα μόνο μίαν καὶ θὰ πρέπει νὰ περιμένω , νὰ πάω στὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσω. Προσπάθησα χίλιες φορές νὰ συγχωρέσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποῦ σκότωσε τὴν κόρη μου.. Χίλιες φορές νόμιζα ὅτι τὰ κατάφερα.

Ἴσως νὰ τὰ κατάφερα, ἀλλὰ τὸ χρειάζομαι ξανά. Ἀκόμη καὶ τώρα. Προσευχῆσου γιὰ μένα. Καὶ πρόσεχε. Ὁ γιός μου εἶναι τὸ μόνο ποῦ μοῦ ἔχει μείνει. Στέφανος».

Ὁ Ἰάκωβος γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ μόλις ποῦ πρόλαβε νὰ δεῖ τὸ περιπολικὸ ποῦ ἀπομακρυνόταν. Τὸ κοιποῦσε, μέχρι ποῦ ἐξαφανίστηκε. Ἔνα ὀλόκληρο τέταρτο μετὰ ἔφυγε καὶ ἐκεῖνος, ὁδηγώντας πολὺ ἀργὰ καὶ ζητώντας ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τὸν συγχωρέσει.

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Άνοικτὴ ἐπιστολὴ Ἀγιορειτῶν

Ἐν Ἁγίῳ Ὁρει τῇ 20/6/2016 (3/7/2016 ν. ἡμερ.)

**Πρὸς: Τὴν Ἱερὰ Κοινότητα Ἁγίου Ὁρους,
Τοὺς εἴκοσι καθηγουμένους μετὰ τῶν συνοδιῶν αὐτῶν,
Καὶ πρὸς ἐνημέρωση τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος τῆς
Ἐκκλησίας**

Μελετήσαντες μετὰ πάσης προσοχῆς τὰ κοινοποιηθέντα τελικὰ κείμενα τῆς λεγομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, καθὼς καὶ τὶς ἀπαντήσεις ἐγκρίτων θεολόγων καὶ μητροπολιτῶν, προαγόμεθα ὅπως ἐκθέσωμεν τὰ ἀκόλουθα.

Τὸ συμπέρασμα ποὺ ἀβίαστα ἐξάγεται ἐκ τῆς μελέτης τῶν εἶναι ὅτι τελικῶς ἡ σύνοδος αὐτὴ ἀποδεικνύεται ἀντορθόδοξη, ληστρική καὶ αἰρετική, διότι:

1. Ἀκολούθησε καινοφανεῖς μεθοδεύσεις στὴν θεματολογία καὶ τὶς πρακτικὲς τῆς.

2. Ἀπέκλεισε τοὺς Ἐπισκόπους καὶ κατέλυσε τὴν Ὁρθόδοξη συνοδικότητα καὶ ἐν γένει χρησιμοποιήθηκαν ἀντορθόδοξοι μέθοδοι στὸν τρόπο λειτουργίας τῆς.

3. Δὲν ὑπῆρχε ἐπαρκὴς ἐνημέρωση τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος· ἀντίθετα ὑπῆρχε ἀπόκρυψη τῶν ἀποφασιζομένων κατὰ τὴν προσυνοδικὴ διαδικασία.

4. Καθιερώνει τὴν μεταπατερικὴ θεολογία.

5. Νομιμοποιεῖ ἐπίσημα καὶ συνοδικὰ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

6. Ἐπετεύχθη τελικὰ ὁ στόχος τῆς ἐκκλησιαστικοποιήσεως τῶν αἱρέσεων, δηλαδὴ ἐγίνε δεκτὸ ὅτι ὁ Παπισμὸς καθὼς καὶ λοιποὶ αἰρετικοὶ εἶναι Ἐκκλησίαι καὶ ὄχι αἱρέσεις.

7. Ὑποβιβάζει τὸν χριστιανισμὸ στὸ ἐπίπεδο τοῦ κοινωνισμοῦ («κοινωνικὸ εὐαγγέλιο»).

8. Δὲν ἐκφράζει τὴν ἀγιοπνευματικὴ ἐμπειρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

9. Δὲν ἀκολουθεῖ τὴν Ἀγιοπατερικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, μιᾶς καὶ δὲν ἔγινε ἐξ ἀρχῆς ἀναγνώριση ὅλων τῶν προηγουμένων συνόδων, καὶ κυρίως ἀναγνώριση ὡς Οἰκουμενικῶν συνόδων τῆς 8ης καὶ τῆς 9ης.

10. Καταλύει ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

11. Ἀναγνωρίζει τὸ Προτεσταντικὸ λεγόμενον Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν.

12. Παραγκωνίσθηκε καὶ ἀγνοήθηκε ὁ ρόλος τοῦ Μοναχισμοῦ, καὶ ἰδιαίτερα ἡ στάση τῶν Ἀγιορειτῶν ἔναντι τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Σύμφωνα μὲ τὸ τελικὸ κείμενο, «Σχέσεις τῆς Ὁρθόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» τῆς λεγομένης «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», στὴ παράγραφο 6 ἀναφέρεται ὅτι: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὕρισκομένων ἐν κοινῶνίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν».

Ἀποδεχομένη ἔτσι ἡ Σύνοδος ὅτι ὁ Παπισμὸς εἶναι Ἐκκλησία, συναποδέχεται καὶ τὶς ἀποφάσεις τῶν θεολογικῶν διαλόγων μετὰ τῶν παπικῶν, οἱ ὅποιοι τώρα λαμβάνουν καὶ συνοδικὴν ἰσχύν. Σὲ αὐτοὺς, ὅμως, ὅπως γνωρίζετε, γίνεται ἀναγνώρισις ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτήρα, ἀποστολικῆς πίστεως, αὐθεντικῶν μυστηρίων καὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς στὴν Παπικὴ Αἵρεση (βλ. κείμενα Μονάχου 1982, Μπάρι 1987, Νέο Βάλαμο 1988, Μπαλαμάνι 1993). Ἐξ αὐτῆς λοιπὸν καὶ μόνον τῆς ἀποφάσεως, ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἔχει ἐκπέσει τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ὁμολογίας.

Ἐπ' αὐτῶν θὰ ἀκολουθήσει ἄμεσα ἀναλυτικὴ μελέτη πρὸς πλήρη κατοχύρωση τῶν λεγομένων μας.

Σεβαστοὶ Πατέρες, ὡς Ἱερὰ Κοινότης ἐνῶ ἀρχικὰ διαφοροποιηθήκαμε μὲ κείμενό σας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ὡς πρὸς ἐπὶ μέρους σημεῖα τῶν προσυνοδικῶν κειμένων, μετὰ ταῦτα, διὰ τῆς συμμετοχῆς σας μέσω τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα στὴν λεγομένη Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο, οὐσιαστικὰ ἀποδεχθήκατε τὶς τελικὲς ἀποφάσεις τῆς, ὅπως αὐτὲς ἐκφράσθηκαν μέσω τῶν τελικῶν κειμένων. Δηλαδή,

μέχρι στιγμῆς ἐπισήμως ἀποδέχεσθε τὸ “ὀρθόδοξον” τῆς Συνόδου, τὸ τελεσίδικον τῶν ἀποφάσεων, καὶ συνακόλουθα τὴν ἐπίσημη συνοδικὴ κατοχύρωση τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Παρακαλοῦμε λοιπὸν καὶ ἀναμένουμε, καθὼς θεωροῦμε ὡς ἐπιβεβλημένο πνευματικὸ σας καθῆκον, νὰ συγκαλέσετε ἄμεσα Ἑκτακτον Διπλῆν Σύναξιν καὶ νὰ καταδικάσετε, βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἐνοστάσεων, τὴν ἐν λόγῳ σύνοδο ὡς αἵρετικὴ, ἀντικανονικὴ καὶ ληστρική.

Τέλος σὰς δηλώνουμε, ὡς Ἁγιορεῖτες Πατέρες, ὅτι μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας, τὴν βοήθεια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ὄλων τῶν Ὁσίων Ἁγιορειῶν Πατέρων, Ὁσιομαρτύρων, καὶ Ὁμολογητῶν, «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι», κατόπιν ὄλων τούτων, ἐάν, ὃ μὴ γένοιτο, ἐσεῖς δὲν καταδικάσετε τὴν ἐν λόγῳ ψευδοσύνοδο καὶ δὲν διακόψετε τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου, τότε, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς διαχρονικῆς παραδόσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, νὰ πράξουμε ἔμεις αὐτὸ τό, αὐτονόητο, καθῆκον ἄμεσα. Σύμφωνα μὲ τὸν ἹΕΚανόνα τῆς Α΄ καὶ Β΄ Οἰκουμενικῆς Σύνοδος, ὀφείλουμε νὰ σταματήσουμε τὴν μνημόνευσι τοῦ Πατριάρχου, ὅπως ἔπραξαν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν Ὁσιοὶ Ἁγιορεῖτες Πατέρες ἐπὶ τοῦ αἵρετικοῦ πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου, οἱ ὅποιοι τελικῶς καὶ ἐμαρτύρησαν καὶ τοὺς ἐορτάζουμε· διότι καθὼς μᾶς ἐπισημαίνει ὁ ἹΕΚανόνας οἱ διακόπτοντες τὸ μνημόσυνον, «Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν». Ὅλοι οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκουν τὸ ἴδιον: «Παραγγελίαν ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐάν τις δογματίζη ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ’ ὃ παρελάβομεν, παρ’ ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροὺς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογίζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων» (Ἀγ. Θεόδωρος Στουδίτης, P.G. 99. 988A), καὶ «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διΐστασθαι» (Ἀγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός, P.G. 160, 105C).

Ἐπίσης καὶ κατὰ τὸν ΛΓ΄ Κανόνα τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου,

«οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθε», καὶ ὁ «κοινωνῶν ἀκοινωνήτῳ ἀκοινωνήτος ἔστω» (Β' Κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοῦν καὶ οἱ Ἁγιορεῖτες Πατέρες σπὴν Ἐπιστολὴν τοὺς πρὸς τὴν Σύνοδον Κων/λεως τὸ 1275). Παραθέσαμε ἐδῶ μόνο ἐλάχιστα χωρία ἀπὸ τὴν πλούσια διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξάλλου ὁ Οἰκουμενικὸς πατριάρχης τυγχάνει καὶ ὁ κύριος ἐμπνευστὴς καὶ ὑποκινήτης αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως, καί, ὡς ἐκ τούτου, γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ἁγιορεῖτες Πατέρες, καὶ ὄλους τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, καθίσταται ἐν ἔργοις καὶ λόγοις ΑἰΡΕΣΙΑΡΧΗΣ, ὅπως ὁ Ἄρειος, ὁ Νεστόριος, ὁ Βέκκος κ.ἄ., ὅπως τὸ ἔχουν ἀποδείξει πολλοὶ ἐπίσκοποι καὶ θεολόγοι, μέχρι σήμερα, καὶ ὄχι μόνον διὰ τῆς Παναίρεσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς Πανθηροσκείας τὴν ὁποῖαν κηρύπτει διὰ τῶν συμπροσευχῶν. Διδάσκει ἀλλότρια δόγματα, ἀντορθόδοξα καὶ ἀντιπατερικά· διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου οἱ πιστοὶ «ἀλλοτρίῳ (ποιμένι) οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδαςι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν» (Ἰωάν. Γ' 1-5).

Ὁφείλομε, ἐπίσης νὰ σᾶς ἐνημερώσουμε ὅτι θὰ εἶναι ἀναπολόγητοι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ὅσοι θὰ ὑποκύψουν καὶ θὰ ἀποδεχθῶν τὴς ἀποφάσεις αὐτῆς τῆς ΑἰΡΕΤΙΚΗΣ ψευδοσυνόδου, καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν ἐν γνώσει νὰ μνημονεύουν τὸν Πατριάρχην· ὄλοι αὐτοὶ ἄς γνωρίζουν ὅτι θὰ διαιρέσουν τὴν ἀγιορειτικὴ μοναστικὴ πολιτεία. Λυπούμεθα, πολὺ γιὰ τὴν ἀντορθόδοξον αὐτὴ πορεία, ὅπως σᾶς τὸ εἶχαμε ἐπισημάνει καὶ σπὴν Ἀνοικτῆ Ἐπιστολῆ μας ὡς Ἁγιορεῖτες Πατέρες (13 Μαΐου 2016). Θὰ ἀναμένουμε ἐντὸς εὐλόγου χρονικοῦ διαστήματος, ὅπως ἐκάστη Ἰ. Μονή, Ἰ. Σκήτη καὶ κάθε Ἁγιορείτης Μοναχός, λάβει θέσιν ξεκάθαρα καὶ συνειδητὰ ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ἅγιοι Πατέρες, ἡ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησία καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ κηρύσσονται ἐν διωγμῷ. Ἦδη ἡ αἰρετικὴ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης χαρακτηρίζει ὄλους ἐμᾶς τοὺς ἀντιδρῶντες Ὁρθόδοξους χριστιανούς, Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, Μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς, ὡς «αἰρετικούς», «ζηλωτές» καὶ εἰρωνικὰ ὡς «ὑπερρθόδοξους». Θὰ

ἐπιτρέψουμε, αὐτὴ ἢ παραπληροφόρηση καὶ ἀλλοίωση νὰ τὴν περάσουν στὴν λαϊκὴ συνείδηση; Μὲ πολλὴ ταπείνωση, φόβο Θεοῦ καὶ ἀγάπη γιὰ τὴν ἀγία μας Ἐκκλησία, οἷς παρακαλοῦμε, ὥστε ὅλοι μαζὶ ἐνωμένοι νὰ συντελέσουμε, ὥστε νὰ συγκληθεῖ τελικῶς ἢ ὄντως Ὁρθόδοξος Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Οἰκουμενικῇ Σύνοδος, ἢ ὁποῖα θὰ ἀποκηρύξει τὴν ἐν λόγῳ ψευδοσύνοδο.

Σεβαστὴ Ἱερὰ Κοινότης καὶ Ἅγιοι Καθηγούμενοι, ἑκατὸ χρόνια ἄκρας οἰκονομίας λατινόφρονες καὶ φιλενωπικοὺς Πατριάρχες καὶ ἐπισκόπους προκάλεσαν μεγάλη φθορὰ τῆς πίστεως καὶ ἔθρεψαν αἰρετικὰς ἀποκλίσεις. Ἡ ζημία καὶ ἡ ἀλλοίωση ποῦ ἔχει προκαλέσει αὐτὴ ἢ ψευδεπίγραφη “οἰκονομία” στὸ Ὁρθόδοξο φρόνημα κλήρου καὶ λαοῦ εἶναι τεραστίων διαστάσεων. Σὰς παρακαλοῦμε καὶ πάλιν: Ἀγωνισεῖτε νὰ διαφυλάξετε τὴν Ἱερὰ Παρακαταθήκη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Πίστεως.

Ἄμην.

Ἀναμένοντες τὴς συνεπεῖς πρὸς τὴν Ἁγιορειτικὴ Παράδοσι ἀποφάσεις σας διατελοῦμεν,

Μετὰ τιμῆς καὶ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ
Γέρων Γαβριήλ, Ἰ. Μ. Ἁγίου Χριστοδοῦλου,

Ἰ. Μ. Κουτλουμουσίου.

Γέρων Σάββας Λαυριώτης, Ἰ. Μ. Λαύρας.

Γέρων Ἰλαρίων, Ἰ. Καθ. Ἁγίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ.

Μοναχὸς Δοσίθεος, Ἰ. Καθ. Ἁγίου Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ.

(ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλες πολλὲς ὑπογραφές).

